

FLORINA SANDA COJOCARU

DESTIN

- ROMAN -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - august 2010

FLORINA SANDA COJOCARU

DESTIN

Ea nu putea să fie Georgia . Femeia din fața sa nu era aceeași fată zburdalnică, lipsită de prejudecăți și plină de iubire. Era umbra ei sau poate nici atât. Fără de vlagă, albă ,cu un batic pe cap pentru a-i ascunde goliciunea scalpului, părea atât de neajutorată încât Claudiu bătu în retragere. De la o zi la alta Georgia se depărta de cele lumești. Încearca să-și imagineze pentru moment durerile ei, dar era prea mult. Se apropie de ea și începu să-i mângâie mâna străvezie.

Georgia îl privea de departe, parcă din altă lume. Probabil că sedativele erau de vină. Îi părea rău că totul se termina aici, pe acest pat de spital. Îi părea rău că începuse s-o iubească târziu, mult prea târziu pentru amândoi, mult prea târziu pentru dragoste. Ea va duce în mormânt dragostea lui și ultima șansă de a mai iubi atât de mult o femeie. Lacrimi curgeau fără de voie. Până acum, reușise să nu plângă în fața ei, dar astăzi... Încercă să spună ceva, dar nu reuși. Femeia îi făcu semn să se apropie și începu să-i vorbească șoptit:

— Îmi pare rău, Claudiu. Nu vreau să mor, dar ... E peste puterea mea.

— Luptă! strigă bărbatul disperat. Ai doi copii de crescut! Te iubesc, Georgia! De ce mă părăsești?

— Tu știi, îi spuse șoptit femeia, nu ne-a fost dat de la bun început să fim împreună. Am greșit atunci când am crezut că numai eu am dreptul să te iubesc. Nu trebuia să mă bag între tine și sora mea. Eram tânără, Claudiu. Sper să fiu iertată... Vezi cât e de ciudat totul? Cu tine am început cercul, cu tine îl închei. Cât de mult aș fi vrut să fie altfel! Dar așa a fost să fie. Îmi pare rău. Dacă ai ști cât de mult am greșit!

— O avem pe Claudia. Dacă nu m-ai fi iubit atât de mult, încât să treci peste toate, eu nu aveam acum acest copil. Îmbătrâneam de unul singur. Nici nu știi cât de mult trebuie să-ți mulțumesc! De aceea te rog să lupți...

— Am luptat, Claudiu. Dumnezeu mi-e martor. Dar nu mai pot! Nu mai suport durerea și nici măcar morfina nu mai ajută la nimic. Crede-mă. Să ai grijă de copii. Te rog... Fii tu mamă și tată pentru amândoi. Promite-mi!

— Nici nu vreau să mă gândesc la faptul că ai renunțat la luptă! Tu îmi spui mie de copii, acum, când nu mai știu ce e cu mine... Te rog să nu mori! Trebuie să trăiești! Sunt un alt om, Georgia. Pe cel de acum merită să-l iubești! Lasă-mă să te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, șopti stins Claudiu. Mi-e dor să-ți strecuri degetele în părul meu, mi-e dor să te simt aproape...

— E timpul să pleci, Claudiu. Am obosit și mă tem că și copiii au nevoie în egală măsură de tine. Te rog! Poate nici n-au mâncat.

— De ce mă alungi? Știi foarte bine că mi-e greu să te las aici și să plec singur! Îi spuse bărbatul pe un ton răstit. Fie! Voi pleca acum, dar mâine, la prima oră, sunt la tine!

— Să nu uiți de struguri, șopti Georgia petrecându-l cu privirea până ce acesta părăsi salonul. Simțea că e ultima oară când îl mai vede. Nu ar fi putut să moară cu el de față.

Dar copiii? Îi va fi un dor teribil de ei dacă sentimentele dăinuiesc după moarte...Cine a spus că poți muri frumos? Cine a spus că te poți împăca cu ideea de moarte? E o acceptare a ceea ce va veni atunci când ea va închide ochii. Gândurile îi zăpăciră mintea și o obosiseră mai tare. O durea totul. Nu putea preciza exact ce. Cu ce greșise ea mai mult decât alții? Cine îi hotărâse acest destin? Nu trebuia să adoarmă. Nu acum. Unde erau minunile? Începuse să plângă încet, în timp ce îngâna numele copiilor săi. Îi vroia lângă ea pe Claudia și pe Cristi. Acest sfârșit de toamnă era sfârșitul ei și, pentru prima oară în viață, urî toamna. Adormi în zgomotul făcut de rafalele de ploaie ce se izbeau în geamurile salonului și poate că cineva, mai târziu, va face o legătură între ploaie și moartea ei: „I-a părut rău că moare. De aceea ploua.”

1

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

„Fată, unde ești fată? /Unde ți-e cântecul ca de cristale?/Și unde-i umbra ta dănțuitoare?/Unde ești fată, temerară fată?”

Când totul se termină într-un sfârșit și încerci să te ridici dintre cearșafurile boțite, mai mult sau mai puțin îmbrăcată,transpirată și palidă,de-abia atunci te umple senzația de gol și începe să-ți fie frică pentru tot ce ai făcut, de-abia atunci te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat acum câteva minute în urmă, și, consideri că nu ți-a plăcut nimic din tot ce-a fost .

Georgia părea într-adevăr la capătul puterilor. Se culcă pe pat,își strânse picioarele lângă bărbie; undeva acolo, durerea exista; își trase cu mâinile furoul transpirat, încercând să acopere goliciunea coapselor. Părul ei lung, de culoarea castanului, mătura marginea patului.

<< Doamne, am făcut-o și pe asta. Ar trebui să fiu fericită, dar, nu știu de ce, sunt confuză. Claudiu e aici, lângă mine, îmi mângâie sânii prin transparența furoului, dar eu nu mai știu a spune nimic. E o durere surdă, aici, înlăuntrul meu. >>

— Ești minunată, Georgia.

— Crezi?

<< De ce nu-mi place oare figura ta de învingător, Claudiu? De ce mă sperie faptul că ești atât de relaxat acum, când eu ți-am dăruit tot ce aveam mai de preț? Pari să spui că acest lucru tot avea să se întâmple într-o bună zi. Mă doare. Îmi imaginam cu totul altceva,dar asta e. Sunt eu prea visătoare, iar romanticii nu mai își găsesc loc în această ecuație a vieții. >>

— Ce e cu tine?

— Nu știu de ce, dar nu mă simt bine. Te rog, lasă-mă să mă odihnesc. Mă simt dintr-o dată vinovată pentru dragostea ce ți-o port.

— S-a întâmplat pur și simplu. Dacă vom căuta prea mult vinovații, înseamnă că totul a fost o pierdere de timp .Eu consider că nu e vina nimănui. Nu-i așa, fetiço?

<< Doamne,ce spui! O mai iubești pe Maria, Claudiu. Am învățat să citesc în sufletul tău ca într-o carte. Cu toate astea ,mai sper că într-o zi vei învăța să mă iubești, să mă iubești doar pe mine. Și ce ton folosești!Obosit și banal. Spui: <<nu e vina noastră >>, ca

și cum m-ai informa despre starea vremii. Ce cu mine?Știu cu adevărat ce se ascunde în spatele acestor iriși decupați dintr-un cer senin,de vară? Dragostea mea...La ce bun atâta suferință? Merită?>>

— Ești imprevizibilă, draga mea. Privește ce mi-ai făcut. Îmi sângerează buza.

<< Îmi venea să ți le rup de tot. Buzele tale sunt asemenea fragilor copti. Iartă-mă, Claudiu. >>

Bărbatul se îmbrăcase între timp,și, acum privea trupul necopt de femeie al Georgiei. Se temuse să-i strângă sâni în palmă. Erau mici și tari, cu sfârcurile rozii.

Georgia începu să plângă încet ,acoperindu-și fața cu mâinile-i mici.

— Plângi? Hai, nu mai plânge.

— Poate că ce simți acum, pentru mine, e doar dispreț. Așa este?

— Vorbești prostii. De ce te-aș disprețui?

— Pentru că eu nu sunt Maria, pentru că ți-am cedat atât de ușor...

Claudiu amuți. Măsura în tăcere camera mică a Georgiei. <<E adevărat. Numai cât am făcut dragoste, nu m-am gândit la Maria. O mai iubesc încă. >>

— Mă iubești, Claudiu?

— Dă-mi timp de gândire, Georgia! Și-apoi, lucrurile sunt atât de complicate! În fond și la urma urmei, e vorba de sora ta!

— Am crezut că dacă mă voi dăruii ție, mă vei iubi. Bănuiesc că așa gândesc toate fetele de vârsta mea.

Tăcerea se lăsă ucigașă între ei. Era prea mult pentru Georgia.

— Te doare?

Ea aprobă în tăcere. Da, o durea, dar nu ceva anume, o durea faptul că era atât de credulă. O durea credința că dragostea ei, fiind atât de puternică, ar putea muta munții din loc. O durea iubirea. Ardea în ea neîmpărtășită,devastatoare. Se gândi până unde ar fi mers pentru crezul ei. O îngrozi numai gândul.

— Lasă-mă să mă odihnesc. Te rog.

— Așa voi face. În plus,mâine dimineată,trebuie să ajung devreme la tribunal.

— Da. Ai dreptate, spuse Georgia , îndepărtându-l ușor. Pleca fără să o sărute măcar pe obraz.

— Nemernicul! Și totuși îl iubesc.

Casa în care locuiau, era a mamei Georgiei. Aceasta o primise moștenire de la părinții ei, niște oameni bazați pe vremea respectivă, iar acum, la moartea soțului său, femeia le-a dat fetelor câte jumătate din casă și s-a retras la țară, la casa rămasă de la bunici. Din toată casa, Georgia iubea această cămăruță cu vederea spre parc. Aici își legănase pe picioare păpușile în ani copilăriei, tot aici visase la primul băiat de care se credea legată printr-o infinită dragoste. Și acum, aici, devenise femeie.

Georgia deschise larg fereastra. Avea nevoie de aer curat. Strugurii copti ai viei se izbeau în geam. Era o toamnă frumoasă.

<< Trebuie să mă gândesc la ce voi face în continuare. Va fi greu să-l păstrez,dar se merită încercat. Voi lupta pentru dragostea mea. >> Aranjă într-o altă formă albumul de fotografii de pe noptieră, mângâie apoi cu mișcări nesigure vaza albă, dăruită de Claudiu, în care trona acum un imens buchet de flori de câmp. << Poate că sunt ultimele flori în această toamnă târzie, le voi lăsa să se usuce.. >>Întinse mâna către frunzele de vie, încercând în gând să reîntoarcă timpul. Nu era nimeni să asculte, doar vântul trecea ușuratic printre frunze, făcându-le să foșnească de plăcere. Cum s-a întâmplat? Cine ar

sta acum să asculte povestea unei fetițe, rodul unei căsnicii nereușite, făcută în pripă? Georgia a adus prin venirea ei pe lume o pace scurtă între părinți, doar ura Mariei față de ea s-a păstrat în timp. Georgia era în concepția Mariei cea care a făcut-o să piardă dragostea tatălui. Rămasă fără mamă, Maria și-a venerat tatăl, și, nimic din ce făcea el nu era greșit, doar prost înțeles de femeia care a încercat să-i țină loc de mamă.

<< I-am spus că-l iubesc, că-l respect, deși sunt niște ani între noi, iar ea a râs, spunându-mi că pentru ea e o mare bucurie să mi-l zboare de sub nas. Sunt doi ani de când îl iubesc. Nu încerc să iau locul nimănui, doar locul meu. Poate că nu aș fi încercat nimic dacă Maria l-ar fi iubit. Dar ea nu-l iubește, și atunci, de ce aș fi vinovată? Mă doare mai mult că nu mă iubești, Claudiu. Mă doare că nu mă crezi. Te iubesc și ți-am spus-o de <<n>> ori. Și totuși...Ai preferat-o pe Maria, ai iubit-o cât poate un om iubi, și ce e mai rău, e că încă o mai iubești. Maria are avantajul anilor, e frumoasă, e profesoară de engleză, pe când eu sunt un nimeni. Are ochii verzi, așa cum îți plac ție, Claudiu. În ochii tăi sunt tot un copil, chiar dacă am terminat liceul, și, probabil crezi că mă joc puțin de-a oamenii mari. Sunt șomeră, sunt menajera voastră și incapabilă să mai fac ceva decât să te iubesc. Menajera s-a îndrăgostit de stăpânul ei. Ce prostie! >>

Gândea la toate și nimic nu mai era clar în mintea ei. << Îl voi face să mă iubească.>> Coborî din pat, strânse cearșaful pătat și-l aruncă într-un colț, în dulap, ascuns de ochii lumii cu gândul că-l va pune la spălat ceva mai târziu, deschise ușor ușa și porni cu pași mici și nesiguri spre camera în care dormea Claudiu, o cameră mare în care piesa de rezistență era biroul din lemn masiv, încărcat de cărți și dosare într-o dezordine aproape controlată.

Claudiu zăcea în patul, cândva al mamei Georgiei. Parcă o auzea spunându-i: << L-am iubit, Georgia, așa cum era el, când mai bun, când mai rău, și pe sora ta am iubit-o, dar ce folos? >>

Se strecură ușor prin crăpătura ușii, încercând să-și regleze pulsul aproape de normal. Bărbatul se culcase doar în slipi, neînvelit; căzuse într-un somn greu, de om obosit. Se strecură lângă el, în pat, și începu să-i mângâie spatele și umerii, coborând apoi spre picioare și gâdilindu-l puțin la tălpi. Claudiu se trezi speriat, la început o bruscă, dar apoi, îi făcu loc lângă el. Îi primi mângâierile și-i răspunse cu aceeași monedă. << Important e că mă simt bine și-mi place această dăruire totală a Georgiei. Mă conduce de parcă ar fi făcut de o mie de ori dragoste până acum.>> Adormiseră amândoi, obosiți și mulțumiți pe patul imens. Claudiu cuprinse între brațele sale trupul încă plâpând al Georgiei. Va hotărî ce să facă, dar nu acum, poate mâine... Mai erau câteva ore și trebuia să le doarmă. Își fixă ceasul, mai aruncă o ultimă privire pe trupul fetei; nu avea ce să regrete.

A doua zi, lăsară ceasul să sune, tentați de vraja somnului. El fu cel care deschise mai întâi ochii. Ea era încă acolo, în brațele lui. Îi privi coapsele perfecte, fundul obraznic și părul mătăsos. Era slabă, dar era frumoasă. << Realizez dintr-o dată diferența dintre ea și nevastă-mea. Ar fi fost frumos ca ele să fi fost una și aceeași persoană. Maria e încă în spital, poate are nevoie de mine, iar eu... îmi fac de cap cu soră-sa. Nu zic că nu-mi place, dar... Dacă nu era Maria, poate că aș fi putut s-o iubesc pe Georgia. Așa cum doarme, pare o ciută speriată, și nu poți să rezisti în fața unei astfel de ispite. << S-a ghemuit covrig în brațele mele. >>. Trecu mâna răsfirată prin părul Georgiei:

- Hei, puturosule mic! Trezește-te!
- Ce s-a întâmplat?
- Să te întreb eu ce s-a întâmplat! Uiți în al cui pat ești?

— Iubește-mă, Claudiu, îi spuse Georgia, strecurându-și ușor mâna sub ceafa cârlionțată a bărbatului.

El se ridică în picioare și începu să umble prin cameră. Georgia își opri privirea asupra picioarelor lungi, musculoase, deși de o grație aproape feminină.

— Ești atât de frumos, Claudiu!

— Uite ce e, să trecem peste astea. Problema este cum să mă descurc eu cu tine?!... Încerci să fii atentă puțin? Eu aș spune să revenim la oile noastre, Georgia.

— Cum vrei cafeaua? Întrebă Georgia din bucătărie. De fapt, ce să te mai întreb? Știu că o vrei amară.

— Te înșeli! Îi strigă el. De data asta o vreau mai dulce! Mă tem că am probleme cu inima.

— Vino aici, dacă vrei să-mi spui ceva!

— Nebuno! îi strigă el încercând să-și tragă cât mai repede pantalonii. O urmă apoi în bucătărie. Trebuie să punem capăt acestei farse, Georgia.

— Te iubesc, îi spuse ea înlănțuindu-l cu brațele și forțându-l să o sărute. Care farsă? mai întrebă ea.

— Farsa începută aseară.

— Te temi de dragostea adevărată, Claudiu. Știm amândoi cum te iubește Maria. Ești orb sau îți place să orbecăiești în minciună?

— Asta este problema mea și a ei! hotărî el.

— Așa să fie? Și atunci, locul meu unde este?

— Unde ai vrea să fie?

— Vrei să spui că nu te-a marcat în vreun fel noaptea trecută?

— Trebuie să faci diferența între a face dragoste și a iubi, Georgia.

— Vrei să spui că ți-e totuna cu cine faci dragoste? E tot ce gândești?

— Mda.-Claudiu lăsa ceșcuța de cafea pe masă.- Și încă ceva. Doar tu ești de vină! Tu ești cea care m-a atras în cursă.

— Ești un mizerabil, un laș!

— Ai spus cam multe, nu crezi?

— Mă tem că dragostea mea te va ajunge, Claudiu, ca un blestem, și atunci, atunci va fi prea târziu.

Se retrase pentru moment înfrântă în camera care, devenise deodată neîncăpătoare. Se înclueie, apoi se aruncă asemenea unei leoaice rănite, pe pat. Plângea cu lacrimi mari, în timp ce Claudiu își servea micul dejun fără greutate de deglutiție, fără remușcări.

<<Să iubești două femei în același timp, nu se poate. Asta nu vrea să înțeleagă ea.>>

— Nu uita să faci ceva de mâncare pentru diseară! Bani i-am lăsat pe masă, în bucătărie! Mă auzi? Nu mai avem cafea, iar zahărul e pe sfârșite. Îți va trece supărarea, și atunci, poate că mă vei înțelege!

Trânti nervos ușa de la intrare și porni spre tribunal.

Închis în biroul prea strâmt, îmbâcsit cu fum de țigară, Claudiu încerca să-și adune gândurile de-aiurea. Maria era încă în spital, iar el nu știa nici măcar pentru ce încercase

ea să se sinucidă. Avea în față, poate cel mai important caz din întreaga-i carieră, iar imaginea Georgiei nu-i dădea pace.

<< Știu că a fost o greșeală să mă culc cu ea, dar asta este. Va trebui s-o alung din viața mea. E singura mea șansă.>>

— În clipa de față, ți-ar trebui o cafea. Am dreptate sau nu?

— Să zicem că ar fi vorba de a doua cafea pe ziua de astăzi, Diana.

— Și ziua de-abia a început... Ce te frământă? Te-ai închis aici, cu himerele tale. Mi-e dor de tine, Claudiu, și nu știu de când ai devenit atât de fidel soției.

Această Diană, cu picioare interminabile, o blondă platinată, cu sâni opulenți, o bombă sexy, de la pantoful îngust, cu tocul prea înalt, până la fusta strâmtă, de două degete, rămânea în continuare refugiul nr.1 pentru Claudiu. Erau colegi de barou și parteneri în pat.

— Urlă hormonii în tine, Diana.

— Știu. Mi-ai mai spus așa ceva și nu mă deranjează, spuse femeia, încercând să treacă și la partea practică a lucrurilor.

Descheiat la cămașă, cu cravata aruncată într-un colț al biroului, Claudiu o respinse elegant:

— Nu, nu acum. Am treabă, și în plus, nu sunt în formă.

Puțin supărată, femeia începu operațiunea inversă; îl ajută pe Claudiu să-și refacă ținuta.

— Foarte bine, Claudiu. Încerci să mă dai la o parte, dar tu ești cel ce va avea de pierdut. Acum să discutăm ca de la avocat la avocat, despre cazul arhitectului.

— Ești și practică? Întrebă râzând bărbatul. Treci foarte repede de la un subiect la altul.

— Nu știu ce e cu tine astăzi, am vrut să-ți acord o șansă, deși nu o meriți. Eu spun să-ți pregătești niște argumente puternice, altfel, clientul tău va avea destul timp să mediteze în spatele gratiilor. Praf te fac, mai zise ea, apoi trânti cu convingere ușa ce rezistă eroic acestei manifestări violente.

Privi în urma ei cu dezinteres. Nu-și mai putea scoate din minte imaginea Georgiei. Era atât de prezentă, încât, pentru moment, uită de Maria. Ceva mai târziu, Claudiu hotărî să meargă la spital. Cumpără pe drum trei crizanteme.

Camerele de spital sunt de obicei, prin mobilier și zugrăveală, reci și neprimitoare. Ai senzația că ești mai bolnav decât în realitate și sentimentele devin un amalgam ce nu poate fi descris. Te simți frustat, izolat de lume, acolo, întins pe patul incomod, strâmt, cu pătura ce te cuprinde exact, nelăsându-ți posibilitatea unei întoarceri bruște, de teamă să nu rămâi dezvelit.

Încercă să se ridice puțin, dar nu reușise. Încă nu se restabilise, era slăbită, palidă, o durea capul, îl simțea ca pe un imens bolovan. Își privi mâinile. Erau de-un alb transparent, dar când a fost ea altfel decât alb transparentă?

<< N-am reușit. În viața asta, n-am reușit decât să le încurc pe toate. M-am căsătorit din ambiție, din interes, apoi, când m-am îndrăgostit cu adevărat de cineva, am fost trădată. Dan a avut de ales între mine și nevasta lui. A ales-o pe ea. Numai Dumnezeu mai poate înțelege această mascaradă. N-am reușit sau n-am vrut cu adevărat să mă sinucid? Doza pe care am luat-o a fost destul de mică. Mi-e frică și niciodată n-am să mai încerc să mai impresionez în felul acesta. Am fost numai la un pas de doamna Moarte și mi-e de ajuns. Nu se merită să mori din dragoste. >>

Cercetă curioasă încăperea. Își pironi privirea pe buchetul de garoafe albe. <<A fost să mă vadă! E extraordinar! El a venit, e poate aici, mai așteaptă undeva pe sală. Numai el știe că-mi plac la nebunie garoafele albe. Regretă și poate că acum plânge încet, încet ca un copil care se simte vinovat de ceva. Ba nu. Dan al meu nu știe să plângă. N-a plâns niciodată, deși i-a murit mama,apoi tatăl. Nu. Dan nu știe a plânge, dar mai știu că suferința lui e cu mult mai mare. Acum ce mai contează? Important este faptul că gestul meu l-a trezit la realitate. Important este că mă iubește. A fost prea mult ce i-am cerut, poate l-am înțeles greșit, dar timpul le rezolvă pe toate. În fine...Voi scăpa de aici și-mi voi continua viața alături de el. E suficient doar un cuvânt din partea lui. Garoafele mele dragi!>>

— Bună, Maria.

Îi stătea bine îmbrăcată astfel, cu sacoul vernil, de stofă, și fustă neagră,croită drept. Ca de obicei, își lăsase părul liber, pe spate; avea un aer de om mulțumit, și zâmbetul său sarcastic îi era adresat Mariei.

— Îți plac? M-au costat o avere.

— Florile...sunt de la tine?

— Da. Suntem totuși surori,nu?

— Da.

— Te-am întristat?

— Te interesează?

— Puțin.

— De ce mi-ai cumpărat garoafe albe?

— Chestie de gust. Îmi dai voie să mă așez? Georgia își trase un scaun în fața patului:

— Oricum mă așezam. Să-ți ridic puțin perna?

— Dacă vrei...În fine, Georgia. De ce ai venit?

— Nu trebuia? Știu. Nu mă suporti, și sunt de acord cu tine. Nu mai sunt copilul prăpădit de altădată. Pentru numele lui Dumnezeu, privește-mă! Am crescut. Cred că am putea ajunge la un compromis.

— Nu. Cu tine nu ajung la compromisuri. De ce mi-ai cumpărat flori?

— De ce? De ce? Pentru că ești bolnavă, pentru că simți nevoia unei apropieri sufletești...

— Nu și cu tine, Georgia. De ce albe?

— A? Garoafele? Chestie de gust. Știam că îți vor plăcea. Numai când te întâlneai cu Dan, primeai astfel de garoafe

Stătea la marginea patului, avea borcanul cu flori în mâna stângă, iar cu dreapta bătea în noptieră un ritm alert.

— De când mă urmărești? Cine ți-a dat dreptul să te amesteci în viața mea?

Georgia se ridică de pe scaun; părea destul de nervoasă:

— Dar ție cine ți-a dat dreptul să-ți bați joc de viețile altora?

— Pleacă!

— Nu încă, spuse ea așezându-se din nou. - Încearca să vorbească mai calm.- Aș vrea să-ți spun că m-am săturat să aștept. Îl vreau pe Claudiu doar pentru mine. Înțelegi?

— Tot nu ai renunțat la ideea asta tâmpită? Vrei să mă despart de el?

— Da.

— Ești nebună.

— Pune-mă la încercare! Și care e mai nebună dintre noi, Maria? Eu? Suicidul apare la personalități fragile așa ca a ta, de exemplu. Pricepi? Deci nu sunt eu nebuna. Dar eu cred că totul a fost un circ de doi lei făcut pentru a impresiona o anumită persoană, nu pentru a muri într-adevăr. Dacă vroiai cu adevărat să mori, acum nu mai stăteam de vorbă.

— Nu-i adevărat! Ce știi tu? —Maria izbucni într-un plâns copilăresc. Ce știau ceilalți? De ce îl vrei atât de mult pe Claudiu?

— De ce îl dorești atât de mult pe Dan?

Georgiei îi dispăru între timp zâmbetul de pe buze. Știa că avea de luptat, dar se merita. Miza jocului era Claudiu.

— Te rog, Maria. Gândește-te bine. Nu-l iubești pe el, doar pe Dan. E greu să pricepi lucrul acesta?

— Dacă ai ajuns să mă rogi, stai prost, Georgia. E timpul să pleci.

Ieși din rezervă trântind ușa în urma ei. Îi părea rău că venise.

— De ce nu-l rogi pe el, Georgia? De ce? Știi foarte bine că nu mă va lăsa nicicând pentru tine. Ce încerci să faci? Ce e în capul tău? întrebă Maria camera goală.

Fugea aiurea, nu vedea nimic în jur, și mulțumi mai târziu lui Dumnezeu când șoferul unei mașini opri la câțiva centimetri de ea. Scăpă doar cu înjurăturile lui care o readuseră la realitate. Își corectă ținuta, își îndreptă reverul sacoului și porni spre casă. Deasupra, ceruri de vată, o ploaie mărunță, sub ea, grămadă, băltoacele. După circa zece minute de mers, era udă până la piele, dar nu conta că ciorapii îi erau stropiți, nu conta că îi agățaseră în vreo două locuri. Pentru ea, în momentul acesta, conta doar ploaia. Aceasta avea să-i spele gândurile negre, păcatul poate...

Ajunse acasă târziu, răpusă de întrebări fără răspuns; se dezbracă în grabă, aruncându-și hainele în baie, într-un colț; își clăti în fugă picioarele, apoi, se strecură în pat, acoperindu-se doar cu o pătură. Începu să tușească, iar pătura părea destul de subțire, pentru a-i încălzi trupul înghețat. Nu-l văzu pe Claudiu decât atunci când era deja băgat sub pătură, lângă ea.

— Nu ți-am rezistat, Georgia. Ești frumoasă, poate prea frumoasă!

Nu-i spuse că o pândise ca un leu în călduri, nu-i spuse că ar fi dat orice să o fi sărutat acolo, în baie, încă murdară, pe jumătate dezbrăcată. O posedă animalic, cu fața transfigurată de emoția momentului, o prinse sub el, încălzind-o sub ploaia de săruturi; îi sărută părul încă ud, îi mângâie spatele încordat... Da. Ea era acolo, îi căută mâinile, îi fură buzele, apoi își încheștă mâna mică în părul său cârlionțat. O durea sau nu, nu mai conta; ea era undeva, deasupra norilor și a ploii, iar Claudiu zăcea alături, stors de vlagă și mulțumit de sine. Trăise clipa, și încă ce clipă!

— Ești fragedă și atât de delicată!

— Taci, Claudiu. E atât de bine acum, aici, lângă tine, încât nu pot să vorbesc.

Claudiu se ridică brusc, o trase spre el, mângâindu-i grumazul și umerii.

— Ciută mică, mi-e foame. Dă-mi să mănânc ceva.

— Mie mi-e foame de tine, Claudiu.

— Mă înnebunești! N-am mai găsit pe cineva până la tine, să aibă atâta imaginație și poftă de viață!

Râse.

— Hai, dă-te jos și dă-mi să mănânc ceva. Fă-mi și o cafea, te rog. Am de lucru noaptea asta.

— Spui că nu ai găsit pe nimeni, dar Maria? Cu ea cum rămâne?

Claudiu încremeni brusc, se lăsă apoi să cadă pe pat și începu să-i mângâie gleznele delicate.

— Am fost pe la ea, astăzi. E atât de schimbată! M-a întrebat de tine, Georgia.

— Și tu, tu ce i-ai răspuns?

Era clar că avea să-i spună doar lucruri bune despre nevastă-sa, dar își alese prost momentul. Ea nu avea chef să asculte, nu avea puterea să aprobe. El vorbea atât de detașat, încât ai fi crezut că nimic nu s-a întâmplat, totul a fost doar un vis, și doar ea, Maria conta acum. Își căută un capot mai gros, după ce-și culese de pe jos lenjeria intimă.

— I-am spus că înveți pentru facultate și că nu o vei face de răs. Își continuă George fraza idioată în timp ce Georgia își căuta râzând înfundat o pereche de șosete.

— Tu te auzi ce spui, Claudiu? Pe cine să fac de răs? Pe ea? De parcă m-ar interesa vreodată părerea ei...Sau îmi veți plăti voi facultatea și eu nu știu. Ești culmea ironiei! I-ai spus de noi?

— Nu. Dar tu?

— Am fost pe aproape.

Claudiu izbi furios în ușă apoi spuse pe un ton răstit:

— Nu trebuia să faci nici măcar vreo aluzie!

— De ce?

Georgia era în picioare, în fața lui, hotărâtă să nu cedeze. Vede negru în fața ochilor. Era ca și cum sufletul său era călcat în picioare. Îl iubea și îl ura în același timp.

— Pentru că așa am hotărât la început!

— Care început? Întrebă șoptit femeia.

— Al relației noastre.

Georgia izbucni în plâns.

— Care relație, prostule? Te-am iubit din prima zi când te-am văzut! Erai frumosul și noul nostru vecin! Uiți de câte ori îmi făceam de lucru la bătrâna ta gazdă? Eram acolo și tu nu mă vedeai! Tu întrebai doar de Maria, iar ea râdea de tine cum își râde și acum! A vrut să moară din cauza ta? S-o crezi tu și cine-o mai vrea să creadă așa ceva! Da, iubește, dar nu pe tine, iar tu ești atât de orb! Nu vezi, nu auzi...

Gesticula și vorbea tare, mergând prin cameră până când o imobiliză Claudiu, forțându-o să se așeze pe pat și astupându-i cu una din mâini gura.

— Un cuvânt dacă mai spui, riști să te bat, spuse el rece. Îți asumi acest risc?

— Ești un prost, da, un mare prost, și totuși te iubesc. Îți vine să crezi? Vreau să te mai întreb ceva: Ce-a fost între noi, ba nu, ce este între noi, Claudiu?

— N-a fost mare lucru, Georgia, și tu știi asta. Nu ești prima cu care mă culc și nici ultima. Important este că de fiecare dată m-am întors la ea. Pricepi? O iubesc, da, o iubesc așa cum este ea. Nu admit să mă faci prost. Înțelegi? Nu, nu prea pari a pricepe ceva. Eu îi ofer ceea ce îi ofer: un loc în societate, bani, prezența mea...iar ea, of, Doamne, important este să o știu lângă mine.

— De ce ești atât de rău? De ce nu mă iubești și tu, puțin?

Pe tavanul întunecat, în lumina dată de veioză, tremurau frânturi de culori. Se făcuse frig, chiar dacă era mică încăperea Georgiei. Uitase să facă focul în sobă. Între ei se lăsase o tăcere jenantă. El părea să-și adune cuvintele, iar ea căuta prin fereastră luna, stelele, dar nu desluși nimic decât o mare de negru și frunzele viei care izbeau ușor

geamurile. Ploua din nou. Disperată, se apropie de el, încercând să-și petreacă brațele în jurul taliei sale.

— Mă mulțumesc și cu puțin, Claudiu, dacă mă mai vrei...

— Fie. Dacă nu te-aș iubi puțin, acum nu aș mai fi aici, lângă tine.

— Înțeleg, adică încerc să înțeleg.

Îl sărută pătimaș pe pieptul gol.

— Primește-mă în inima ta, Claudiu, murmura ea mereu. Te iubesc.

— Mi-e foame, Georgia, o readuse el brusc la realitate.

— Da, da... Mă duc să pregătesc ceva. Lasă-mă să te privesc când lucrezi, Claudiu.

— Fie. Atunci, fă două cafele.

Rămas singur, încă dezbrăcat, Claudiu încercă fără succes să-și limpezească mintea tulbure. Se încurcase cu Georgia, nu că nu i-ar fi plăcut, la pat era extraordinară, dar Maria era încă stăpână pe inima lui. Maria era frumoasă, deșteaptă, caldă și rece în același timp. Se va descotorosi de Georgia. O va determina să învețe pentru facultate, o va îndepărta din oraș, și, poate cu timpul, îl va uita. Nu-și făcea mari probleme pentru faptul că era vorba de cumnata lui. Devenise femeie cu ajutorul său, el avea nevoie să facă dragoste, și ea era aici, atât de aproape de el. Era un câștig pentru amândoi, dar de moment. Complicații nu aveau să fie, doar el îi cumpărase pilule. Păru mulțumit și se felicita chiar pentru gândirea sa calculată. Era un fel de a îmbina utilul cu plăcutul. Cu siguranță că Georgia va mai iubi în această viață, și poate cât de curând.

3

— Bună, Maria.

— Bună, Claudiu. Sărută-mă.

Claudiu se apropie de ea, o sărută fugar, pe frunte. Era puțin derutat, obosit. Îl obosise Georgia și cele două dosare.

— Nu acolo! Sărută-mă pe gură. Te rog!

— Cât de frumoasă ești astăzi, Maria!

— Așează-te puțin. Ești obosit.

— E adevărat. Am lucrat toată noaptea.

— Ar trebui să nu mai lucrezi atât de mult, Claudiu.

Stăteau amândoi atât de aproape, încât Claudiu se simți stingherit. Pielea ei avea același parfum, mirosea a iasomie, sau poate altfel; ciudat, îi căută încordat sâni, pe care îi găsi sub cămașa de noapte, mici și obraznici, de culoarea piersicii. Mâna lui rătăcea pe pieptul ei, și, ar fi vrut să obțină mai mult și mai mult...

— Stai cuminte. Ce faci acolo? Întrebă femeia, îndepărtându-i mâna.

— Te iubesc, Maria.

— Eu zic să mai aștepți. Sunt încă bolnavă. Apropo: Va trebui să rămân pentru o vreme în spital. Am ulcer.

Claudiu se întristă:

— Nu mă bucuri deloc.

Își lăsă capul cărlionțat pe umărul ei stâng, încercând să-și reamintească de felul cum se comporta la început Maria. Acum, de exemplu, și-ar fi strecurat degetele-i străvezii prin cărlionți și l-ar fi tras puțin, cât să nu doară, apoi ar fi urmat alte mângâieri și tot

atâta plăcere. Maria se mulțumi să-i primească doar capul sprijinit de umărul ei. Îl lăsa să-i asculte bătăile inimii. Vinovată. Acesta era cuvântul pe care și-l atribuia. Vinovata în fața omului al cărui nume îl poartă.

<< Trebuie să-i spun. Îmi simt capul atât de greu... E groaznic, nu știu cum va reacționa, dar îi voi spune tot, tot...>>

Maria îl privea disperată, avea lacrimi în ochi, în ochii ei verzi, și Claudiu observă. Niciodată nu și-ar fi spionat soția, avea încredere în ea, o iubea sincer, o respecta ca femeie și soție. Curios era faptul că, deși o înșela aproape de fiecare dată când se ivea ocazia, nu se simțea cu nimic vinovat. Maria era frigidă, iar el, ca bărbat, avea nevoie de mai mult. Nu ar fi divorțat de ea pentru nimic în lume, dar continua să o înșele. Nici relația cu Georgia nu ar fi privit-o din alt unghi. Ce era mai complicat, era faptul că Georgia era cumnata lui, și, pe deasupra, pretindea că-l iubește. Încă nu constituia un pericol real. Îi plăcea să aibă pe cineva în preajmă, în casă, îi plăcea și nu prea mâncarea ei, dar cel mai mult îi plăcea faptul că i se dăruia total.

— Nu-mi place deloc că vei rămâne încă în spital, Maria.

Dar ea nu asculta, nu avea puterea să-l asculte. << De ce nu mă întreabă de ce am ajuns să încerc să mă sinucid? Nu vrea să știe sau deja a fost informat? Trebuie să-i spun. Nu l-am iubit, nu-l iubesc, l-am trădat și mai am puterea să-i accept vorbele de dragoste. >>

Aproape că țipă la el:

— Ascultă-mă puțin! Îți mulțumesc pentru faptul că nu m-ai întrebat nimic. Nu mi-ai cerut nici o explicație, dar trebuie să-ți spun.

O chema cu ochii minții, o chema spre el din îndepărtatul trecut, acolo unde începuse dragostea. De ce strica totul acum? Nu înțelegea oare că el nu vrea să știe nimic din toate acestea? Ce Dan? Care Dan? Claudiu avea mare nevoie de puritatea Mariei. <<Oprește-te, o rugă în gând, dar ea continua să înșire banalități. Nu sunt un prost, mai gândi el. Știu că nu te-am adus eu în această situație-limită. Dar de ce este nevoie să-mi amintești de gestul pe care l-ai făcut în marea ta dragoste pentru acel bărbat? De ce?>>

— Unde vrei să ajungi, Maria? O opri el nervos.

Părea speriată. Nu știa ce să mai spună.

— Mă ierți?

El se ridică, îmbracă sacoul și se îndreptă spre ușă. Nu o privea, ei da, nu vroia să o privească acum.

— Te-am iertat încă de atunci și cred că realizezi că mi-a fost greu să accept numai gândul că există un alt bărbat în viața ta. Nici eu nu sunt un înger.

Se temea să rămână singură cu obsesia și gândurile ei. Fugi spre el. Obosea.

— Mai rămâi, te rog!

— Nu. Nu acum. Mă voi întoarce.

— Azi?

— Poate că diseară.

Îl sărută ușor, pe obraz. Acum, o respinse el. Era mai bine să-l lase să plece.

— Bine. Atunci, te aștept.

Se înapoie în pat și începu să plângă: << Doamnel?... Ce să fac? Ce pot să fac? >> Parcă era ceva mai frig, ori tremura doar ea? Privirea îi rămase pironită pe garoafele albe,

puțin ofilite. Își aduse aminte de Dan, de îmbrățișările lui, de promisiuni, de noaptea aceea...

<<— Maria, de ce nu vrei să înțelegi? A m doi copii cu Tania. Dacă m-am reîmpăcat cu ea, am făcut-o pentru copii.

— Și pentru ea.

— De ce ești rea? De ce mă chinui? Aș vrea să rămânem prieteni. Recunoaște că am petrecut multe clipe frumoase împreună. De dragul lor, ajută-mă!

Ea îl privea cu dispreț și nu vroia să înțeleagă nici să asculte argumentele lui.

— Cu ce te pot ajuta? Știi? Dacă aș avea puterea să omor, te-aș omorî acum. Te urăsc, Dan!

Era agitată și ochii îi pluteau în lacrimi. << — Când plângi, irișii tăi se transformă în doi nuferi și atunci, sufăr că nu-i pot ajunge. Apa e atât de adâncă și mi-e frică să intru în ea. Nu mai plânge! Te rog. >> Dar Dan nu era Claudiu și nu-i spuse nimic de genul acesta.

— Nu este adevărat. Nici tu nu crezi ce spui! Mă iubești, Maria!

— Câte nu mi-ai promis, Dane? De ce? De ce trebuie să se termine?

— Pur și simplu pentru că așa este corect.

— Pentru cine, Dane? Pentru cine spui tu că ar fi corect?

— Pentru mine, pentru tine, pentru copii, pentru soțul tău...

Dan nu-și mai găsea cuvintele. Ar fi vrut să se termine totul mai repede și să plece. Maria râdea și plângea. Oare ce găsisese la omul acesta? Nu aducea nici pe departe cu Claudiu. Dan era un tip slab, aproape costeliv, miop, nu super inteligent, dar un profesor destul de bun. Își dădu seama că-l îndrăgise tocmai pentru asta. Urâtenia lui părea să ascundă multă bunătate și înțelegere. În pat, nu a arătat niciodată că este nemulțumit de prestația Mariei. Era tandru, și părea fericit numai s-o știe lângă el, aproape. Lângă Dan, niciodată nu era nevoie să te prefaci că-ți place, că dorești în orice moment să faci dragoste. ..Pentru asta îi plăcea Mariei. Pentru acest lucru l-a îndrăgit întâi, ca apoi să-l iubească nebunește, cum nu iubise nicicând până atunci.

— Încearcă să mă uiți, Maria.

— Ce ușor îți este ție! Tu nu m-ai iubit. Sau, dacă m-ai iubit vreodată, m-ai iubit puțin...- Se agăță de el, disperată:- Dane... Voi fi o mamă bună pentru copiii tăi! Te rog! Eu nu pot avea copii! Vor fi ca și ai mei!

— Nu se poate, Maria. Tania m-a amenințat că va merge la inspectorat și va spune despre noi. Vrei tu asta? Vrei să rămân pe drumuri? Te-ai gândit puțin cum va reacționa soțul tău? Nu știu, zău, cum aș putea să-l înfrunt. Nu am nici pe departe relațiile lui. Și-apoi, uiți un lucru. Copiii sunt destul de mari pentru a-și da seama care e mama lor. Gândește-te puțin!... Aș putea face asta copiilor mei? E timpul să mergem acasă, Maria. >>

Se ridică din pat fără vlagă; nu mai gândea; nu avea la ce. <<Dragostea noastră a devenit un caz? Contează pentru el părerea altora? >> Viața i se păru o imensă grosolănie. Ajunsă acasă, primi privirile reci și disprețuitoare ale Georgiei. Claudiu nu ajunsese încă. Se închise în cameră, refuzând să mănânce, deși Georgia o îmbiase aproape prietenește să guste ceva. Lua fără să mai gândească, pastilă după pastilă, până ce goli flaconul de diazepam. Oare era suficient? Mai căută ceva pastile, dar nu găsi decât niște aspirină. Se așeză în pat, potrivi perna, închise ochii și începu să gândească aiurea. Se reîntoarce în trecut. Își aduse aminte de tatăl ei, de sprâncenele lui arcuite, de nasul drept și gura mare, cu buze groase, senzuale. Purta mai mult blugi și tricouri. Era un om

frumos. <<Tu ai fost singurul om care m-a iubit cu adevărat, tată. Niciodată nu am fost de acord cu cauza morții tale. Nimeni nu mă va convinge că erai atât de beat încât să nu fi văzut mașina aceea blestemată! De vină a fost mama Georgiei, tată, femeia pe care ai acceptat-o lângă tine. Nu-mi pare rău că o băteai. Merita. Meritau amândouă. Georgia era doar o sclifosită mică, cu strabism. Vin la tine, tată. Așteaptă-mă. Vin.>>

<< Îmi place de el, Maria.

— Vrei să spui că îl iubești?

— Și asta. Da, îl iubesc, dar el mă consideră un copil.

— Cum arată iubitul tău?

Georgia oftă. Nu găsea cuvinte potrivite să-l descrie.

— E avocat, Maria. E frumos și bun. Mi-a vorbit foarte mult despre tine. A spus că te cunoaște de ceva timp.

— A spus el asta?

— Da.

— Interesant. Mai povestește-mi. Mi-ai stârnit interesul. Crezi că l-ai putea invita la noi acasă?

Georgia o privi speriată și deveni bănuitoare:

— Să nu mi-l iei, Maria! Tu ai prieten. Îl iubesc! Cu timpul, va învăța să mă iubească și el.

— Deșteapto! Pentru tine m-am gândit că ar fi bine să ne viziteze! Ce credeai? Nici nu avem aceleași gusturi, zic eu nici la bărbați. De ce ne-am potrivi tocmai acum?>>

<<— Pentru cine, Dan? Pentru cine ar fi corect?

— Pentru mine, pentru tine, pentru copiii mei, pentru soțul tău... >>

Era atât de cald, și doar întuneric. Brusc, nu mai visă nimic. << Nu e atât de greu să mori, își spuse. Și când te gândești că înainte îmi era frică de moarte?>>

Se trezi târziu, într-un pat de spital, între perfuzoare, seringi și un miros puternic de cloramină. Norocul ei se chema Claudiu care a găsit-o destul de repede, altfel ar fi fost mult prea târziu. Dumnezeu îi mai dădea o șansă? Nu știa ce să creadă. Ea chiar a vrut să moară. O dureau vorbele Georgiei. Nu a jucat o clipă teatru. A vrut să moară. Poate că viața îi mai dădea o șansă. Oare era vorba în această complicată ecuație despre soțul ei? Acesta nu o întrebase nimic după ce ea își revenise, nici mai târziu, și pentru acest fapt, Maria se simțea datoră cu o explicație.

*

— Vino aici, Diana, lângă mine!

Era cam de un sfert de oră în apartamentul ei, și încă nu realiza de ce venise. Poate că într-adevăr îl scârbise toată această poveste. Avea nevoie acum să fie stăpân pe situație, și era. Nu-l interesa prea mult ce gândea femeia din fața lui, nu știa dacă îi păsa cât de cât de persoana sa, știa doar că aici era binevenit oricând. Diana avea ceva aparte. Era o combinație de femeie ușoară cu o alta, educată, stilată... Știa să facă dragoste. Arăta că îi place. Ori juca teatru foarte bine, ori îi plăcea cu adevărat. Acum, sincer, nici nu-l interesa ce simte, când și cum simte Diana. Era prins în pânza a două femei, una pe care o iubea, una, pretinzând că-l iubește, surori pe deasupra, și atunci, el o prefera pe Diana. Ea nu cerea explicații, dar îl putea face să se simtă bine.

— Să-ți fac o cafea, întrebă femeia.

O cuprinse în momentul în care aceasta trecu pe lângă el.

— Te-ai mai îngrășat.

— Ai observat deja? Află că iubesc și am o poftă nebună de viață, dar și de mâncare.

— Iubești? Tu? Așa, peste noapte?

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă, de-un verde suav, Diana lăsa să se vadă un corp perfect.

— Da, iubesc Claudiu. Te miră? Se vede că mă cunoști ... Și eu am fost luată pe nepregătite. Nu eram omul care să mă arunc într-o relație cu ochii închiși, nu credeam că mă pot îndrăgosti la prima vedere, dar s-a întâmplat, așa că... Niciodată nu e bine să spui niciodată. Dacă am greșit acum, mult mai târziu voi afla, dar acum iubesc, iubesc cu toată ființa mea.

Bărbatul căzu pe gânduri. Simțea că ceva e în neregulă. Recunoștea că nu se așteptase la așa ceva. Era de domeniul fantasticului ce bâiguia femeia. Pe Diana nu o vedea gospodină așezată la casa ei, schimbând pampersi, călcând cămăși... O pierdea și nu știa dacă ar trebui să fie supărat pe această răsturnare de situație. Poate că îi era indiferent totul... Poate nu...

— Și cu mine cum rămâne?

— Termină-te! Am trecut de mult de 30 de ani. Am dreptul să mă îndrăgostesc. Poate că voi avea o familie, spuse ea visătoare. Ne-am folosit unul de celălalt, Claudiu, și nu mi pare rău. Dar acum, vreau ceva mai mult. Îmi ticăie ceasul, dragul meu. E timpul pentru o schimbare majoră și o voi face. Nu mă sperie faptul că vei rămâne singur. Te descurci tu. De fapt, nu am nici o plăcere s-o fac astăzi, acum, cu tine.

— De ce?

— Pentru că acum o oră am făcut-o cu el. Mulțumit? Trebuia să mă accepți când am vrut eu. Acum, pur și simplu, nu pot.

— E cazul să plec. La revedere, Diana.

Îl opri în ușă:

— Nu fii supărat.

— Pentru ce aș fi? Baftă. —Se întoarse din drum: Știi ce? Poate vei avea mai mult noroc decât mine.

— Claudiu, stai. Îți mulțumesc.

Închise ușa și coborî grăbit. Îi trecu supărarea între timp. Fiecare are dreptul să iubească. Rătăci un timp pe străzi, apoi intră într-un bar. Îi plăcu. Era curat și foarte multă liniște pentru ora aceea. Exact de așa ceva avea nevoie: de liniște și de o cafea tare care să-i limpezească gândurile.

« Doamne, ce să fac cu viața mea? Nici nu aș ști cu ce să încep dacă ar trebui să o iau de la capăt, iar dacă ar fi s-o continui, nici atunci nu aș face prea multe. » Își bău cafeaua. Între timp, afară începu să plouă. Ieși din bar abia când ploaia se potoli.

« Să dau cu banul. Încotro? »

Trecu prin piață și nu găsi decât garoafe. Luă albe. Văzuse la fel în rezerva Mariei. Intră ușor în cameră; dormea și nu vroia s-o trezească. Puse garoafele în borcanul ce ținea loc de vază, apoi, începu s-o privească. Îi plăcea așa, dormind, cu mâna dreaptă sub cap, cu părul desfăcut, răsfirat pe pernă. Tresărea în somn, îngânând ceva neinteligibil. O mângâie pe față. Ea se trezi. Părea surprinsă, nici veselă, nici tristă, ceva între...

— Deci m-ai iertat?

— Nu pune întrebări, Maria. Nu sunt capabil să răspund la vreuna din ele. Te rog.
 — Important este că ești aici, lângă mine.
 — Lângă cine ai vrea să fiu?
 — Lângă Georgia, de exemplu.
 — Maria, termină-te.
 — Ce este între voi, Claudiu?
 Bărbatul se întristă:
 — Asta este în loc de bun venit?
 Dădu să aprindă lumina.
 — Nu! Lasă așa! Te rog! Mă simt mai bine pe întuneric.
 Se supuse docil. «Sunt un prost! O iubesc atât de mult!»
 — Nu mi-ai răspuns la întrebare.
 — Ce să fie? Nimic.
 — Nu te cred! O știi prea bine pe Georgia. Bănuiesc că nu-i ești indiferent. Adică ce să bănuiesc? Simt asta, știi asta.
 — Un lucru nu înțeleg, Maria. Tu încerci să-mi găsești vreo vină pentru a fi chit? Nu mă interesează Georgia. Ceea ce nu înțeleg este faptul că, deși vă urâți, locuiți sub același acoperiș,
 — Ai uitat că jumătate de casă e a ei? N-o pot da afară. Doar dacă...
 — Dacă ce?
 — Dacă aș reuși s-o conving să-mi vândă jumătatea ei.
 — Nu e treaba mea.
 Se apropie de ea și încercă să o sărute. Îl respinse pentru a câta oară?
 — Te rog. Dă-mi timp.
 Se îndepărtă nervos:
 — Fie.

*

— Domnule profesor!
 Intră după el în cancelarie. Stătea pe un scaun și nu era singur. Începu să transpire. Ce să caute puștoaica aici? Nu toți colegii știau de idila sa cu Maria. Se grăbi s-o salute și s-o îndepărteze de cancelarie.
 — Domnișoară Georgia!?...Cu ce ocazie pe la noi?
 — Sora mea, domnule profesor...
 Nu reușea să lege propoziții, dar, dacă tot a ajuns la el, îi va vorbi. Trebuia.
 — Spuneți, vă rog, i s-a întâmplat ceva? Am auzit că e bolnavă.
 — Domnule profesor, cauza bolii ei sunteți dumneavoastră.
 — Nu-ți permit! Continuă. Sunt curios ce vrei să insinuezi! Dar cu mine nu-ți merge asta!
 — Nu este nevoie să țipați la mine. Sora mea a încercat să se sinucidă. Oare de ce? Sunteți străin de suferințele ei?
 Încremeni. Sigur! Era un laș și trebuia să recunoască asta în fața unei puștoaice. Îi păru dintr-o dată rău pentru tot ce-i făcuse Mariei. Nu avuse puterea să înfrunte această situație, și, atunci, a dat înapoi. Deși ținea la ea, revenise la Tania. Acum, orice scuză părea tâmpită, iar el, doar un biet idiot.

— Când și cum s-a întâmplat? Spune-mi, te rog!

— Vă interesează, totuși?

— Desigur. Îmi pare rău, Georgia.

— Numai atât?

— Sunteți profesor de literatură. Unde vă e dramul de sensibilitate?

— Ne spionezi de mult?

— Știu ce știe un liceu întreg, numai soțul ei nu vede și n-aude, mai spuse ca pentru ea, Georgia.

— Nu e adevărat.

— Ce nu e adevărat? Faptul că nu știe soțul ei de această aventură, sau....?

— Ajunge. Spune-mi, te rog, unde este internată?

— Acum e pe interne, rezerva 5, spuse sec Georgia.

— Îți mulțumesc, Georgia, și te rog, iartă-mă pentru ieșirea mea. De ce mă privești ca și cum ai văzut un extraterestru?

— Încercam să văd ce a găsit Maria la dumneavoastră.

— Poate că frumusețea mea vine dinlăuntrul meu, pe când tu privești doar ambalajul...

— Poate. Dar și cu frumusețea interioară ați cam dat-o în bară. Este?

— Ești obraznică. Știi?

— Da.

— Să te conduc.

— Mă descurc și singură, mulțumesc oricum. Apropo! Nu uitați de garoafe, îi șopti conspirativ fata.

Dispăru după ușă fără a mai spune ceva. Privi un timp în urma ei. Era elegantă, și aproape la fel de frumoasă ca Maria. Părul ei lung, de culoarea castanului îți reținea atenția, iar corpul aproape format, cu contururi timide încă, te făceau să rămâi privind în urma ei cu admirație. Era o femeie în devenire. Promitea. Maria era totuși mai frumoasă. Avea acel ceva care te făcea să uiți de reguli, de căsnicie, de tot și de toate. O frumusețe rece, misterioasă, emanând un parfum din alte timpuri.

« Mă voi duce să o văd. Trebuie. Îi datorez asta. »

Purta un costum decolorat de la atâtea spălări, o cravată în culori pastel, fără nimic ieșit din comun, șosete maro, supraelastice, ușor găurite. Dan nu era un bărbat elegant.

Arăta destul de caraghios în hainele sale uzate. Cu toate acestea, elevele se îndrăgosteau de el, îi urmăreau cu atenție orice mișcare, zâmbeau cu îngăduință când se bâlbâia, acceptau scuzele lui idioate referitoare la nodul de cravată făcut aiurea, ori la pantalonii mai largi cu un număr, pe care numai cureaua îi salva să nu cadă. Atunci când nu se bâlbâia, orele lui erau extraordinare. Aici era vraja, în vocea sa caldă, blândă, puțin nostalgică; aici, și în ochii săi mari, rotunzi, negri, atât de adânci, ispititor de aproape. Era urâtul frumos sau frumosul urât...

Datorită ținutei sale, Dan nu trecea neobservat pe coridoare; elevii îi zâmbeau, iar el nu avea niciodată să știe dacă era un zâmbet de dispreț sau unul plin de admirație. Se strecură până la clasa unde avea să țină următoarea oră, reuși să nu se bâlbâie, și, după părerea elevilor, nicicând nu a fost atât de trist ca acum. O iubea pe Maria, așa cum știa el să iubească, dar mai presus de orice își iubea copiii. Acceptase ifosele Taniei, renunțase la dragostea Mariei doar pentru ei. Recunoștea în gând că este un fricos, poate cel mai mare din câți s-au văzut vreodată. Ura scandalul și pe acest lucru miza și Tania. Cum i-ar putea explica Mariei toate acestea? Se angajă într-o discuție interesantă cu doi dintre cei

mai buni elevi ai săi dintr-a 12-a, despre clasici și influența acestora în istoria literaturii, tocmai pentru a uita o vreme de necazurile ce-i frământau sufletul. Poate că dacă nu ar fi întâlnit-o pe Maria, îmbătrânea lângă Tania fără măcar să o înșele vreodată. Pe cine ar fi putut impresiona el? Nu avea bani, nu era frumos... Era doar un banal profesor de română, nu mai slab, dar nici mai bun decât alții. Se învățase cu viața lui, asta până când Maria i-a dat peste cap toate tabieturile, toate convingerile. L-a făcut să se simtă mai frumos decât era, mai interesant, i-a dat încredere în el și l-a convins că trebuie să ceară mai mult de la viață. Dacă Maria îl iubea înseamnă că merita să fie iubit. Iubirea i-a dat aripi, dar se pare că destul de scurte. Nu putea sau nu mai vroia să ajungă până la stele? Va merge la ea. Îi datora asta, ba chiar mai mult. Dragostea pentru el putea ucide? Încă nu era pregătit să înțeleagă gestul Mariei. Merita el iubirea ei dusă până la extrem? Cu siguranță că nu. Se așeză la catedră, își prinse capul în mâini, uitând pe moment unde se află. Oftă adânc, apoi se trezi ca dintr-un somn de amiază, zâmbind elevilor năucii de atitudinea profesorului lor. Fetele își dădeau coate și șușoteau cu capetele plecate sub bănci.

Dan realizează faptul că Georgia avea dreptate. Toată lumea știa de aventura lui. Se ridică serios de la catedră și își rugă elevii să fie ceva mai atenți.

*

Se așeză la măsuță doar pentru a scrie. Era micul ei secret. Nepieptănată, după o noapte de coșmar, se aplecă asupra foii de hârtie cu un gest tandru. Foaia era prietena ei, confidența cea mai bună.

« Mai întâi și-a întins o aripă,/ Apoi, o alta mi-a acoperit ochii/ Eu am mușcat din toate părțile nimicul/ Și i-am strigat să plece. / De după aripa mușcată / am văzut-o. / Mi-am întins amândouă mâini deodată, / pe când dinlăuntrul meu / creșteau altele și altele./ Am încercat să-i scot ochii,/ Dar n-am găsit nimic / Ce ar fi trebuit să semene a ochi./ Apoi, am încercat s-o sugrum, / Dar toate mâinile mele nu ajungeau / să-i cuprindă gâtul. << Zboară!>>i-am strigat. / Dar pasărea nu s-a clintit./ Mă durea aripa ei, / de parcă ar fi fost mâna mâna mea, mâinile mele./ Cântă!/ i-am strigat,/ Dar pasărea continua să tacă./ Dar aripa continua să mă doară, / De parcă ar fi fost mâna mea, mâinile mele.»

«Plâng și nu știu dacă se merită. Am nevoie de dragoste, dar de-o anumită dragoste. Am nevoie de Dan. Îl iubesc, îl detest, nu mai știu.» Adormi gândind la multe. O visă pe Georgia, apoi pe Claudiu. Doar Dan nu vroia să intre în visele sale. Îl chema, dar el nu răspundea, nu vroia să răspundă. Se trezi țipând în plină noapte. Aprinse lumina. Așa era ceva mai bine.

« N-am cunoscut sentimentul acesta până acum. Am senzația că cineva mă pândește în întuneric. Mi-e dor de Dan.»

— S-a întâmplat ceva, doamna Maria? întrebă asistenta de gardă.

— Nu pot să dorm. Dați-mi ceva de somn, vă rog!

— Imediat vă aduc.

Adormi târziu, în noapte, cu lumina aprinsă, fața sa trădând durere, neputință și teamă.

«Te condamn pentru moartea tatălui meu. Te condamn pentru venirea ta pe lume. Te condamn! Dacă tata nu ar fi cunoscut-o pe mama ta, m-ar fi avut numai pe mine, m-ar fi iubit numai pe mine. Poate că nu m-aș fi căsătorit cu Claudiu. Doamne! Ce-mi trece prin

cap? De ce o urăsc într-atât? Am încercat s-o accept, s-o înțeleg, s-o iubesc cât de puțin, dar nu am reușit. Poate că nu am încercat suficient de mult, poate că așa am vrut. Am vrut ca tata să mă iubească doar pe mine...»

— Urăști. Nu e bine.

—Cine ești tu să-mi dai sfaturi?

—Mama ta.

Apoi mama se prefăcu în Georgia; într-o pădure ciudată îl găsi pe Dan, avea hainele pline de scai, vru să-l atingă, dar el dispăru. Rămasă singură, începu să plângă.

—Nu plânge, sunt aici lângă tine.

—Dan?

— Nu. Nu mă recunoști? Sunt eu, Claudiu.

Visul o purtă apoi într-o cameră, și aici o găsi pe Georgia disecând un cadavru.

— Ce faci acolo?

— Am treabă cu sor' mea.

— Dar eu sunt aici.

— Nu-i adevărat. Tu ești aici, pe masă.

Râsul Georgiei o urmări până să se trezească.

«Oribil vis, gândi ea. Într-adevăr, oribil.Sunt conștientă că dacă aș fi putut avea alte sentimente pentru Georgia, viața mea ar fi fost cu totul altfel. Nu mi-a făcut nimic în mod deosebit, doar s-a născut.»

*

Georgia era hotărâtă să reușească la facultate din prima. Astfel, ar fi mulțumit pe toți.Ce o durea mai mult, era faptul că va pleca. Claudiu era tot ce avea ea mai bun și o durea să-l lase aici, lângă Maria. Studentă la facultatea de stat. Suna bine.

Când ajunsese acasă, Claudiu o găsi adormită cu capul pe carte, cu picioarele strânse sub ea. Îi luă ușor cartea, o ridică și o purtă pe brațe până la pat.

— Tu ești?

Se lipi de el, îl sărută lung, apoi îl mușcă de buze. Zâmbea ca un copil poznaș, doar mâinile continuau să-l dezbrace. Era lângă el, acolo, frumoasă și tandră. Se lăsă dezbrăcat.

— Învățai?

— Nu. Citeam doar.

« Pentru ultima oară, își spuse el. O fac pentru ultima oară. Sunt nebun, dar nu știu de ce, astăzi mă bucur că sunt nebun.»

« De câte ori o înșel pe Maria, devin brusc mai înțelegător. De ce? »

Îi asculta vorbele; știa că minte, dar mințea frumos. Deveni dintr-o dată tandră;îl sărută, îl mângâie pe față... Doamne! Ar fi stat acolo ore întregi, doar cu această condiție, să fie iubit, dar iubit de ea. Atunci, nu ar mai fi fost o alta. Ar fi fost numai ea, era suficient. Nu ar mai fi înșelat-o, nu ar mai fi avut pentru ce.

— A fost pe aici un coleg de la liceu. Sunt foarte drăguți că s-au interesat de mine.Asta înseamnă că le pasă. L-ai văzut?

Respiră ceva mai ușor. Pe fața lui nu se citea suspiciune, nu părea încordat.

— Da, l-am văzut. Ce materie predă?

— Română. Acum, mă va înlocui și pe mine un timp. Se descurcă, și încă foarte bine.

Femeia privea garoafele albe, cele aduse de Dan. Deveni dintr-o dată distrată și aproape că nu auzea ce-i spunea Claudiu. Bărbatul era încă în picioare; garoafele erau tot în mână... Își privi soția care uită să-l mai mângâie, uită să-i ceară florile...

— Ești sigură că te bucuri să mă vezi?

— Da. De ce nu aș fi? întrebă speriată Maria.

— Nu știu. S-ar părea că te preocupă altceva.

— Prostii. Ți se pare.

Îi luă florile, îi mulțumi cu un sărut și-l rugă să se așeze lângă ea. Trebuia să se stăpânească. Dan o bulversase total. Își schimbase cămașa de noapte cu un compleu bleu, destul de drăguț. Formele coapselor se deslușeau prin materialul fin și transparent. El începu să-i mângâie gamba, apoi coapsa. Ea începu să tremure. O enerva atingerea lui, acum, după ce Dan o mângâiase cu gesturi identice. Totuși, îl acceptă, doar din frica de a nu fi descoperită.

— Te iubesc, Maria.

— Și totuși te culci cu sora mea, îngână ea.

— Vorbești prostii.

— Nu, nu cred. Vă cunosc destul de bine pe amândoi, dar mai ales pe ea, Claudiu. Dacă nu ar fi obținut ce-și dorea, acum ar fi fost aici, să mă implore să mă despart de tine. Pricepi? Dar așa, când a văzut că te apropii încet, încet, de drumul ales de ea, a renunțat la vizite. I-ai căzut în plasă, Claudiu. De fapt, dacă stau și mă gândesc, nici nu era greu. Privește-mă în ochi, Claudiu! Spune-mi că nu e adevărat! Tu nici nu știi să minți. De câte ori ai călcat strâmb, am știut. Ai un fel de a fi care te trădează. Dar acum e vorba de sora mea. Mă pui într-o situație jenantă. S-au terminat femeile din oraș? Și mai spui că mă iubești...

Claudiu tăcea. Nu avea puterea s-o mintă. Dacă ar fi vorbit acum, i-ar fi spus adevărul. Se hotărî să pună capăt relației cu Georgia. Se jucase destul cu focul. Din sute de femei, a găsit-o tocmai pe ea. Își retrase mâna de pe piciorul Mariei. Se simțea vinovat, vinovat pentru că lăsase să se întâmplea ceva. Îi dăruise Mariei prea puțin timp, iar ea se lăsă vrăjită de un altul, se îndrăgosti apoi de acesta încercând să se omoare pentru această dragoste. Nu știa decât că îl cheamă Dan. Poate că era profesorul care tocmai o vizitase? Nu îndrăzni să o întrebe. Se temea de răspuns. Nu va mai lăsa să se întâmple așa ceva. Nu avea să piardă pentru nimic în lume femeia iubită. Va așeza munți de va fi nevoie între el și restul bărbaților. O va determina să-l iubească. Se ridică și găsi o scuză pentru a pleca de lângă ea. Maria îi acceptă scuza, fu de acord să-l conducă puțin doar pentru a-i studia fața gânditoare. Pe coridor, îl opri, îi luă mâna într-a ei, și îi șopti la ureche:

— Știu că te-ai culcat cu ea, dar pentru binele nostru, pentru dragostea pe care mi-o porți, găsește un motiv s-o gonești din patul tău, înfrânge-ți poftele. Vrei? Te rog, Claudiu.

El tăcea.

— Și tăcerea e un răspuns, Claudiu.

Maria se reîntoarse în salon ceva mai mulțumită. Știa că Georgia îl chemase pe Dan, încă îl mai iubea, dar devenise ceva mai realistă. Dacă tot avea să rămână în acea casă, lângă Claudiu, măcar va scăpa de Georgia. Coborî din pat și deschise fereastra. Era ceva mai cald. Chiar și pentru o zi, Maria va încerca să uite de tot și de toate.

*

- Cum de ai venit acasă mai repede? Îl întrebă bucuroasă Georgia.
- Îmi este foame, și-apoi, aș vrea să mă îmbrac cu ceva mai subțire. Ai văzut cât de cald e? Ai spune că e vară. Numai de-ar mai ține cu noi vremea....
- Înțeleg.
- Se apropie de el, încercând să-l sărute, dar se trzi respinsă cu brutalitate.
- Să nu te mai apropii de mine astăzi, acum și niciodată! țipă el. Mi-ajunge, gata! Sunt sătul până în gât de tine! Te comporti ca o femelă în călduri!
- Georgia se retrase plângând în camera sa, încuie ușa, apoi se trânti în pat. « Îl urăsc și mă urăsc și pe mine! Sunt o mare proastă! I-am pus sufletul la picioare și l-a folosit drept cârpă. Nu merit! Nu mă merită.»
- Georgia, deschide, te rog!
- După câteva încercări zadarnice de a o convinge să deschidă ușa, Claudiu izbi furios cu piciorul:
- Nu ai decât să stai acolo și să plângi, smiorcăită mică!

5

Șoca prin îmbrăcămintea aleasă, ceva între elegant și vulgar, poate prea mult machiaj, fusta prea scurtă...Acum, nu mai conta. Trebuia să iasă din această casă. Începu să plouă. Cât avea să mai rățăcească așa, prin ploaie? Fardul începu să i se prelingă pe obraji. De obicei, nu folosea, dar acum, plânsul o făcuse să arate într-un mare fel. Părea buhăită, îmbătrânită chiar. Intră în bar cu un aer dezinvolt, înaintă spre barman, având grijă să-și îndrepte spatele, să-și scuture părul...Toate le făcea pentru a uita de Claudiu. Trebuia să-i demonstreze că nu avea nevoie de el, de nimeni. Să-i demonstreze lui? Nu. Greșală. Ea era cea care avea atâta nevoie să creadă că nu mai este dependentă de el. Oricând și la orice oră, Claudiu putea fi înlocuit. Așa trebuia să fie! Se așeză pe un scăunel, în fața barmanului, își drese vocea, făcu o cruce cu limba, și-apoi ceru:

- 50 de lichior, te rog. De banane, adăugă ea.
- Te cunosc de undeva?
- Trebuie?
- Barmanul, băiatul acesta drăguț, un pachet de mușchi, purtând părul lung, legat într-o coadă, cu buze mari, groase, cu ochii pământii, era aici, în fața ei; trebuia doar să întindă mâna.
- Nu, dar aș vrea să ne cunoaștem, spuse barmanul. Ești nouă pe aici.
- Nu contează. Știu să țin pasul.
- Barmanul râse:
- Știi? Ești o fată drăguță.
- Numai atât?
- Ce ai vrea să îți mai spun?
- Apoi, să mă culc cu tine...
- De ce nu? Nu trebuie să roșești.
- Cine roșește? Nu zic că nu ești frumoasă, dar oferta ai făcut-o cui nu trebuie.
- Mă refuzi? Întrebă fata speriată de tupeul ei. Întinse prea mult coarda. Avea deja la bord 100 de grame de lichior și 50 de votcă din barul lui Claudiu. Râse puțin colorat.

Suna fals. Încercă să se ridice , dar observă că nu avea această putere. Nu știa ce să facă. La masa alăturată, nu trecură neobservate stângăciile ei.

— Ajută-mă, te rog, îngână speriată, fata.

— Hei, Mircea! Cât cere târfa pentru o mică și nevinovată distracție? Întrebă unul din cei trei tineri de la masa de-alături. Omul, în blugii lui spălăciți și jechoși, încerca să-și impresioneze tovarășii de pahar.

— Te rog, spune-le să mă lase în pace! Te rog!Nu sunt una din alea, știi tu. De fapt, pentru tine am venit.

— Deci ne cunoaștem.

—Am fost acum două zile cu cumnatul meu, aici. Atunci te-am observat.

— Gașcă, în seara aceasta, fata este invitata mea!

—Perversule!Te-ai săturat de castraveciori și-ți miroase a p...

— Termină-te, Tibi! Te dau afară din bar! Știi că nu glumesc.

— E o tavernă împruțită! Nu te mai deranja! Plec singur. Se uită apoi la Georgia, o dezbracă din priviri, îi fixă un preț, apoi spuse:

— Nu uita, mititico! Pentru tine, aș da și un salariu întreg! Dar ce spun eu? Dacă te ocupi într-adevăr cu ce cred eu, te voi avea!

Georgia începu să tremure. Oare unde i-a fost gândul când a intrat aici?

— Iartă-mă, Mircea. Va trebui să plec.

— Hei, doar nu te-ai speriat? Credeam că te-ai învățat cu ei.

— Încă nu.

— Atunci, va trebui să te înveți. Grea meserie ți-ai ales, fătuc. Parcă nici nu faci parte din peisaj. E ceva la tine ce mă intrigă. Cum te cheamă?

— Georgia.

— Frumos nume.

— Crezi?

O mira faptul că și Mircea credea despre ea că e prostituată. De fapt, dacă se gândea puțin, asta lăsase să se înțeleagă de când intrase în bar.Zâmbi trist, apoi spuse:

— Cred că va trebui să mă retrag din branșă. Plec, Mircea. Mulțumesc pentru ajutor. Plec și nu știu dacă aș vrea să ajung în această noapte acasă. Chiar nu vreau.

— Poate că voi rătăci pe străzi. Ploaia s-a oprit de mult.

— În situația ta, crezi că vei rezista să mergi în neștire? Dacă vrei, poți să dormi la mine în această noapte.Am o garsonieră pe aproape. Dacă vrei să mai aștepti puțin...Și-apoi, s-ar putea ca Tibi să-și încerce din nou norocul.

— Aștept, șopti fata.

— Să-ți mai dau ceva?

— Încă 50 de lichior.

Trebuia să prindă puțin curaj. Când băutura începu să-și facă efectul, se simți ceva mai bine. Râzând, acceptă mângâierile unui tip venit de-aiurea.Nu! Nu vroia să se culce cu nimeni, iar Mircea era acolo, pregătit s-o apere. Nu realizează când ajunsese în garsonieră. Acum, se dezbrăca în ritmul muzicii, aruncând la întâmplare ciorapi, sutien...

— Oprește-te,Geogia. Ai un corp superb, trebuie să remarc, dar nu mă atragi, nu mă atrag femeile. Nu te supăra!

Atât de aproape de el, puțin excitată, puțin obosită, nici trează, nici beată, dezamăgită, neștiind ce să facă, ceru încă o cafea. Când își reveni, își ceru scuze. Se simțea penibil. Bărbatul îi oferi niște pijamale, îi mângâie părul...

— Știi? Tu nu semeni deloc cu ce ai vrea să pari.

— Poate că nici nu sunt.

— Te cred pe cuvânt. Atunci, te rog ceva. Nu te băga în chestii de care să-ți fie rușine mai târziu. Nu te juca cu focul, căci el arde de cele mai multe ori.

Adormiseră spre dimineață, după ce Mircea îi povesti despre faptul că era un homosexual pașnic, îndrăgostit până peste cap de un inginer, acuzat de o crimă pe care nu o făcuse.

Era o poveste interesantă, ca în filme, și Georgiei îi stârni interesul. Important era faptul că Robert va veni mâine acasă, vor fi din nou împreună, chiar dacă va mai trece ceva timp până ce lumea se va obișnui cu ei.

— Știi? Nu te supăra, dar până la tine nu am cunoscut nici un homosexual. Trăiam cu impresia că trebuie să fii puțin nebun pentru a iubi un alt bărbat.

— Nebun?

— Da, nebun, dar tu m-ai făcut să-mi dau seama că vă judecam greșit. Ești un tip extraordinar, ai darul de a te face plăcut, ești deștept... E o.k. Nu ești un mutant, nu ești oligofren... Singura pierdere este a noastră, a femeilor. Asta e. Eu una m-am consolată cu gândul că nu putem rămâne decât simpli prieteni.

— Poate că trebuia să mă nasc de la început fată, medită Mircea.

Dormeau unul lângă altul, în același pat, fără teama că s-ar putea întâmpla ceva. A doua zi, dis de dimineață, Georgia pregăti ceva de mâncare, apoi se îmbracă. Era timpul să plece. Se îmbrățișară lung, ca doi prieteni vechi. Era atât de dulce Mircea!

— Prieteni?

— Prieteni, răspuse Georgia.

Se gândi la noaptea petrecută în patul acestui om, o noapte fără mângâieri, fără dragoste.

— Când vei avea nevoie de un umăr pe care să plângi, știi unde să mă găsești.

— Cu siguranță vei mai auzi de mine, răsă Georgia. Știi? Mi-au plăcut pijamalele tale.

— Ascultă-mă cu atenție, Georgia, spuse Mircea cât se poate de serios. A face trotuarul nu stă în caracterul tău. Gândește-te numai dacă în locul meu ar fi fost un altul, acum n-ai fi avut puterea să zâmbești. Nu știi nimic despre tine. Aseară m-ai lăsat să vorbesc doar eu, dar știu că ești o fată inteligentă și destul de mare să faci distincția între bine și rău. Când vei vrea să bei, neapărat să fii eu în preajmă, altfel, nu știu, zău, cine te va apăra de tine.

— Parcă ai fi mama, Mircea. Am băut pentru o viață. Mi-ajunge. Îți mulțumesc pentru că exiști și mi-ai fost aproape. Salutări lui Robert, până ce îl voi cunoaște.

— Mulțumesc. Ai grijă de tine, Georgia.

— Mulțumesc, mămico!

Ajunse acasă, când Claudiu deja plecase. Adormi imediat ce se băgă în pat. După un timp, se trezi cu o greață imensă. Vărsă la toaletă, apoi se mai liniști puțin. Băutura era de vină. Găsi în bucătărie pachetul de țigări al lui Claudiu. Luă o țigară, aprinse, și începu să tragă din ea cu putere. Tuși. Se înneacă cu fumul inhalat. Renunță pe moment la țigară. Porni nervoasă prin casă, în căutarea unei ocupații. Se apucă de învățat, și constată fericită, că pentru moment, îi trecuse supărarea. Apropiata venire a lui Claudiu o speriască într-atât încât își turnă în pahar puțin lichior. Nici nu știa ce fel de lichior era, dar era bun. Venise. Era acolo, în sufragerie, pe canapea, așezat într-o poziție comodă. Pe fața sa nu se citea decât indiferență, dar felul în care frământa țigara între degete, îl trăda. Era nervos,

furios pe Maria, pe femeii în general. Îl enerva faptul că Georgia se afla acolo, în fața lui, cu paharul încă neterminat, privindu-l de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se apropie de ea, aproape că-i smulse paharul din mână, apoi o pocni peste față o dată, de două ori...Se opri datorită țipetelor ei disperate. Nu-i venea să creadă. În viața lui nu pocnise pe nimeni, și acum...Ea fugi în camera ei, se încuie pe dinăuntru, plângând nestingherită în întunericul camerei. El cerșea iertare la ușa ei, avea deja jumătate de oră, dar nu vroia să renunțe. Recunoscuse faptul că era de neiertat, și totuși, ca un condamnat la moarte, cerea clemență. Îl iubea. L-ar fi iertat în al doilea minut, dar în același timp se temea. Claudiu nu mai părea să fie acel om de care se îndrăgostise. Era doar o brută cu chip de om. Își aminti de bătăile încasate de către mama ei, care se resemna de fiecare dată, uitînd repede, poate tot dintr-o mare iubire. Îl simțea prin ușă, aproape că-i auzea bătăile inimii...El continua să cerșească iertare, aproape șoptit. Îi deschise într-un târziu. Avea ochii umflați și buzele arse. Ardea. Brusc, un acces de tuse curmă liniștea de moment.

— Iartă-mă. Te rog, iartă-mă. N-am vrut! Nu știu ce m-a apucat! Poate faptul că nu ai venit aseară acasă, poate faptul că m-am certat cu Maria, faptul că mă tem de tine, de dragostea ce mi-o oferi...Nu știu cum să fac, nu știu dacă te merit, nu mai știu nimic.

Îl privea dezorientată, pe când el continua să vorbească, să-și ceară scuze, să gșsească motive, dar știa amândoi că nimic nu justifica ieșirea lui Claudiu.

— Tu arzi! Doamne, ce febră ai!

Căută repede un termometru, și aproape o obligă să îl pună:

— 39 cu 6. Doamne! Dar tu ești într-adevăr bolnavă! Îmbracă-te repede! Te duc la spital.

— Nu vreau! Nu vreau acolo! Te rog! Lasă-mă puțin și îmi va trece. Dă-mi o aspirină. Te rog!

— Fie. Poate că o aspirină și un ceai firbinte te vor ajuta. Acum, bagă-te în pat. Acum mă duc să caut ceva pentru febră și-ți fac un ceai cu lămâie. Dacă nu au efect, mâine chem un doctor acasă. E bine?

Ea își întinse mâinile spre el, zâmbind trist:

— Claudiu, te-am iertat.

« Doamne, ce se întâmplă cu mine? Fata asta... Nu știu. Mă tem că mă îndrăgostesc. Avea încă în fața ochilor imaginea Mariei; aproape o dezbrăcase, încuiase ușa rezervei, încercând să fure câteva minute de dragoste. Ea îl respinse, aproape îl bruscuse:

— Nu aici! Nu acum!

Se ridică nervos, își aranjă cravata, cureaua; era imposibil de crezut cum de nici o tîrfă nu-l refuzase până acum, iar soția lui o făcea pentru a< n> a oară.

— Ce dracu? De ce ești atât de frigidă când e vorba de mine? Spune-mi! Nu-ți plac? Ți-e scârbă de mine? Altele m-ar fi acceptata oricum. Înțelegi, Maria? Sunt bărbat! Te iubesc și Dumnezeu mi-e martor că nu te mint, dar nu sunt călugăr!

Maria începu să plîngă:

— Ai răbdare! Te rog! Te rog, nu te supăra! Știi că aici e spital, e...

— Destul! Acum plec! Poate că sora ta va avea chef pentru astfel de nimicuri! Poate că ea o va face și în lift dacă-i voi cere!

Maria încremeni. Bănuia doar, îi râdea în nas acuzându-l de așa zisa relație a lui cu Georgia, dar nici ea nu credea că ar fi posibil așa ceva, nu cu Georgia. « O omor! O distrug pe nemernică! »

El ieși pe ușă fără să o privească, fără să o salute. Acum era aici, lângă Georgia, îi păzea somnul agitat, îi schimba compresele...Începuse să o iubească? Când anume?Ea se trezi târziu, îi povesti de Mircea, apoi așteptă reacția lui. El râdea:

— Nebuno!

Ea îi prinse mâinile într-ale sale, erau atât de reci, le încălzi...Avea febră, dar era atât de fericită încât nu putea să descrie în cuvinte ceea ce simțea.

— Știi? Mă uit la tine... Parcă am fi soț și soție...De ce râzi? Atunci de ce ești lângă mine? Dacă nu mă iubești, de ce te doare faptul că sunt bolnavă? De ce stai lângă mine?

El oftă.

— Spune-mi că mă iubești!Spune-mi! Doar o dată!

— Te iubesc,îi șopti el.

— Ai vrea să fii cu mine?

— Sigur că aș vrea.

—Să fim undeva, departe de casa aceasta, doar noi doi, iubindu-ne...

— Sunt doar vise, Georgia.

— Nu, nu sunt! Dacă aș avea o casă a mea, înțelegi, numai a mea? Ai locui cu mine?

— Da. Da. Aș locui cu tine. Ești minunată. Acum, culcă-te.

Adormi fericită. Două zile și două nopți se chinuise Claudiu cu febra Georgiei. O obligă să rămână în pat, zăpăcind-o cu ceaiuri calde și cu supă făcută de el.Georgia îi mulțumi cu un potop de cuvinte de dragoste. Plecă la tribunal abătut, după ce se asigură că Georgia își revenise. Ar fi vrut să o cheme pe mama acesteia, dar fata îl refuză pe motiv că s-ar speria femeia degeaba. Era doar egoistă. Îl vroia doar pentru ea, și mama ar fi încurcat-o.

— Să nu ieși încă din casă, Georgia. Ești slăbită, spuse el, încercând să-și justifice în gând atitudinea față de fată în ultimul timp. O puse pe seama milei pentru ea și pentru dragostea ei neîmpărțită. La el nu putea fi vorba de dragoste, nu acum, nu pentru ea.

*

— Georgia...O.K. Sunt de acord cu tine. Nu știu ce te-a determinat să faci asta, dar nu pot să nu mă bucur dacă tu vinzi.Eu ți-am propus de ceva timp, dar tu n-ai vrut... De ce acum?

—Ar fi timpul să am casa mea. Nu crezi?Poate că îmi voi întemeia o familie...Rămâne de văzut. La urma urmei, m-am săturat să mă cert mereu cu tine... E mai bine să fiu singură.

— Eu cred că deja ți-ai găsit pe cineva la felul în care te grăbești?!...

— Posibil.

— Banii pe care ți-i pot da, îți ajung de o garsonieră. Mai mult, nu am și nici pe Claudiu nu vreau să-l implic. Ești de acord?

— Da. E suficient spațiu și într-o garsonieră.

— Ai adus actele?

— Da. Le am aici.

— Atunci să mergem. Noroc că banca și notariatul sunt aproape de spital. Așteaptă-mă să mă îmbrac. Cum e afară?

— Frig. E o toamnă neserioasă. Ieri cald, azi frig...

— Desigur.

Coborau amândouă treptele spitalului, zâmbitoare, una mai frumoasă decât cealaltă, elegante. Georgia o sprijinea pe Maria încă slăbită. De departe, păreau două surori care se iubeau. De aproape...Dumnezeu cu mila. Totul se petrecu foarte repede. În câteva clipe, Georgia rămase fără partea ei de casă, doar cu niște bani într-un cont. Atât. Nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Își studie sora. Maria părea mulțumită. Așa o afacere nu o închei în fiecare zi. Nu era vina ei că Georgia era atât de naivă. Își merita pe deplin soarta. Va merge probabil la maică-sa la țară. Prea multe griji pentru o țărăncă. Îi zâmbi dulce.

Ajunsă acasă, Georgia își simțea capul explodând. Avea niște bani în cont, suficienți pentru un nou început, și totuși teama că greșise puse stăpânire pe ea. Dacă Claudiu nu o va părăsi pe Maria? Ce va face atunci? La ce i-ar fi folosit acești bani? La nimic. Viața departe de Claudiu era un fiasco. Încercă să nu se mai gândească la nimic, dar nu reuși. Dacă îl va pierde pe Claudiu? Va înapoia banii Mariei și va rămâne aici, aproape de el. Nu se gândise nici o clipă la mama ei și la faptul că va suferi. Cu siguranță, casa valora mai mult. Oare ce făcuse? Nu își dădu seama când intră Claudiu. Se trezi cu el alături. Părea mulțumit.

— Ai fost astăzi pe la Maria?

— De ce mă întrebi?

— Te-am întrebat doar.

Se răsuci spre el. Ochii ei căpriu și mari amenințau, părul părea nepieptănat, răvășit... Oare ce se întâmplase? Ce mai făcuse?

— Ascultă, Claudiu, dacă eu ți-aș propune să plecăm din această casă, ai veni cu mine?

— De ce mă întrebi? Sper că nu e cazul să-ți răspund la o astfel de întrebare prostescă.

— Deci n-ai veni.

— Bineînțeles că nu. Tu ai face-o?

— Nu e cazul să-ți răspund. Oare tu nu realizezi cât de mult te iubesc? Te-aș urma și la capătul pământului. Îmi pare rău că te-am deranjat cu astfel de întrebări prostesti.

Plecă de lângă el. Toată ziua rămase încuiată în cameră, privind pe fereastră, poate pentru ultima oară, via, parcul...El pregătise pentru seară o cină romantică. Vroia să se simtă bine și nu bănuia nimic, nu avea de unde să știe că Georgia își făcuse singură cel mai mare rău.

Fata se gândi la date, socotind timpul petrecut alături de Claudiu. Pe 4 septembrie au găsit-o pe Maria zbatându-se între viață și moarte. Pe 8 septembrie i s-a dăruit prima oară, iar acum, septembrie era pe sfârșite, și ea la fel.

Se așeză lângă ea la masă, atunci când într-un târziu, Georgia se hotărî să părăsească dormitorul. Fata se prefăcu că nu văzuse nimic din tot aranjamentul bărbatului. Nu băgă în seamă lumânările parfumate, aranjamentul floral care înveselea masa, vinul...Mâncară tăcuți.

— Îmi ești datoare, Georgia.

— Știu, cu două nopți nedormite.

— Exact.

— Atunci, îți voi plăti. Niciodată nu am rămas datoare. Știu ce vrei. Așteaptă.

Lipsi o vreme, apoi, intră în sufragerie, cu pași mici, nesiguri. Era poate ultima dată când i se dăruia. Își vânduse pe nimic partea ei de casă Mariei, într-o încercare disperată de a-l determina pe Claudiu s-o urmeze. Acum, zilele în această casă erau numărate și

Georgia realză destul de târziu de unde până unde este dragoste. Își împletise părul și își acoperise trupul cu un cearșaf de un alb imaculat. Îl găsi îmbrăcat într-o pijama de mătase; avea culoarea cerului, a ochilor săi; proaspăt îmbăiat, bărbierit, cu părul încă ud și cărlionții lipiți de frunte... Era frumos. Georgia lăsă cearșaful să cadă. Venind spre el, întinse mâinile, cerșind puțină dragoste. Îl primi în ea și așteptă ca cerul să fie străpuns doar într-un loc, să plouă cu stele, să ningă iubire în cărlionții uzi. Simți ca o explozie; de altfel de unde atâta căldură ce se scurgea în ea ca niște fluvii infinite de întinse și de adânci? Îl mușcă de umăr, țipând a împlinire, apoi, lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp, semn de neputință, neputința de a refuza iubirea lui. În lupta aceasta, era învinsă. Se supuse mecanic dorințelor lui, apoi, căzu sătulă, beată de dragoste. O dureau locurile unde o mușcase, dar nu avea puterea să plângă. Dragostea era mai presus de orice. Știa că va plăti pentru această iubire interzisă mai devreme sau mai târziu, poate că deja începuse să plătească.

A doua zi, începuse să facă ordine prin casă; aranjă cărțile în bibliotecă, erau multe și valorose. Într-una din ele, găsi o fotografie a mamei sale, și brusc, îi scăzu interesul pentru curățenie. De cât timp nu își mai văzuse mama? Poate de mai bine de un an. Se ascundea în casa bunicului, refuzând să le viziteze. Amintirile legate de această casă îi provocau doar durere. Își suna fata în mod regulat, îi trimitea bani, mâncare și o ruga să o viziteze. Georgia știa că mama ei nu era binevenită aici, dar era mult prea prinsă în acest joc din care ar fi trebuit să iasă învingătoare, mult prea îndrăgostită pentru a se mai gândi și la altceva decât să-l facă pe Claudiu să o iubească. Redescoperi femeia în doliu, răpusă de durere în fața sicriului în care zăcea soțul ei. O vedea pe Maria blestemându-și mama vitregă, urând-o pentru moartea tatălui ei, singurul om pe care îl iubise cu adevărat.

« Nu te du, tăticule! Uite, am reușit la facultate! Trebuie să te bucuri pentru mine, tată! Hai, ridică-te, te rog! Stai de vorbă cu mine! Nu mă părăsi tocmai acum!» Maria plângea mângâindu-și tatăl și frica de morți dispăruse. Tatăl ei dormea acolo și nu era drept. Îl ura pe Dumnezeu și bruma de credință pe care o avea, dispăruse. Ura lumea, o ura pe această femeie căreia trebuia să-i spună mamă. « — Tata a murit, Maria! Încercă să se tânguie Georgia, apropiindu-se de sora ei.

— Știu, proasto! Maică-ta l-a omorât!

— Nu e adevărat, Maria. Ești nervoasă și te înțeleg. Eu te iert, Maria și te iubesc ca pe copilul meu.

— Nu am nevoie de iertarea dumneavoastră, doamnă. Nu am ce face cu iertarea dumneavoastră! Sunteți pentru mine o străină și așa veți rămâne până la moarte! Eu îmi vreau tatăl înapoi! Vă e greu să înțelegeți? Vorbesc poate chineza? Îmi vreau copilăria înapoi, îl vreau pe tatăl meu, șopti fata.»

Privi în jurul ei și pe fețele celor prezenți citi dispreț și neînțelegere. Era peste puterile ei să mai rămână acolo. Fugi, și în noaptea aceea, dormi în gară, pe o bancă. La înmormântare nu a venit. Se rugă în gând la tatăl său să o ierte și să o înțeleagă, așa cum făcuse mereu. Ajunse mai târziu la un compromis cu mama Georgiei și reuși să termine facultatea cu banii trimiși de femeia pe care o va urî până la moarte și după. Atunci când termină anii de studenție, întoarsă acasă, prin atitudinea sa ostilă își determină mama vitregă să plece din casă. Era suficient că se pricopsise cu drăguța ei soră vitregă care avea dreptul la o parte din casa tatălui lor.

Georgia se trezi plângând. Frânturi din trecut îi întunecau prezentul:

— Voi veni să te văd, mamă. Trebuie! Te iubesc! Tu poți ierta, mamă și poți înțelege ce am făcut! Știu, știu asta! De ce ai plecat de lângă mine? Poate că dacă rămâneai aici, lângă mine, acum aș fi avut alt drum. Poate că nu mă încurcam atât de tare în ițele vieții! Mi-ai dat voie să aleg la 18 ani între a merge cu tine la țară și a rămâne aici, alături de Maria și de Claudiu. În fiecare lună îmi trimiți mâncare și bani, dar oare e de ajuns? Cui să mă plâng? Mariei?

Se întristă, speriată de amintiri, răpusă de prezent. Nu își va suna mama. Să-i spună ce? Că a greșit? Că suferă din dragoste? Că și-a vândut casa pentru o himeră? Trebuia să iasă din casă. O speria tăcerea. Se îmbracă elegant, se machie discret și o porni încet spre barul unde lucra Mircea. Spre să-l găsească, avea nevoie de un umăr pe care să plângă. Se făcuse frig pentru această zi de toamnă, mult prea frig pentru un sfârșit de septembrie. Tremura deși se îmbrăcase gros și îi păru rău pentru moment că ieșise din casă. Barul era aproape gol la acea oră din zi. Mircea era acolo, râzând cu unul din clienți. Oare făcuse bine, venind aici?

— Bună, Mircea, spuse Georgia așezându-se pe același scaun ca data trecută.

Totuși, astăzi părea mai relaxată. Părea doar. Multe erau aparențele care o înconjurau. Privi în jurul ei. Ceva mai încolo, era o tipă îmbrăcată strident, fără gust, destul de subțire pentru așa o vreme. Râdea forțat, cu gura până la urechi, în încercarea de a-și impresiona partenerii de conversație.

— Ce muzică ai ales!

— Nu îți place?

— Nu. Încearcă și tu ceva mai lent. Te rog! De ce râzi?

— S-a întors Robert. Înțelegi? Mă așteaptă acasă.

— Nu lucrează?

— Momentan, nu, dar găsește el ceva. Cine crezi că îți mai păstrează postul când intri în închisoare?

— Dar e nevinovat.

— E. Dar până ce s-a dovedit asta, unde a stat, la un hotel de 5 stele? Stai liniștită. Ne descurcăm noi. Dar tu? Ce faci pe aici, răzvrătită mică?

— Mi s-a făcut dor de tine, Mircea.

— Glumești?

— Nu, deloc. Te superi că am venit?

— Nicidecum. Să te servesc cu ceva?

— Dă-mi, te rog, un suc de portocale.

— Nu prea dispui de bani...

— Să zicem.

— Georgia, m-am gândit mult la tine, la situația ta. Este un tip, un mare grangure după câte se vede. Vine rar pe la noi și mereu singur. I-am prezentat multe tipe, dar nici n-a vrut să audă. Dar acum... S-a interesat de tine. Data trecută, când ai dormit la mine, era în bar. I-ai stârnit interesul. M-a întrebat a doua zi câți ani ai, cu ce te ocupi, unde stai...

— Și tu ce i-ai spus?

— De parcă aș ști prea multe despre tine. I-am spus ce știam: că ești o tipă de comitet și că aparențele, de cele mai multe ori, înșală. Îi plăci.

Georgia râse. Privi ușor peste umăr, în direcția indicată de Mircea. Era același bărbat care o impresionase în mod plăcut și data trecută, între două vârste, manierat, elegant, chiar frumos.

— Nu îmi spune! Chiar mă place?

— Da. Chiar te place.

Georgiei nu-i displăcu ideea că avea un admirator. Totuși, simțea că jocul o depășise.

— Uite, Mircea. Cred că am mers prea departe. Eu nu sunt ceea ce crezi. Eu...

— Domnișoară, îmi permiteți să mă așez lângă dumneavoastră?

— De ce nu?

O impresionau vocea înceată, guturală, gesturile sale cavalerești, parcă dintr-o altă vreme, destul de îndepărtată. Semăna puțin cu Claudiu, dar n-ar fi putut spune pe moment cum, în ce fel...Parie în gând că la pat, nici pe departe nu putea fi comparat cu Claudiu.

Zâmbi pentru gândul nebunesc și spuse:

— Am auzit că vă interesează persoana mea, domnule...

— Dinu. Așa mă numesc, domnișoară...

— Georgia. Dar cred că deja știați cum mă numesc. Ceea ce nu știți, este faptul că nu sunt de vânzare.

— Nici nu am de gând să vă cumpăr, domnișoară Georgia, deși, dacă îmi permiteți, orice în ziua de astăzi, are un preț.

— Mă impresionați, domnule.

— Nu intențonez asta. V-am spus doar un adevăr care uneori doare.

Georgia bătu în retragere. Nu știa dacă să mai rămână sau să plece. Acest om o intimidase. Privi în ochii lui: erau cenușii, inexpressivi.

— Scuzați-mă, trebuie să plec.

— Nu. Eu sunt cel care va pleca. V-am tulburat liniștea. Înțeleg să fiți supărată.

— Nu sunt supărată. Vă înșelați. Pur și simplu, am ceva de rezolvat.

— E atât de urgent?

— Da.

— Îmi permiteți să vă conduc?

— Nu, răspunse sec Georgia. La revedere, Mircea. Domnule...

— Pe curând, domnișoară.

— Sunteți sigur că ne vom mai vedea?

— Nu sunt sigur pe nimic, dar am dreptul să sper.

Ea se ridică în picioare, traversă barul rapid și închise ușa, fără a mai privi înapoi.

— Mă tem că s-a supărat, domnule Mircea.

— Să vă spun sincer, șefu...Singurul om de care s-a interesat, intrând în barul acesta, am fost eu.

— Bănuiesc că sunteți mândru de asta.

— N-ar trebui? Georgia este o tipă extraordinară.

— Misterioasă și frumoasă, completă Dinu.

— Dacă era prostituată, rămânea aici, cu dumneavoastră.

— Poate că ai dreptate. Și atunci, cine e ea?

Barmanul ridică neputincios din umeri. De unde să știe?

7

Maria se simțea bine.. N-o mai deranja stomacul, n-o mai durea capul...Se mai rotunjise... Era mai frumoasă acum, cu ceva ruj în obraz și cu 2-3 kg în plus. Nu știa ce să mai creadă. Dan o vizita la fel de mult ca și Claudiu. Curios era faptul că nu se întâlneau. Asistentele zâmbeau, șușoteau pe la colțuri, dar Maria devenise insensibilă la bârfe. Se

uită la ceas. Știa că joia, Dan are o fereastră între ore și va veni să o vadă. Își dorea atât de mult! Nu trecură nici 10 minute, și Dan apărură în ușa rezervei. Gâfâia încă. Probabil că alergase. Era stropit din cap până în picioare, dar nu mai conta asta. În dreapta ținea o garoafă albă, iar în mâna stângă, ținea o pungă încărcată cu dulciuri.

— Uite! Nu-s prea multe. Am cam terminat banii.

Era speriat, ar fi vrut să spună mai multe, dar nu avea curaj. Femeia îi observă frământările:

— Ce e cu tine, Dane?

— Sunt un nenorocit, Maria. Soția mea a aflat că te vizitez. S-ar putea ca de astăzi să nu mai pot veni. Știi ce mi-a promis mizerabila? Nu îmi voi mai vedea copiii dacă nu renunț la tine. Ce să fac, Maria? Tu știi cât de mult îmi iubesc copiii?!...Învață-mă ce să fac!

— Cunosc. Îi iubești mai mult decât pe mine. Știu asta. Nu e nevoie să îmi repeți, spuse ea pe un ton răspicat și rece.

— Nu e adevărat! Spuse Dan îmbrățișând-o cu patimă.

O sărută aproape plângând:

— Te iubesc, Maria! La fel de mult, crede-mă!

— Destul! Nu îmi plac bărbații care plâng!

— Nici mie.

— Claudiu?!... Ce faci? Când ai venit?

— N-am pierdut mult, Maria, dacă asta vrei să afli. Recunosc că domnul acesta joacă destul de bine. Deci el este dragostea vieții tale? Din cauza lui ai încercat să te sinucizi? Și eu, prostul, care îmi făceam procese de conștiință... Trebuia să-mi dau seama că frigiditatea ți se trage de la astfel de vizite!

Stătea încă în picioare, în fața ușii deschise. Purta un pardesiu gri, elegant, și nu se stropise deloc.

— Claudiu! Te rog, fără scene! De fapt, n-ar trebui să o faci pe sfântul!

Plângea. Îi era rușine, și ar fi murit cu plăcere, numai să nu fie aici, între ei doi.

— Oricum s-a terminat! Înțelegeți?

— Cum așa, Maria? Mă dezamăgești. Vi s-a epuizat dragostea?

— Dan s-a întors la soția lui, șopti Maria.

— Și tu?

— Nu știu încă. Dacă m-ai ierta cât de puțin, voi încerca să mă revanșez.

— Te aștepti să-ți răspund afirmativ, să te iau în brațe și să te sărut... Aș vrea să știu ce te-a atras la el, Maria.

Îl studie calm, cu o privire sictirită, rece, și Dan simți cum sloiuri de gheață îi curg prin vene.

— Ori sunt eu prost, ori tu nu mai ai gusturi.

Dan tăcea stingherit de prezența bărbatului elegant. Își trecu neobservat mâna peste costumul demodat, îndepărtând scame imaginare:

— Pe mine, vă rog frumos să mă iertați.

Încercă să plece, dar fără succes. Claudiu fu mai rapid, postându-se în fața ușii:

— Nu pleci nicăieri, domnule! Îți ordon să rămâi! Nu poți să pleci așa, după ce ai încurcat viețile altora! Trebuie să răspunzi pentru faptele tale!

Se întoarse spre Maria:

— Ce ai văzut la lașul acesta, la această femeie- bărbat?

— L-am iubit pentru ceea ce este el, Claudiu. Știu că nu e la fel de elegant și de manierat ca tine, e frumos în felul lui, și numai cine îl iubește îi vede frumusețea interioară.

Vorbea încet, cu capul plecat, nu avea curajul să-i privească. Își imagina asistenta postată de cealaltă parte a ușii, încercând să nu piardă nimic din conversație. Continuă:

— Pentru asta l-am iubit, Claudiu, pentru slăbiciunile lui, pentru că față de el nu trebuia să mă prefac; spuneam exact ce gândeam, aveam voie chiar să fiu un copil răsfățat, nu o doamnă care își cenzurează cuvintele!-Plângea.- Înțelegi ce vreau să-ți spun? În fața lui, eram o Marie pe care tu n-ai cunoscut-o niciodată, Claudiu, Maria de care tu nu te-ai fi îndrăgostit!

— Ajunge! Mi-ai explicat suficient. Termină cu bocitul!- Se întoarse spre el, îl apucă de reverul sacoului, spunându-i: Domnule, petrecerea a luat sfârșit! Nu vreau să vă mai văd! Nu-mi mai ieșiți în cale! Fiecare avem o familie, și e de datoria noastră să o respectăm. Ați înțeles?

— Da.

— Atunci, la revedere.

Rămași singuri, niciunul nu avea curajul să spargă tăcerea. Într-un târziu, îndrăzni Maria. Vorbea destul de calm, rece, aproape distant:

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu ce spui?

— Știu că și tu ți-ai făcut de cap. Nu-mi este străin acest lucru.

— Ce vrei să spui?

— Nu pun mare preț pe fidelitatea ta. De ce ai vrea ca eu să mă comport ca o sfântă, atâta timp cât tu împarți patul cu sora mea?

— Tu crezi ce spui, Maria?

— Da, de data asta cred.

— Vrei să ieși din această poveste curată, așa este?

— Claudiu! Să ne împăcăm! Amândoi am greșit, nu crezi?-Se apropie de el și-l sărută tandru, pe buze. -Să ne împăcăm, iubitele. Avem nevoie unul de altul. Te rog!

— Vrei să spui că vei reuși să te porți mereu astfel?

— Da, da. Promit. Vom fi din nou o familie. Dă-mi această ultimă șansă, te rog.

Claudiu o îmbrățișă, apoi o sărută părintește, pe frunte:

— Bine. Fie! Te iubesc prea mult, Maria, și mi-ar fi greu să te pierd. Iubește-mă doar și vei avea în mine cel mai fidel soț. Nu-ți cer decât să mă iubești atât cât te iubesc și eu. Pentru un nou început, Maria, pentru un nou început, șopti bărbatul căutându-i cu înfrigurare buzele.

Brusc, toate femeile din viața lui Claudiu dispăruseră. Printre ele, și Georgia. Maria își juca ultimile cărți, dar le jucă cât putu de bine. Dan era trecut, istorie, iar Claudiu era prezentul.

— Voi încerca să fiu așa cum vrei tu, iubitele, șopti femeia, doar cum vrei tu....

După numai două zile, Maria se întoarse acasă, dornică să-și reînceapă viața. Merita asta. Se simțea bine, arăta minunat, Claudiu o iertase, o iubea și, acum, avea să scape și de Georgia. O găsi în camera ei. Mai dormea încă. În ea renăscuse ura; era mai puternică decât înainte.

— Trezește-te!

— Maria?!...Ai venit acasă?reuși să îngaime Georgia încă somnoroasă.

— Credeai că am să îmbătrânesc în spital?
 — Nu, dar...
 — Te rog să-ți faci bagajele. Ai la dispoziție o oră pentru asta.
 — Dar de ce? E și casa mea... N-am geamantan, n-am unde să mă duc...
 — Na, na, na... Fetițo, ai memorie scurtă. Acum, de când mi-ai vândut mie parte ta, e doar casa mea. Înțelegi? A mea! Ai avut timp suficient să-ți cauți o garsonieră.
 — Ești sora mea, Maria! Să înțeleg că mă dai afară?
 — Ai înțeles bine. Nu mai poate fi vorba de casa ta.
 — Îți dau banii înapoi. M-am răzgândit. Oricum, e o sumă modică. Nu știi sigur dacă mi-ar ajunge măcar pentru o garsonieră....
 — Eu nu m-am răzgândit. Târfele n-au casă.
 — De ce îmi vorbești astfel?
 — Știu că te-ai culcat cu Claudiu. Am realizat de ce te-ai oferit să-mi vinzi mie partea ta. Vroiai să găsești un loc pentru amândoi. În inconștiența ta sau în prostia ta, ia-o cum vrei, credeai că soțul meu te va urma ca un cățeluș, în cine știe ce magherniță, doar pentru că s-a culcat cu tine... Așa este? Știi sigur că am dreptate. Vezi? Asta este diferența dintre noi: tu judeci prea puțin. Claudiu are un palmares bogat și s-a întors mereu la mine. Oare de ce? Ești atât de naivă, încât nu știi dacă trebuie să râd sau să plâng. E timpul să te trezești fetițo! Apropo! Ți-am cumpărat un geamantan. Ți-l fac cadou. Ce zici? Sunt destul de generoasă. Ai voie să-ți iei ce vrei din această casă, dar mai întâi, va trebui să-mi arăți și mie. Înțelegi?

Georgia vroia să creadă că mai visează, că este doar un coșmar și se va trezi curând, uitând de acest vis groaznic, dar nu era așa. Maria era aici, în fața ei, mai frumoasă ca niciodată, stăpână pe situație. Deci, va trebui să plece. Dar unde?

— Vreau să-l aștept pe Claudiu! Vreau să știu ce crede el!

— Crezi că am timp de glume, fetițo? Nu suntem la școală! Ai vrut să mă îndepărtezi de el, l-ai readus chiar pe Dan în viața mea!... Pentru ce acest efort? Nu poți să mă ștergi din inima lui Claudiu, oricât ai încerca! E timpul să-mi plătesc polițele. Draga mea, ești prima de pe listă. Dacă vrei, te ajut să împachetezi. Trece timpul și e păcat să-ți miști fundulețul ăsta obraznic în CASA MEA, în fața mea!... Nu sunt Claudiu, așa că valea! Mi-ai stat destul timp în cale.

*

Stătea ca o tâmpită, în fața casei. Lăsase geamantanul lângă ea, jos. Era atât de greu, de-abia îl căra. Luase în el hainele ei, încălțăminte, fotografiile mamei sale, vaza de la Claudiu, și cam atât. A! Mai avea acel cec blestemat de care va încerca să nu se atingă. Mai târziu va hotărî soarta acelor bani. Poate că îi va da mamei sale banii... Încotro s-o pornească? Ce viitor o aștepta? Îi veni să vomite. Nu putea să fie vorba de o sarcină, doar se păzise. « Doamne, ce mă fac? Cum să merg la mama și să-i spun că am rămas fără casă? Nu știu dacă m-ar înțelege.... S-ar putea să nu.

8

ALTE ÎNCEPUTURI

Claudiu veni seara, târziu, obosit și flămând. Îl întâmpină Maria. Se făcuse frumoasă pentru el, îi găti chiar niște ochiuri și o tigaie de cartofi prăjiți. Erau cam cruzi, dar se

chinuise să-i facă și pe ăștia. Gătitul nu era punctul ei forte. Și-apoi, dacă ea ar fi gătit, Georgiei ce i-ar mai fi rămas de făcut?

— Mă bucur că te-ai externat, îi spuse el mâncând ce i se puse în față. Dar sunt cruzi! Unde e Georgia? Niciodată nu și-a mai bătut joc de mâncare ca până acum. Tu nu i-ai spus?

Maria zâmbi:

— Claudiu, Georgia a plecat.

— Cum așa?

— Mi-a vândut mie jumătatea ei de casă. Ești supărat?

— Nu... Nu... De ce așa fi? Bravo ție! Punct lovit, punct ochit! Deci... Singuri în casa... noastră...

— Pari cam dezamăgit, dragul meu.

— Doar ți se pare. Doar ți se pare. repetă mecanic Claudiu.

— Apropo. Va trebui să caut o femeie care să mă ajute la curățenie și mai ales la mâncare. Să nu crezi că pot face eu totul singură!

— Nu cred asta, Maria. Te voi ajuta să găsești o femeie. Au mers cartofii. Cam cruzi, dar au mers, spuse Claudiu, încercând să-și încurajeze soția.

Era acolo, în fața lui, frumoasă, inteligentă, docilă... O iubea și era convins că are puterea să salveze această căsnicie.

— Lichior, vodcă, vin?

— Mulțumesc, Maria, dar nu vreau nimic.

— Eu am nevoie de puțin lichior. Îmi torni tu?

— Doamna este servită.

O purtă apoi în brațe, până la pat, o așeză încet, o mângâie...

— Stinge lumina, te rog.

— Nu, Maria. Las-o așa. Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii! Acum, vom face dragoste, nu ne vom juca de-a v-ați ascunselea!

Mai târziu, pe la teri dimineața, Claudiu se trezi speriat. Coborî din pat și merse încet până la camera Georgiei. Se părea că îl striga, dar camera era inundată de întuneric, pustie. « Și totuși, am auzit-o. Era aici, pe pat, avea febră, avea nevoie de mine... »

Se înapoie în dormitor și o privi mult timp pe Maria, fără să poată adormi. În umbrele nopții, Maria devenea Georgia, redevenea Maria... « Ce e cu mine? Trebuie să uit cât mai repede de fătuca aceasta, altfel înnebunesc. »

*

Georgia găsi într-un târziu apartamentul căutat. Sună. Era emoționată, aproape înghețată... « Trebuie să deschidă. Ajută-mă, Doamne! »

Îi deschise ușa un bărbat rotofei, trecut probabil de 25 de ani, cu început de chelie și o gușă destul de vizibilă. Purta un tricou decolorat și o pereche de pantaloni scurți, care păreau să-l stânjenească. Erau mult prea strâmți pentru picioarele sale dolofane, păroase și puțin crăcănate. Omul reuși să o sperie destul de bine că aproape bătu în retragere.

— Pe cine căutați?

— Bună ziua. O caut pe Camelia. Știam că locuiește aici...

— Așteptați puțin. Femeie! Te caută o doamnă, domnișoară sau ce-o fi ea!

— Pe mine?

— Doar nu pe mine! N-auzi când strig?

Bărbatul o măsură de sus până jos pe Georgia, aproape că o dezbracă din priviri.

— Uite-o că vine.

Spre Georgia înainta o femeie încă frumoasă, puțin obosită, cu un halat lung, vechi, spălat poate de prea multe ori. Ținea la piept un copilăș de vreo 7-8 luni. Femeia se opri un timp în fața ei și nu scoase nici un cuvânt. Era prea mare mirarea. Încă nu-i venea să creadă că femeia din fața ei nu era alta decât Georgia, fata cea mică a doamnei Carmen, fosta ei gazdă:

— Georgia! Ce mare ai crescut! Intră, te rog.

— Pot să iau și geamantanul ?

— Da. Ia-l. E al tău ?

— Da. M-am certat cu Maria. Trebuie să mă ajuți ! Lasă-mă să rămân la tine câteva zile. Nu am bani acum, dar îți voi plăti.

— De plată e vorba ? Ții minte că același lucru mi s-a întâmplat și mie ?

— Da, țin minte.

Georgia intră în casa Cameliei și încercă un sentiment de milă și de dezgust. Holul apartamentului era îngust, cu pereți murdari, de-un albastru nedefinit, cu bucăți de tencuială căzute, puțină mobilă, veche și ea, pătată, zgâriată, adunată parcă din mai multe locuri, dar fără a fi potrivită pentru un hol. Bărbatul le urma târând gemantanul și mormăind ceva printre dinți. Deși era sărac mobilat, aproape gol, cu covoare ieftine, se vedea faptul că ceea ce ținea de Camelia, era făcut. Totul era curat, iar florile mascaseră în unele locuri sărăcia mobilei. Georgia privi cu dispreț, pe furiș, acel monstru cu chip de om, care nu ar fi trebuit să facă parte din viața Cameliei, și hotărî că măcar o mână de var ar fi putut da, cu toată sărăcia lui. Copilul începu să plângă. Poate că-i era foame, poate că-i era frig... Îmbrăcat în hăinuțele-i ieftine și învelit cu o păturică ce părea că mai învelise încă vreo trei generații, copilul se cerea ascultat. Se așezaseră în sufragerie, pe niște scaune prost închegate, gata să se prăbușească oricând sub greutatea corpurilor, în fața unei mese dreptunghiulare.

— Să-ți fac o cafea ? Ce zici ?

Tonul Cameliei era blând, apropiat.

— Dacă vrei...

— Ioane, ține-l tu pe Cristi puțin. Te rog !

— Fie, dar nu pricep nimic. Mă cam iei de prost. Ce se întâmplă aici ?

Femeia îi făcu semn s-o urmeze în bucătărie. Bărbatul o urmă aproape resemnat. Închise ușa în urma lor.

— Mama acestei fete m-a ajutat să am acest apartament. Pricepi ? Bătrâna pe care am îngrijit-o era verișoara mamei Georgiei. Nu putem s-o lăsăm pe drumuri. Încearcă să te porți frumos cu ea. Te rog !

— Cât va rămâne la noi ?

— Nu mult. Știu că poți fii înțelegător.

— Dacă tot ți-a lăsat apartamentul, de ce nu ți-a lăsat și mobila ?

— Ți-am mai spus ! Mobila i-a dat-o altei fete necăjite. Bătrâna spunea că nu ar fi iertat-o Dumnezeu, dacă nu ar fi procedat astfel. Fii drăguț și fă tu cafeaua. Vrei ?

— Fie ! Du-te ! Mă descurc și singur.

— N-o fă prea amară.

— Mă crezi tâmpit ?

— Nu.

— Atunci, du-te până nu mă răzgândesc.

Camelia se întoarse în sufragerie ținându-l la piept pe Cristi.

— Mă scuzi că te-am lăsat singură. Trebuia să lămuresc ceva cu Ion.

— Crezi că-i convine ?

— N-are ce face. Apartamentul este al meu, iar mobila a procurat-o el.

Georgia îl ceru puțin pe Cristi. Era frumos și dulce. Semăna cu Camelia. Îi zâmbi, apoi îi vorbi șoptit. Copilul răspunse cu cuvinte monosilabice și începu să-i zâmbească.

— E atât de dulce !

Camelia râse:

— Vei avea și tu și-o să te saturi.

— Crezi? Tu te-ai săturat?

— Niciodată. Aș face orice sacrificiu posibil ca lui să-i fie bine, spuse femeia încet, aproape în șoptă.

— Privește ce mânuțe mici are! M-am îndrăgostit de copilul tău. Câte luni are Cristi, Camelia?

— 9 luni. Începe să meargă.E atât de comic!

— Spune ceva?

— Mama, tata, papa, chestii din astea.

— Când te-ai măritat, Camelia?

— Acum un an jumate, poate mai mult, poate mai puțin, cine ar sta să socotească?La moartea bunicii simțeam nevoia să am pe cineva aproape, și l-am cunoscut pe el.

— Și e aproape de sufletul tău? Te înțelege?

— Georgia, te rog să mă crezi. Îmi vine greu să recunosc în fața cuiva că am greșit, și-apoi, la mijloc e Cristi care are nevoie de un tată. Acum, copilul este tot ce mi-a dat Dumnezeu mai bun în această viață. Poate că am gândit că nici nu aș fi meritat mai mult. Sunt orfană, Georgia; nu am prea multă carte. Cu nouă clase ce ai fi vrut să gădesc? Și-apoi crezi că un bărbat mai frumos, mai deștept, nu te-ar putea face să suferi? Mama ta a fost fericită, Georgia? Și ce-i lipsea? Tatăl tău a fost un om frumos, deștept și foarte rece.Dar acum, să lăsăm problemele mele. Chiar de le știu, chiar de le spun, crezi că se schimbă ceva?

Georgia își privea prietena din copilărie dezarmată. Nu pregătise nicio minciună, absolut niciuna. Ion intră cu două ceșcuțe de cafea.

— Adu-ți și ție o căniță.

— Îmi aduc. N-avea grijă.

Răspunsul veni poate prea brusc și pe un ton apăsător.

— Domnule Ion, vă rog să înțelegeți ceva. Am nevoie de ajutorul vostru. Nu vreau să vă necăjesc prea mult. Acum, sunt într-o situație delicată și nu știam la cine să cer ajutorul.

— Și te-ai gândit la Camelia.

— Da.

— Nu înțeleg de ce până acum nu ți-ai adus aminte de ea. În fine! Ai servicii?

— Nu am, dar îmi caut. Voi plăti pentru aceste zile. Știu că e greu la fiecare...

— După cum arăți, nu cred să-ți fi fost greu până acum. Crezi că ai vreo șansă să te angajezi? Orașul geme de șomeri. Ce știi tu să faci? Cât de departe ești dispusă să mergi cu compromisurile?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. La ce compromisuri vă referiți?

— Ion, lasă femeia în pace!

Bărbatul o privea pe Georgia sictirit. Îi venea să râdă. El, cu meserie, vechime, avea să devină cât de repede șomer, iar ea vroia să lucreze... Unde? Poate doar să facă trotuarul. Era o bucățică bună și nu semăna nici pe departe cu femeile care îi cedau ușor, poate numai pentru o sticlă de țârie. Cu dramul său de minte, realizează că Georgia fugea de trecut, eventual de un bărbat. Nu strica s-o aibă prin preajmă. Simți că se excita doar privind-o. Încercă să-i zâmbească, dar hâzenia nu putea să se ascundă în spatele unui zîmbet.

— Dacă nu vă supărați, voi începe de astăzi să caut.

— Azi te vei odihni.

— Nu trebuie să pierd un minut, Camelia. Oricum, îți mulțumesc.

— Nu mănânci nimic? Să știi că nu am altceva decât un borș de fasole și un pilaf de orez.

Georgia observă schimbul de priviri și realizează că Ion era prea flămând pentru a-i mai lăsa și ei ceva, mai ales pe gratis. Înghiți în sec și spuse că nu-i e foame. O porni prin oraș, flămândă și înghețată. Pentru prima dată, îl privi cu alți ochi. Îl văzu aproape înghețat, plin de foame și de mizerie. Își verifică încă o dată cecul din geantă. Era tentată să scoată niște bani, cât să mănânce, dar realizează că dacă începea să cheltuiască din ei, praful s-ar fi ales. Într-un fel, acești bani nici nu-i aparțineau. Era hotărâtă să-i înapoieze mamei sale în schimbul casei pe care o pierduse atât de ușor. Mult prea naivă, mult prea proastă. Asta era. Trebuia să schimbe ceva, și asta cât de repede. Începu să-i fie frică. Nu. Nu era o învinsă. Și totuși, prima lecție dură din viață, o sperie. Se strecură pe străzile înguste, prost asfaltate, cu gropi pline de apă și trotuare abia vizibile. Ocoli strada unde fusese până astăzi casa ei și unde majoritatea caselor era a celor mai înstăriți oameni din oraș. Deznădejdea și ura puseră stăpânire pe ea. Cineva își bătuse joc de dragostea și de bunătatea ei. Încercă în zadar să-l sune pe Claudiu. Fie că avea telefonul închis, fie că își schimbase numărul. Renunțase mult prea ușor la ea. Mult prea ușor și mult prea repede. Mai devreme sau mai târziu poate că vor plăti cei ce făcuseră din viața ei un coșmar. Sau poate că ea ducea toată vina? Rătăci prin magazine ore întregi, întrebând dacă nimeni nu avea nevoie de serviciile ei. Lăsă câteva cereri și nu primi nicăieri decât promisiuni. Urî lumea aceea străină și mizeră. Acum, toate gândurile ei treceau prin stomac și stomacul era gol. Nu mâncase nimic și totuși îi venea să verse.

« Am dat-o în bară. Mai mult ca sigur că sunt însărcinată. Ar fi trebuit să-mi vină ciclul de acum câteva zile. Poate e o dereglare? Când am fost răcită s-a întâmplat să întârzie. M-am păzit cât am fost cu Claudiu, dar cine știe? »

Ajunse în barul unde lucra Mircea. Astăzi era ziua lui liberă. Privi în jur și realizează că nu e de stat. I se făcuse teamă, și Mircea nu era acolo, s-o apere. Se înserase între timp. Ploua mărunț, cu stropi reci, și Georgia începu să plângă. Era mult prea mult pentru o zi. O porni de nebună pe străzi până ce ajunse la casa cu vie, casa ei; câinele o cunoscuse și o lăsă să se apropie de fereastra camerei unde dormeau Claudiu și Maria. Nu era lumină, nu se auzea nimic. Ar fi vrut să vadă dincolo de geam, dar nu ajungea deloc nici dacă s-ar fi înălțat pe vârfuri. Fură un ciorchine de strugure, își mângâie câinele, apoi se depărtă plângând. Mânca și plângea. Oare nu era nimeni s-o ajute? Greșise, dar dragostea era o greșeală? Se gândea la Dumnezeu și-și dorea din suflet ca acesta s-o vadă, s-o ajute, să-i ierte păcatele. Se îndreptă spre locuința lui Mircea. Era lumină; își făcu puțin curaj și intră în scară. Sună. I se răspunse târziu, dar i se răspunse. Îi deschise ușa un bărbat frumos, ceva mai în vârstă decât Mircea:

— Pe cine căutați, domnișoară?
— Bună seara! Mircea e acasă?
— Da. Intrați, vă rog. Văd că plouă afară...

— Da.

— Ce tare v-a plouat! Poftim. Luați prosopul și ștergeți-vă puțin părul, altfel veți răci.

— Vă mulțumesc.

Mircea apăru. Purta un halat de monton. Avea încă părul ud și zbârlit. Făcuse baie. O văzu pe Georgia și se sperie. Era atât de schimbată!

— Mă uit la tine și nu-mi vine să cred că ești chiar tu. Ți-e rău?

— Bună seara, Mircea. Te deranjez?

— Deloc. Să intrăm în cameră. E ceva mai cald aici. Și-apoi, doar nu am să-mi țin musafirii în bucătărie sau pe hol!?!...Dă-ți jos haina! E flească. Doamne, Georgia! Unde te-ai pornit pe așa o vreme?

— Te-am căutat la bar.

— E ziua mea liberă.

— Caut de lucru, Mircea.

— Ești atât de disperată?

— Sunt.

Lacrimi mari îi apărură pe obraji. Se apropie cu pași nesiguri de Mircea și îi șopti la ureche:

— Mi-e foame, Mircea.

— Doamne, ce figură ești! Desigur că vei mânca. Nu trebuie să-ți fie rușine de Robert. I-am povestit despre tine.

Robert intră în cameră, purtând pe brațe un capot. I-l întinse, apoi o rugă să se îmbrace cu el. Fata îi mulțumi.

Neștiind ce să mai spună, îl întrebă într-un târziu dacă își rezolvase problemele cu justiția.

— A fost o neînțelegere, domnișoară. Mă bucur că s-a terminat totul cu bine, ca în filme, nu?...Totuși, nu pot să nu mă gândesc din când în când la tot ce a însemnat faptul că am fost închis, că s-a putut crede despre mine că aș fi capabil să omor un semen de-al meu...Mă doare. Să uităm. Asta-i deviza. Viața dacă ar fi numai în roz, n-ai mai putea face distincția între fericire și obișnuință. Vezi? Acum suferi. Se vede asta. Ei bine, când va veni fericirea, vei ști s-o recunoști. Eu am așteptat-o acolo, după gratii, și crede-mă, a meritat.

— Am fost fericită, domnule Robert.Sau cel puțin credeam că sunt fericită.

— Îmi pare rău că cel pe care ai ales să-l iubești nu a avut timp să gândească ce pierde prin plecarea ta. E o mare pierdere pentru el, crede-mă. Mai târziu, te va căuta, dar mă tem să nu fie prea târziu.

— Iubirea trebuie să doară?

— Nu e obligatoriu, dar de cele mai multe ori, da, doare. Doare când iubești doar tu. Iubirea adevărată presupune existența a două suflete pereche. Tu încă nu ai găsit jumătatea. Dar niciodată nu e târziu.Cum i-ai spune iubitelui tău?

« Tu gândești a amiază;/ Eu gândesc a dimineață./ Tu ai griji cotidiene,/ Eu te am doar pe tine.»

Georgia îl privea fascinată pe omul care știa să vorbească atât de frumos încât ea uită de foame, uită de griji, opri timpul în loc, gândind că totuși, nu e atât de rău să iubești.

Mircea o readuse la realitate, o trezi din visare, invitând-o la masă, iar ea acceptă bucuroasă.

— Unde locuiești acum? întrebă grijuliu, Mircea.

— La o prietenă. E ceva de moment. Am niște bani, dar nu sunt suficienți pentru o casă și nu știu sigur dacă vreau să-i folosesc. Chiar mă gândeam să las cecul la tine. Mă tem că l-aș putea folosi de-aiurea sau să-l pierd...

— Cum vrei. Eu unul nu am cum să-l folosesc. Nu scrie Mircea acolo, doar Georgia. Și chiar dacă l-ai pierde, tot ți-ai putea scoate banii.

— Da, dar e mai complicat. Am încredere în tine, Mircea.

— Fie. Vom vorbi după ce mâncăm. Nici noi nu am luat masa.

— Am așteptat-o pe ea, enigmatică, tristă, frumoasă fată, completă Robert.

— Mă faceți să roșesc, spuse Georgia.

Mâncă repede, de parcă nu mai văzuse mâncare de un an. Cei doi se iubeau, se completau unul pe altul, se respectau și nu păreau afectați de criticile societății. Nici ea nu era obișnuită cu o astfel de dragoste, dar nu încercă să înțeleagă, doar acceptă ca pe un fapt dat, ca pe un drept la intimitate. Era chiar puțin geloasă pe dragostea lor, acum, când Claudiu nu mai era lângă ea. Va veni o zi când vor fi din nou împreună. Pe cine încerca ea să păcălească? Claudiu era doar trecut și așa va rămâne. Se simți privită. Doar atunci realizează că mâncase tot ce i se puse în față.

— Doamne, dar îți era foame, nu glumă!

— Vinovat este bucătarul, spuse Georgia pentru a se scuza. Caut de lucru. Chiar mă gândeam că poate știi tu Mircea ceva. Azi am alergat fără vreo reușită. Am depus chiar câteva C.V.-uri, dar la experiența mea și multele mele facultăți, nu știu sigur unde aș putea găsi.

— Ascultă, până îți voi găsi ceva de lucru, vei mânca aici, cu noi. E bine? Să nu-ți fie rușine, ai înțeles?

— Vă rămân datoare, șopti Georgia.

— Ne ești dragă, Georgia. Ai ceva în tine ce atrage ca un magnet. Ne face plăcere să fii în preajmă. E interesant faptul că nu ne privești ca pe niște ciudați. Nu ai idei preconcepute ca mulți semenii de-ai noștri. Noi îți suntem datori, spuse Mircea, datori pentru o prietenie sinceră. Să bem!

Robert turnă în pahare vinul, iar Mircea ridică paharul și strigă fericit:

— Pentru dragoste!

Georgia se întristă. Brusc, nu mai crezu în puterea ei de a iubi și de a fi iubită, și nu ridică paharul.

— Pentru libertate, continuă Robert.

— Pentru bucătar, spuse Georgia zâmbind trist.

— De ce ai refuzat să toastezi pentru dragoste? Ai refuzat-o.

— Greșit. Nu eu am refuzat dragostea. Ea nu m-a ales pe mine. Și pentru că vă place poezia, voi răspunde cu aceste versuri: « Un cerșetor îmi dorește noroc./ Pentru un ban, voi avea fericire! /Viața e plină. Nu vezi? Nu e loc / Nici azi, nici mâine, pentru iubire. /»

— Frumoase versuri, dar triste. E ușor să-mi închipui ce e acum în inima ta, un amestec ciudat de iubire și ură. Vor veni și alte vremuri, când ți se va răspunde cu iubire la iubire, Georgia. Puțină răbdare.

Georgia își povestește în câteva cuvinte viața ei. Bărbații ascultau în tăcere.

— Știam eu că nu ești ce vroiai să pari a fi. Bănuiam că ascunzi ceva. Voi căuta să-ți găsec de lucru, și asta cât mai repede cu putință. Ai încredere în mine. Când Robert era închis, tu ai adus lumină și speranță în viața mea. Acum, tu ești cea care are nevoie de ajutor.

— Vrei o cafea, Georgia? interveni Robert. E târziu, recunosc, dar o fac mai slabă.

— Da, vreau o cafea, cu condiția să fie dulce.

— O.K. Nici mie nu-mi place amară.

Ceva mai târziu, ea reveni la locuința Cameliei. Bărbații îi chemaseră un taxi și insistară să nu plece pe jos. Era periculos să umbli noaptea pe străzi. Rugă taximetristul să oprească la colțul blocului. Nu vroia să fie văzută coborând din mașină. Îi deschise Ion. Părea vizibil iritat. Camelia adormise după ce-l băise pe băiețel.

— Un lucru să vă fie clar, domnișoară Georgia. Este pentru prima și ultima dată când intrați în această casă mai târziu de ora zece seara. Dacă nu, riscați să dormiți pe lângă ușă. Ați înțeles?

— Nu vă supărați, domnule Ion! Am căutat de lucru și nici nu știu când s-a făcut seară.

— Ați căutat de lucru până la 11 noaptea?

Georgia tăcu. Bărbatul mirosea puternic a ceapă. Se apropie de ea:

— Miroși a târfă. Spune-mi, nu cu asta te ocupi?

— Nu. Vă înșelați. Acum, dacă nu vă e cu supărare, aș vrea să mă odihnesc.

— Se poate să te refuz? Desigur că te vei odihni.

— Da. Dar unde?

— Cu mine în pat. Hei! Ce caști ochii ăia cât cepele? Am glumit și eu.

— Bănuiam că e doar o glumă, domnule.

— Vei dormi în sufragerie. Ți-a făcut nevastă-mea patul. Mulțumită?

— Da. Noapte bună, domnule Ion.

— Noapte bună, mormăi bărbatul, închizând ușa de la sufragerie.

Georgia se schimbă cu lumina stinsă și se băgă repede în pat, sub pătura subțire. Se încălzi destul de greu și adormi într-un târziu. O visă pe mama ei care o dojenea pentru prietenii care încălcau spusele bibliei.

« Dar ce am făcut eu bine, mamă? De când ai plecat, s-au întâmplat atâtea... Eu n-am nesocotit biblia? Acolo scrie de preacurvie și de faptul că nu trebuie să râvnești la aproapele tău, dar eu l-am vrut pe Claudiu pentru mine, mamă! Nu m-am gândit la nimic altceva, decât la faptul că-l iubesc. M-a durut la bască de învățături, de religie, de tot. Eu cum voi fi pedepsită, mamă? Mă tem că deja sunt.

— Vino la țară, Georgia! Vino la mama ta! Eu am puterea să te iert oricât de tare ai greșit, puiul meu!

— Vreau să învăț să mă descurc singură, mamă. Vreau să fii mândră de mine. Acum, nu am casă, nu am servicii, nu pot veni. Te rog, mai așteaptă puțin. Va veni și vremea mea. »

Se trezi dimineață tare, abătută, tristă chiar. Visul îi schimbă starea de spirit. Își aminti, pentru a câta oară în ultimele zile, că avea o mamă. Privi pe geam, dar ploaia o îndepărtă de acesta. Cristi plângea, Ion era plecat pe șantier... Pe Camelia o găsi împletind ceva în bucătărie.

— Bună dimineața, Georgia. Vrei un ceai? Te-aș servi cu cafea, dar nu mai am.

— Beau un ceai. Bună dimineața, Cami. Bună dimineața, Cristi!

Georgia luă băiețelul în brațe și Cristi uită să mai plângă.

— Te pricepi la copii, Georgia.

— Crezi?

— Cred.

— Ai un băiat frumos, Camelia.

— Știu. Te rog să-ți pui tu zahărul. Mă tem să nu-ți pun prea mult.

În fața unei căni de ceai, Georgia își analizează mai atent vechea prietenă. O găsi la fel de frumoasă, doar părul îi mai încărunțise.

— De ce mă privești astfel?

— Încerc să te înțeleg, Camelia.

— Ce vrei tu să înțelegi?

Camelia părea să se fi supărat.

— Ce ai găsit la Ion?

— E bun, e tatăl copilului meu și-l iubesc. spuse fără prea multă convingere femeia.

— Atunci, nu mai spun nimic.

— Ți-am spus și ieri, Georgia, spuse sec Camelia. Chiar de aș recunoaște că am greșit, la ce mi-ar folosi? Ce pot să fac? Să-l caut pe Făt-Frumos? E tatăl copilului meu. Asta mi-e crucea.

— De ce nu m-ai căutat? Puteam să te ajut cât am locuit acolo. Dacă ai ști câtă mâncare se irosea!

— Doar tu m-ai privit ca pe o prietenă. Sora ta nu a văzut în mine decât o slugă. Să știi că te-am căutat într-o zi. Cristi era bolnav și aveam nevoie de bani. Mi-a răspuns un bărbat, probabil soțul surorii tale. Mi-a întins niște bani, apoi a închis repede, de parcă sărăcia s-ar lua, și eu nu am apucat să-i spun de tine, de prietenia noastră. Pur și simplu, așa cum stăteam eu cu Cristi în brațe, plânsă și disperată, m-a confundat cu o cerșetoare. Problema este că a fost destul de darnic, iar banii pe care mi i-a dat, mi-au ajuns. De atunci, nu am îndrăznit să te mai caut. Dar ai fi putut veni tu. E doar o opinie. Nu mă băga în seamă.

— Nu, nu. Ai perfectă dreptate, dar timpul nu-l mai pot da înapoi. Probabil că dacă aș fi venit mai des, aveai o altă viață. Poate chiar și eu...Scuză-mă puțin.

— Fie. Ți-e rău, Georgia?

— Nu, nu...

Se grăbi să ajungă la baie și vărsă. Nu era de bine și nu mai putea să gândească decât că e însărcinată.

Fu rândul Cameliei să-și analizeze prietena.

— Problemele tale sunt cu ochi. Te gândești la un chiuretaj?

— Încă nu pot să gândesc limpede, Cami. Poate că nu sunt însărcinată. Oricum, nu-i spune nimic soțului tău.

— Cumpără-ți un test de sarcină. E sfânt.

— Așa voi face, Camelia. Îmi voi cumpăra pe drum unul.

— Azi, unde mergi?

— Cineva mi-a promis că mă ajută să-mi găsesc ceva de lucru.

— Atunci, multă baftă.

Camelia o privi și oftă.

— De ce oftezi, Cami? Te-am supărat cu ceva?

— Mă uit la tine, și nu-mi vine să cred. Niciodată, dar niciodată nu m-am gândit că vei ajunge să trăiești în sărăcie. Eu, în locul tău, aș merge la mama ta. Nu e drept. Tu nu ești făcută pentru o astfel de viață.

— Tu ești?

— Lasă-mă pe mine. Eu m-am născut săracă, pot muri la fel, dar tu, nu... Privește-te în oglindă. Ești frumoasă, inteligentă...Altfel s-a scris viața pentru tine. De ce cauți altceva? De ce ai venit în lumea mea plină de umilințe și nevoi? Locul tău nu e aici. Spune-i bărbatului pe care îl iubești că aștepti un copil.

— Chiar dacă acel bărbat e cumnatul meu? Întrebă Georgia aproape plângând.

Camelia își cuprinse prietena în brațe și o încurajă din priviri:

— Simt eu că totul va fi bine. Cât de curând te vei întoarce în lumea din care ai plecat.

— Sinceră să fiu, m-aș bucura ca tu să poți vedea viitorul.

— Baftă, Georgia și fruntea sus.

Strigă după ea pe scări, cu Cristi în brațe:

— Eu totuși aș încerca să-l sun!

— Mulțumesc, Cami. Mă mai gândesc la această variantă.

Mergea de nebună pe stradă, încercând să-și ordoneze gândurile. Ce ar trebui să facă acum? Fără test, fără control de specialitate, simțea, știa că e însărcinată, și o poftă nebună de mâncare o cuprinse. Încercă să-l sune pe Claudiu, dar, la acest număr nu-i răspunse nimeni. Sună pe fix și-i răspunse Maria. Atunci realizează Georgia că nu avea rost să mai încerce. Claudiu cunoștea numărul ei și nu a încercat măcar o singură dată s-o sune. De ce ar păstra ea copilul acestui bărbat? Din ce bani îl va crește? Ce statut social va avea copilul ei? Mai bine ar face întrerupere. Cu ce tupeu s-ar duce la mama ei să-i spună că așteaptă un copil de la cumnat? Cine ar înțelege atitudinea sa? Toți o vor condamna pe ea pentru faptul că a încercat să-l despartă pe Claudiu de Maria. Cine ar sta s-o asculte? Simțea nevoia să bea ceva, să uite de tot și de toate. Și totuși, băutura nu era o soluție, mai ales în starea ei. Oricum, mai avea timp pentru a hotărî soarta copilului. Știa că orice ar gândi pe moment și oricât de supărată pe viață ar fi, își dorea din tot sufletul acest copil. Era singura amintire și cea mai viabilă, de la Claudiu. Intră în bar. Se așeză pe același scaun, în fața lui Mircea și-l rugă să-i dea o cafea.

— Caută-mi, te rog, client pentru celular. Am nevoie de bani, Mircea.

— Să văd ce pot face. Ești sigură că nu vrei să te atingi de cecul pe care mi l-ai dat să-l păstrez?

— Mai mult decât sigură. Dacă încep să scot bani, atunci mă voi învăța să apelez la acei bani și nu voi rămâne cu nimic.

— Dacă vei începe să cauți, poate vei găsi o garsonieră.

— Încă nu, Mircea, dar te anunț când mă răzgândesc. E bine?

— Stau și mă uit la tine cât de credulă poți să fii. Se vede treaba că ești tânără și lipsită de experiență. Cum poți să vinzi ceva, fără să cunoști prețul real al acelui lucru? Mi-ai lăsat cecul și sunt convins că mi-ai fi lăsat chiar banii. Și sunt un străin...

— Dă-mi voie să-ți spun că pentru mine nu ești un străin. Ești prietenul meu, și da, am încredere în tine. Mulțumit?

— Dar dacă ai descoperi că nu sunt ceea ce par a fi?

— Nu știu, Mircea. De ce mă chinuiești? Nu am primit destule șuturi în fund în ultima vreme?

— Încerc să te pregătesc pentru viață, Georgia. Mă tem să nu cazi din nou în plasă.

— Par eu atât de neajutorată? M-ai bine, m-ai ajuta cu ceva de mâncare. Voi leșina în curând dacă nu mănânc ceva, și atunci, vei vedea cât de neajutorată pot fi.

— De ce nu mi-ai spus de la început că ți-e foame? Așteaptă puțin.

Mircea o chemă în spatele barului și o așeză la o măsuță mică. Îi puse pe masă șuncă, brânză, ouă fierte, alune, suc, și o îndemnă să mănânce.

— Am spus că mi-e foame, Mircea, nu că vreau să mă îngraș ca porcul în ajun.

— Eu ți-am așezat în față ce am. Tu mănânci cât vrei și ce vrei. Totuși domnișoară, nu aș începe cu alunele și sucul.

Fata râse:

— Parcă ai fi mama. Ai spus cât vreau și ce vreau.

— Ai dreptate. Așa fac și acasă cu Robert. Asta este.

— Dacă îmi voi găsi de lucru, jumătate de salariu ți-l voi dona.

— Nu țin minte să-ți fi cerut ceva. Apropo. Tu chiar vrei să-ți vinzi celularul? Poate că vrei să suni pe cineva...Sau poate că domnul acela te va suna pe tine.

— Nici una, nici alta. La tine știi cum să ajung, mama nu are telefon, și-n rest, nu prea mai am momentan pe cine să sun.

— O.K. Acum mănâncă. Necazurile curg gârlă.

Georgia luă de pe măsuță paharul de plastic, încercând să-l ascundă cât de bine putea.

— Pot să folosesc baia ta?

— Desigur. Ai tot ce-ți trebuie acolo. Mergi. Așa, pe acolo.

Georgia desfăcu plicul care conținea testul. Îi tremurau mâinile rău de tot. Acum, nu trebuia decât să aștepte. Era vorba de câteva minute, dar așteptarea a epuizat-o. Așa cum bănuia de la început, cele două liniuțe i-au dat acel rezultat pe care nu și l-ar fi dorit. Nu acum. Mai avea puțin, și ar fi plâns în hohote. Aruncă paharul învelit cu grijă în hârtie igienică în coș. Se mai uită încă o dată în oglindă, apoi ieși. Mircea o privi iscoditor. Nu avea nici un chef să-i spună nimic. Îi zâmbi, mănăcă în grabă, apoi plecă. Rătăci puțin pe străzi, după care se întoarse la apartamentul Cameliei. Obosise. O găsi pe Cami împletind. Câștiga astfel ceva bani, nu mulți, nu suficienți.

— Tu știi să împletești? Poate că îți va folosi acum.

— Nu, șopti Georgia.

— Iartă-mă. Am uitat că ai avut o copilărie fericită.

— De ce spui asta? Doar pentru că am trăit într-o casă mare și am avut întotdeauna ce mânca? Asta e definiția fericirii?

— Acum, că n-ai nici de unele, cum este?

— Dacă ai vrut să fii răutăcioasă, ți-a ieșit, șopti sec, Georgia. Poate că am greșit alegând casa ta. Promit că nu te mai necăjesc mult. Da. Nu am nici de unele. Momentan. Știu să lupt, și voi lupta. Roata se învârte, Cami. Am toate motivele să lupt! Copilul ce-l port în pântec e cel mai întemeiat motiv.

— Iartă-mă, Georgia. Nu am vrut să fiu rea. Poate că... Of, Doamne! Ion te crede o bogată prefăcută. Ai apărut dintr-o dată în casa noastră, după ani în care nu ne-am auzit nici măcar la un telefon. ... Spunea că dacă-mi erai prietenă cu adevărat, mă căutai până acum, atâta timp cât îți prisoseau banii și mâncarea. Eu nu te condamn, Georgia. Îmi pare rău că te-am supărat. Hai, mănâncă. Am o varză minunată. Acum am început să fac și o ciorbă. Mă tem că se termină uleiul, și, până la salariul lui Ion mai este ceva timp.

Georgia termină rapid de mâncat, înghiți aproape nemestecat, și, mai tot timpul, fu cu ochii pe ușă. Se simțea vinovată pentru această farfurie de varză. Cami avea dreptate, dar

doar în această privință. În fosta ei casă se aruncau oale întregi cu mâncare. O prinse de mână, și-i spuse aproape șoptit:

— Da, mâncare a fost, înțelegere, nu. În ultimul timp, am fost eu fat în casă, în locul tău. Pricepi? Da, te-aș fi putut ajuta, dar nu m-am putut gândi decât la mine. Promit că situația se va schimba. Mâncare aveam, bani nu. Banii pe care mi-i trimitea mama ajungeau tot în buzunarul Mariei. Eu trebuia să cer de fiecare dată când ieșeam în oraș. Problema este că nu prea am ieșit. Am stat închisă în casă și am învățat. Vroiam să le arăt cine sunt. Poate, dacă aș fi ieșit mai mult, alta era soarta mea. Aș fi văzut și alți bărbați, nu doar pe Claudiu. Nu aș fi făcut această fixație pentru el, dacă aș fi umblat cu băieți de vârsta mea. Asta este. Nu știu cum, dar situația se va schimba. Simt eu asta.

Cami o privea tristă. Erau atâtea de spus! Cine mai credea în schimbare? Ea, în niciun caz. Ce se mai putea schimba în bine? Ar fi fost fericită dacă i-ar fi ajuns banii de la un salariu altul pentru mâncare. La altceva, nici nu încerca să viseze. La Ion, nu a ținut niciodată cu adevărat. A acceptat această situație pentru binele copilului. Era însărcinată și-i trebuia o familie. Acest om era singurul disponibil. L-a făcut să creadă că băiatul este al lui. Adevăratul tată al lui Cristi murise într-un accident stupid. De la cine avea să ceară ajutorul? De la soția acestuia sau de la cele trei fete care aveau și ele acum nevoie de ajutor? Atât rămăsese în urma bărbatului pe care l-a iubit. Era mai bine așa. Își merita cumva pedeapsa pentru o dragoste interzisă. Își trădase mâna care îi dădea de mâncare. Nu avea nicio scuză. O menajeră care visează la cai verzi, pe pereți și care ajunge de fapt, unde îi este locul, la marginea societății. O durea faptul că băiatul ei va crește într-un astfel de mediu. O durea faptul că un băiat de arhitect era crescut într-o sărăcie lucie.

Acum, Georgia stătea în fața ei, într-o situație cât de cât asemănătoare. Totuși, Claudiu încă mai trăia, Maria nu avea copii... La Georgia se puteau schimba multe.

— Dacă tu crezi că va fi bine, așa va fi, îi șopti femeia în cele din urmă.

— Te voi ajuta să-ți crești băiatul, Cami.

— Nu promite niciodată ce nu știi sigur că se va întâmpla. E mai bine. În primul rând, gândește-te la copilul ce-l porți în pântec, după aceea gândește-te și la ceilalți.

— Te rog, nu-i spune încă nimic lui Ion.

— Nici n-aveam de gând, Georgia. Stai liniștită. Știu să țin un secret. Ce ar fi viața fără secrete? Sunt atâtea lucruri care nu trebuiesc spuse...

Ion veni noaptea, târziu, duhnind a rachiu de prune și a vodcă ieftină. Georgia auzi din sufragerie ropotul de palme, venind repede, ca într-o cascadă, rugămintele Cameliei și plânsul copilului. Ar fi vrut să se bage între ei, dar nu avea nicio putere, niciun drept. Se gândi la spusele Cameliei referitoare la dragostea și bunătatea lui Ion. Înțelese că totul este o mare minciună și că nimic nu era roz în acea casă. Începu să plângă încet, strângând pumnii a disperare. Ceva trebuia să se întâmple în viața ei. Își dorea schimbarea în bine cât mai curând posibil. Avea nevoie de liniște pentru a uita dragostea bolnavă ce-i complicase viața. Claudiu trebuia să dispară din gândurile ei așa cum dispăruse din viața ei. Poate că ar fi trebuit să găsească o altă dragoste? Dar unde? Adormi târziu, când lumea din casă se liniștise, și ultimul său gând se îndreptă spre copilul ce se dezvoltă în ea. Îl va păstra, cu siguranță.

*

În fața ceștii de cafea, Georgia medita la multe și la nimic. Acum, părea să existe doar prin și pentru ceașca de cafea.

— Hei! La ce te gândești?

— La nimic anume.

— Ți-am găsit ceva de lucru.

— Ești formidabil! Vino să te sărut!

Georgia se aruncă în brațele lui Mircea, fericită. Iată prima schimbare!

— Dacă îți dau și banii pe telefon, mă iei de bărbat?

— Nici o șansă, Mircea. Nu că n-ai fi frumos...Chiar mi-ai găsit de lucru?

— Nu te bucura prea tare. Vei vinde în piață, la un chioșc. Salariul e minimum pe economie. Asta e,spuse bărbatul oftând. Încerc să-ți găsească ceva mai bun.

— E un început,nu? Chiar mă bucur. Când pot începe?

— Te grăbești?

— Desigur. Spune!

— Mâine dimineață, te vei prezenta la ora 6, la intrarea în piață. Acolo, te voi aștepta pentru a te prezenta patronului. Mai ești încântată?

— Există în cazul meu o altă opțiune? Îți mulțumesc, Mircea. Ești un tip formidabil.

— Este că sunt? Să te îmbraci bine. Vrei un suc?

— Da. Tura asta, chiar pot să-l plătesc. Îți fac cinste și ție cu un suc.

— Bagă banii în buzunar, fătucă! Lasă că-ți fac eu cinste până la primii bănuți.

— O. K. Tu ai spus. Aș mai vrea și o ciocolată...

— Mă nenorocești cu dulciurile tale! Câte ai mâncat până acum?

— Doar două, spuse cu un aer nevinovat, fata.

— Pacoste mică ce ești! Te vei îngrășa!

— N-ai nicio grijă! Mă descurc eu cu silueta.

— Încercam să mi te imaginez grasă. ..

— Mi-ar sta bine?

— Nu știu. Nu am imaginație bogată, dar dacă se va întâmpla, eventual voi da comandă de uși speciale pentru tine.

— Aici, sau la apartament?

— În ambele locuri.

— Ești un dulce.

— Nu! Numai dulce să nu fiu!

— De ce?

— Pentru că mă vei mânca și pe mine.

Georgia căută cu priviri lacome spre rafturile barului. Mircea observă:

— Ce ai mai văzut? Hai, spune.

— E vina patronului tău că aduce atâtea dulciuri într-un bar! E inadmisibil! Acolo, sus, în dreapta, sunt pișcoturi?

— Exact. Mamă, ce le vezi! Parcă ai fi detector de dulciuri!Să-ți dau?

— Mai întrebi? Sunt luni bune de când nu am mai mâncat... Aș vrea doar unul.

— Cred că atunci încă mai țineai la silueta ta, mormăi Mircea.

— Crezi ce vrei. Acum vreau să mănânc pișcoturi chiar dacă mă fac până mâine de 100 de kilograme.

— Dă-i o cutie întreagă.

— Bună seara, domnule Dinu! Nici n-am observat când ați intrat în bar. Cu ce să vă servesc?

— Cu o cutie de pișcoturi, două sucuri, o ciocolată, alune... Mai vedem noi. Bună seara, domnișoară Georgia! Îmi permiteți să mă așez lângă dumneavoastră?

— De ce nu? Bună seara. Nu e rezervat pentru cineva anume.
— Mulțumesc, îi spuse bărbatul în timp ce se așeză lângă ea. Vă privesc de câteva minute și nu știu de unde această schimbare.
— În bine sau în rău?
— S-a făcut o mare mâncăcioasă! Asta e schimbarea!
— Ești un pâracios, Mircea! Mă supăr pe tine!
— Sunteți din ce în ce mai frumoasă, domnișoară Georgia.
— Vă mulțumesc pentru tot, domnule Dinu, și accept cu plăcere complimentele dumneavoastră, dar și pișcoturile, cicolata, sucul...

Râseră. Georgia petrecu în compania celor doi bărbați câteva ore fericite, lipsite de griji. Recunoscu în sinea ei că acest om îi plăcea. Deși trecut de mult poate de treizeci de ani, era tânăr în suflet, în vorbe, în gesturi...

— E vremea să plec, Mircea. Domnule Dinu, la revedere. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. Sunteți un om deosebit, dar probabil că acest lucru vi se spune mai tot timpul. Poate ne vom mai întâlni.

— Îmi permiteți să vă conduc?

— Acceptă Georgia, îi spuse Mircea. E destul de periculos să străbați singură orașul, noaptea.

— Dar nu trecut de 9...

— Privește. E beznă. E toamna, Georgia, spuse Mircea în încercarea disperată de a o determina să accepte.

— Fie. Accept să mă însoțiți, domnule Dinu.

Mergeau alături. Ea, în ghetuțele cu toc, ajungea doar la bărbia lui. Se împiedică de bordură, iar el o ajută să-și recapete echilibrul și îi oferi brațul. Acceptă. Nu știa de ce, dar faptul că mergea lângă el, faptul că îl ținea de braț, îi redase pentru câteva clipe liniștea pierdută. Mâine va începe serviciul. Deci Dumnezeu i-a auzit rugămințile și i-a văzut lacrimile. Va avea banii ei, îi va putea plăti Cameliei și își va găsi o altă gazdă. Cu Mircea se va descurca într-un fel... El mai putea să aștepte. Se cicniră de o pereche tânără, elegantă. Erau Maria și Claudiu. Probabil că veneau de la restaurant sau poate de la cinematograful, ca la începuturile căsniciei lor. O văzuseră, dar nu schițară măcar un salut. O auzi pe Maria spunându-i lui Claudiu:

— Acum face ce-i plăcea mai mult, trotuarul.

Georgia păli. Nu mai era mult și ar fi izbucnit în plâns, acolo. Dar nu, nu le va da satisfacție. O duru cel mai mult faptul că omul pe care îl iubise dincolo de Dumnezeu și de reguli, omul al căruia copil îl purta în pântec, nu reacționează în vreun fel. Părea să fie de acord cu vorbele Mariei. Acest lucru nu putea fi iertat. Îi ceru domnului Dinu s-o lase să-și continue singură drumul.

— De aici, mai am puțin, se scuză ea.

— Cum doriți, domnișoară Georgia. Se pare că n-am fost o companie tocmai plăcută.

— De ce spuneți asta?

— Vă văd tristă. Mai aveți puțin și plângeți.

— Nu este adevărat! Prezența dumneavoastră a adus o rază de soare în viața mea. Sunt obosită și soțul gazdei mele nu e tocmai persoana care să mă facă să râd. Probabil că de asta m-am întristat. Vă mulțumesc. Noapte bună, domnule Dinu.

Georgia îl sărută pe obraz, apoi fugi în scara întunecată a blocului. Dinu rămase un timp, parcă paralizat, privind în urma Georgiei. Șopti într-un târziu:

— Noapte bună, Georgia.

*

Întoarsă acasă, după o zi de lucru, aproape înghețată, flămândă, Georgia nu găsi decât privirile reci și neospitaliere ale lui Ion. Lumina slabă a becului părea să accentueze urâtenia acestuia.

— Ai primit vreun ban?

— Încă nu. Primii bani îi voi lua după două săptămâni.

— Să zicem. Cât iei?

— Depinde de vânzări.

— Este suficient pentru moment. Nu am nicio calificare, iar alte șanse nu se întrevăd în viitorul apropiat.

Ion se apropie de ea și o prinse de sânul stâng. O strânse tare. Georgia gemu. O durea.

— Te rog, lasă-mă! Te rog!

O trase spre el și începu s-o pipăie cu nerușinare.

— Te rog! Lasă-mă! Să știi că țip!

În ușa dormitorului apăru Camelia. Zgomotele o treziră.

« La timp, gândi Georgia. »

— Cum a fost, Georgia? Merge vânzarea?

— Nu te descuraja. A fost prima zi. Vor fi și zile mai bune. Ai să vezi. Ți-e foame?

— Nu, mulțumesc.

Îi era foame, dar rușinea era mai mare. Ion o privea ca un motan în călduri. Oare ce puteai să vezi bun la acest om? Nici dacă ar fi murit de foame nu s-ar fi încurcat cu o astfel de creatură. Camelia nu merita această soartă.

— Mai bine mă duc să mă culc, Cami. Sunt obosită. Cred că peste două săptămâni îți voi putea plăti.

— Mă tem că ne vei da tot salariul, mormăi printre dinți omul.

— Ion... Fii rezonabil. Ai întrecut măsura. Vino la culcare și las-o în pace pe Georgia!

*

— Mă uit la tine și aștept să spui ceva, dar nimic! Se cunoaște că ești nouă pe aici.

De taraba ei se apropie o fată destul de simpatică, îmbrăcată cu o pereche de blugi mulați pe picior, o haină scurtă, de piele, puțin uzată, încălțată cu niște cizme lungi, destul de elegante pentru restul ținutei. Fata observă interesul Georgiei pentru cizme, zâmbi măgulită, apoi o întrebă scurt:

— Ți plac?

— Cizmele? Da. Sunt foarte elegante...

— Le am de la un tip foarte bogat.

— Să zicem. Fumezi?

— Nu.

— Vei fuma. Ai să vezi. Vei fuma din plictiseală. Până a lucra aici, nici eu nu fumam. Ai să te înveți cu toate.

— Să știi că nu sunt mari șanse să mă apuc de fumat. Am mai încercat să fumez, dar n-a mers.

— Nu lucrei aici. E sigur. Aici, înveți să fii șmecher, să furi din viață ce poți și cum poți. Nu e telenovelă. Dacă știi să te descurci, în fiecare zi îți rămân bani și de mâncare, poate de câteva țigări... Lucrezi la Ciobanu?

— Da.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu. De ce?

Fata râse.

— Atunci te vei culca. Altfel, rămâi din nou pe drumuri.

— Dar, nu mi-a spus nimeni.

— Îți spun eu.

— Înțeleg. Să știi că dacă ai avut intenția să mă sperii, ai reușit.

— Și eu am lucrat pentru el.

— Bine. Și te-ai culcat? Întrebă Georgia cu jumătate de glas.

— Doar o singură dată. E o brută. Păcat de soția lui.

Georgia păli. Tremura și nu știa din ce cauză tremura mai mult. Nu-și luase nimic sub pantalonii de stofă. Se gândea că astfel îmbrăcată, nu-i va fi frig. Tremura poate din cauza celor aflate. Fata aceasta, cu un aer dezinvolt și nevinovat, fără de nume, tunsă scurt, fardată poate prea tare, o uimea și o speria în egală măsură. Nu putea lua de bune toate afirmațiile ei, dar nici nu le putea trece cu vederea. Undeva, exista și un sâmbure de adevăr.

— Dana mă numesc.

— Georgia.

În sfârșit, își puteau spune pe nume.

— În curând, îi vei cunoaște pe toți, spuse Dana reîncepând seria dezvoltărilor. Îl vezi pe tipul de colo?

— Da.

— Să nu-l lași să se apropie de taraba ta. În timp ce-ți face ochi dulci, te fură de-un pachet de țigări.

— Înțeleg.

— Acum, uită-te la ăla cu pulover de lână. Se uită și el. E actualul meu prieten. Îl cheamă Gigi. Super tipul! Mă duc, văd că sunt solicitată. Se aude foarte bine de aici, așa că ascultă și bagă la cap.

Cu un tupeu ieșit din comun, Dana îl determină pe cumpărător să plătească mai mult pentru produsul solicitat. Reveni lângă taraba Georgiei, victorioasă.

— Ai văzut? Așa se fac banii. Uite că ai o clientă. Lasă-mă pe mine. Ce doriți?

Georgia o privea și nu se putu abține să nu râdă. Dana oprise restul femeiiu destul bun simț pentru a-i și mulțumi pe urmă.

— Cu toți îți merge?

— Ei, aș... Sunt care mă înjură și pentru cinci bănuți amărâți.

— Înțeleg.

— Înțelegi pe naiba. Te văd timidă. Să știi că în ritmul ăsta nu faci bani nici de-o amărâtă de pâine. Ți-e frig?

— Da.

— Mâine ignoră moda, Georgia, și ia-ți ceva mai gros pe tine. Aici, suntem nimeni, și prea puțin contează ce purtăm. Hai că te las. Gigi devine nervos. Mai vorbim noi!

Georgia rămase singură cu gândurile ei, cu frigul și temerile, și, aproape că și-ar mai fi dorit s-o asculte încă jumătate de zi pe vorbăreața Dana.

*

« Gânduri. În general, sunt pline de durere ca expresie a unei suferințe lăuntrice. Mă doare neputința mea de a schimba lumea. Pe scară socială sunt un nimeni, iar din punct

de vedere spiritual, din cauza acestei munci zi-lumină, ajung să cred că m-am îndobitocit. Muncesc pentru nimic, și cu atât mai mult, ajung la un grad de imbecilitate irecuperabil. Nu mai știu a gândi, nu mai știu a visa, zâmbesc idioată, într-o naivitate simplă și dulce, pentru o monedă fără de valoare. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Vreau să ajung cineva, dar cum? Într-o lume în care am greșit din start, este greu să mai urc. În momentul în care ai început să cobori, atunci cobori mereu, într-un proces ireversibil. »

— Scrii frumos.

— Dumneavoastră, aici? Citiți de mult?

— Nu. Nu mi-am permis să citesc decât începutul. În fond, nu am dreptul să aflu gândurile tale, deși, recunosc, mi-ar plăcea să știu ce gândești.

Elegant, zâmbind prietenește, el era acolo, aparent fără un scop anume.

— Bună dimineața, Georgia. Așa trebuia să încep. Îmi cer scuze.

— Bună dimineața, domnule Dinu, răspunse Georgia în cele din urmă.

Nu înțelegea prezența bărbatului aici, într-un bazar cu marfă ieftină în general, de calitate îndoielnică, și, mai ales, la primele ore ale dimineții.

— Ți-e frig?

— Puțin. M-am învățat.

— Aici lucrezi?

— După cum vedeți. Doriți să cumpărați ceva?

— Da. Tot ce ai de vânzare.

— Bine, dar...

Georgia începu să râdă. Era o glumă bună. Mulțumi în gând pentru acest răgaz.

— De ce râzi?

— Bine, dar... Aici, am marfă multă și diversă.

— Sunt curios.... Care este vânzarea ta într-o zi bună?

— De câteva sute?!....

— Atunci, eu îți voi face cumpărături pentru trei zile bune. O.K?

Georgia privi spre Dana care încerca disperată să prindă măcar frânturi din conversație. Încă nu înțelegea de unde se pot cunoaște cei doi. Dar ce nu-i posibil în ziua de azi?

După ce hotărî ce să cumpere, îi dădu banii, apoi îi spuse zâmbind:

— Ajută-mă, te rog, să le duc acasă.

— Am înțeles. Dar ce fac cu programul meu care este până la ora 18?

— Ai vândut tot pe ziua de azi?

— Glumiți? Am făcut vânzare cam pentru o săptămână cel puțin.

— Atunci ești liberă. Sunt convins că nici pe patronul tău nu l-ar deranja să-ți ajuți cel mai bun client?!... Corect? Dacă ai dubii, pot să-l sun chiar acum. Îl cunosc de ceva timp.

— Bine, m-ați convins.

— Problema este că n-am venit cu mașina. Am să chem un taxi.

Georgia nu mai spunea nimic. Îl ajută să stângă marfa, privindu-l pe furiș. Era cât se poate de serios.

— De la mine nu cumpărați nimic?

— Pentru ziua de azi îmi ajunge.

— Înțeleg, spuse Dana, apoi, mormăi ca pentru sine: Înțeleg pe naiba!

Georgia trecea de la o stare la alta, de la frică, la o ferictă nepăsare, de la îndoială, la încredere. Era îmbrăcată cu aceeași pantalonii de stofă, aceeași haină, mirosea a transpirație sau doar i se părea, nu vedea rostul unei vizite, și totuși îl urmă.

— La ce te gândești?

— La multe.

— Nu știam că vinzi în piață.

— Mă îndoiesc. Nu știți până a vă spune Mircea, corect? Ați venit aici cu scopul de a mă întâlni. Nu cred că vă ardea a cumpărături la prima oră, și mai ales, aici.

— Nu-ți scapă nimic. Da, recunosc. Am venit pentru tine și Mircea este cel care m-a ajutat să te găsec. Asta este. Simțeam nevoia să te văd și am venit! Supărată?

— Nu. Surprinsă, poate.

— Am ajuns.

Georgia întrebă puțin speriată:

— Aici locuiți?

— Da. Nu-ți place zona? Să știi că de multe ori m-am gândit să mă mut, dar încă nu am găsit ceva să-mi capteze atenția. Am timp.

— Zona e destul de bună. La ce etaj locuiți?

— La ultimul.-Râse.- Adică la al doilea etaj. Vezi terasa cu viță de vie?

— Da. Îmi place.

Ar fi vrut să spună mai multe, poate de fosta ei casă, de fereastra camerei sale, umbrită de viță de vie, dar se abținu. Realiză că nu era distanță mare de aici, de la vile, până la fosta ei locuință.

— Știi? Am senzația că te-am mai văzut trecând pe aici. Nu ai locuit niciodată prin apropiere?

— Glumiți? Nici zona n-o cunosc bine, dar e posibil să fii trecut pe aici, măcar o dată. Orașul e mic.

— Urcăm? Te rog, nu lua nimic. Am dat bani șoferului să ducă marfa sus. Tu ești invitata mea. Nu pot să las o făptură atât de fragilă ca tine să facă muncă de hamal.

Georgia intră în apartament și nu găsi cuvinte să-și exprime admirația. Cele patru camere erau mobilate cu gust, aveau ceva aprte, unic, începând de la gresie și terminând cu mobila.

— La ce te gândești?

— La nimic, sau poate dintr-o dată, la toate. Nu știi de ce vă interesează soarta mea. Poate vreți să vă povestesc despre familia mea, despre trecutul meu...

— Și dacă ți-aș spune că nu mă interesează nimic din toate astea, ce ai spune?

— Dar poate că sunt un ucigaș în serie, sau poate că am locuit la cămin?!...

Bărbatul zâmbi, apoi îi spuse:

— Atunci ar fi mai interesant, dar tot nu mă interesează trecutul tău. Ceea ce mă interesează cu adevărat, e prezentul, și, de ce nu, viitorul. Când vei simți nevoia să-mi povestești de trecut, aici sunt. Am încredere în simțurile mele.

— Și ce vă spun ele?

— Și ce vă spun ele?

— Să nu-mi fie teamă de tine, să te ajut.... Îmi mai spun că ai avut parte de o mare dragoste, apoi, de o mare dezamăgire, doar atât las simțurile să-mi vorbească. E bine? Ce spui?

— Aș spune că.... Nu știi. Sunteți un tip teribil, aveți ceva aprte....

— Anume ce?

— Nu, nu știu.

Așezată pe canapea, Georgia se resemnă doar să-l privească pregătind masa. Era acolo, lângă el...Poate că ar fi trebuit să-i fie frică?Nu. Mai degrabă, o încerca o liniște totală.

— Nu credeți că ați exagerat cu masa? Aș spune că ați adus tot ce-aveați prin casă...

— Chiar așa am procedat. Nu știam sigur ce-ți place, așa că am adus tot ce am găsit prin frigider. Te superi?

— Și eu care credeam că e rost de petrecere cu vreo douăzeci de oameni?!...

— Vroiam doar să alegi ce-ți place. Am devenit timid lângă tine. Sparge tu gheața! Te rog!

Georgia alege la întâmplare friptura de pasăre cu garnitura de legume. Dinu îi urmă exemplul, apoi o rugă să-l scuze puțin. Uitase să aducă vinul.

— Mulțumesc, dar nu beau.

— Atunci, apă minerală?

— Da, apă, da.

Știa că exagerase, dar nu se aștepta să-i fie rău atât de repede. Se scuză și fugi la baie. După un timp, ieși; era încă palidă, știa că-i de vină sarcina, dar nu avea cum să-i spună. Ce ar fi spus atunci despre ea?

— Te simți mai bine?

— Da.

— Sigur?

— Sigur. Am exagerat puțin. Nu sunt învățată să mănânc mult.

— Dar de-abia te-ai atins de mâncare...

— Nu. N-ați observat că am mâncat mult, dar știu că am întrecut limita.

— Îmi cer scuze. Trebuia să-mi dau seama că ciugulești ca o vrăbiuță. Întinde-te puțin.

Un ceai de mentă îți va prinde bine.

— Credeți?

— Sunt convins.

O ajută să se așeze pe canapea, îi potrivește perna, apoi o acoperi cu o pătură pufoasă.

— Știu că ești obosită. Închide puțin ochii. Te-a obosit masa mea. Nu sunt un bun bucătar, îmi pare rău.

— Nu, nu e adevărat. A fost delicios.

— Nu-mi spune asta pentru a mă menaja. Acum, închide ochii, măcar până ce pregătesc ceaiul.

— Sună a comandă, spuse ea zâmbind.

— Nu, mai degrabă e o rugămintă.

— Atunci îi închid.

Ce n-ar fi dat ca cel de lângă ea, care-i păzea somnul ce nu vroia să vină, să fi fost Claudiu, tatăl copilului!... Sau nu! Îi plăcea Dinu și i s-ar fi potrivit perfect rolul de tată și de soț iubitor. Adormi într-un târziu, după ce se săturase să pândească mimica bărbatului. Pentru moment, dispăruse omul impozant, serios și rece, iar cuta verticală de pe frunte, părea să se fi accentuat. Era grijuliu. Nu, acum gândea, vedea prin ea, poate o altă ființă, o fostă iubită poate... Era frumos cu părul-i sur și sprâncenele arcuite, dese, împreunate, deasupra unui nas mare, dar nu dizgrațios. Când se trezi, el nu mai era lângă ea; se auzeau

doar zgomote ușoare dinspre bucătărie. Își aduse aminte că el, după ce o înveli mai bine și în timp ce o mângâia ușor pe păr, ar fi spus:

— Cât de bine semeni cu ea! Ești atât de frumoasă!

« Nu, nu dormeam. N-a fost un vis. El a spus asta. Eu n-am visat.»

Ar fi vrut să se trezească în brațele lui Claudiu, păzită de acesta, dar visul se înfiripa în mintea și în inima ei, bolnave de iubire pentru un om de nimic. Revenise rapid la realitate, o realitate aspră, lipsită de dragoste.

— S-a întâmplat ceva, Georgia?

— Nu, doar că... Nimic.

— Atunci, te rog, bea ceaiul. E numai bun, doar că zahărul îl vei pune tu.

— De ce un interes aparte pentru mine? De ce? Sunt sute de fete care se perindă prin acel bar. ..

— Pe toate le cheamă Georgia?

— Nu, dar există posibilitatea ca să...să le cheme și Georgia pe unele.

— Toate seamănă cu tine?

— Nu.

— Atunci, de ce atâtea întrebări? Ți-e frică de mine?

— Nu. Nu cred că e vorba de așa ceva, doar că sunt puțin confuză. Eu cu cine semăn?

— Cu tine. Nu e suficient?

— Să zicem. Frumos apartament, zise fata , încercând să schimbe subiectul.

— Îți place?

— Da. E mare.

— Poate prea mare pentru un singur om, neînsemnat ca mine.

— Nu spuneți asta.

— Nu spune asta, o corectă bărbatul. Pentru tine, aș vrea să fiu doar Dinu, fără domnule. Se poate?

— O.K. Pot să-ți spun Dinu, fără domnule, dacă și tu nu te vei mai considera un om neînsemnat. Se poate?

— Dar văd bine că știi să negociezi. Se poate. Mi-ar face plăcere să te știu aici, lângă mine, în această casă mare. E urâtă singurătatea, Georgia, pentru un om trecut de prima tinerețe.

— Aveți nevoie de menajeră, de amantă, de secretară, sau de toate la un loc?

— M-ai luat prea repede. Eu vreau doar un suflet lângă mine.

— Te-ai gândit să-ți iei un câine?

— Nu-ți stă în fire să fii rea. De ce ești dură cu mine?

— Sunt doar prevăzătoare, Dinu. Nu te supăra.

— Pur și simplu, aș vrea să locuiești aici, lângă mine. Gândește-te. Nu vei face nimic împotriva propriei tale voinți.

— Am greșit o dată, e suficient. Nu vreau să mai greșesc și a doua oară. Încă nu știu bine cine ești, nu știi prea multe despre mine. De ce m-ai lăsa să am grijă de casa ta? De ce te-aș lăsa să intri în viața mea? E prea devreme să vorbim despre aceste lucruri, nu crezi? Stricăm magia zilei de azi. Vreau doar să ne cunoaștem mai bine, înțelegi? Eu nu sunt în căutarea unui coleg de apartament, de fapt, încă nu știu ce să caut.

— Ești și frumoasă, și grozav de inteligentă. Îmi cer scuze pentru manierele mele. Știu să aștept, Georgia. Ai dreptate. Să ne cunoaștem mai bine, șopti pierdut bărbatul.

— Numai să fiu într-adevăr eu persoana pe care o cauți. Înțelegi?

— De asta să nu te îndoiești, Georgia.

— Ar trebui să plec, Dinu, dar vreau să te mai rog ceva.

— Este suficient să-mi spui, nu să mă rogi. Cu ce te pot ajuta?

— Mă tem să iau acești bani cu mine. Sunt destul de mulți, iar Ion e un tip ciudat. Nu știu cum să procedez.

— Îi voi duce eu banii lui Dan.

— Nu se va supăra?

— Nu. Mai are nevoie de mine.

— Și cu ce ai cumpărat de la mine, ce vei face?

— Probabil că le voi dona.

— Ești dezastru. Nu era mai simplu să-mi fi cerut o întâlnire?

— Mă temeam de un refuz. Vroiam să te văd, să-ți vorbesc, doar asta mi-a trecut prin cap. Sunt slab la capitolele imaginație și improvizație.

— Dinu... Îți mulțumesc.

— De ce mă privești așa?

— Încerc să-ți citesc gândurile.

— N-am nimic de ascuns, îți vei da seama.

— Și dacă totuși ascunzi ceva?

— Atunci, citește-mă, îi spuse bărbatul zâmbind. Voi veni să te mai văd.

— Te aștept, dar mă tem că vei uita.

— În niciun caz. Ar trebui să te mai gândești la propunerea mea. Noapte bună, spuse omul sărutând-o părintește, pe frunte, apoi se pierdu în noapte. Georgia se opri puțin în scara blocului, încercând să-și stăpânească emoțiile. Intrând în casă, fu luată în primire, încă de la ușă, de Camelia:

— Mi-a spus Ion că stăteai de vorbă cu un tip elegant, în fața blocului?!...

— Mă spionați? întrebă nervoasă, Georgia. Trebuia să-i fi cerut voie lui Ion?

— Nu, nu... Te-ai supărat degeaba. Doar vorbe frumoase mi-a spus despre el. Apropo! Sunteți în relații bune sau...?

— Destul de bune. De ce?

Camelia o prinse de mână și o conduse în sufragerie. Acolo, în fața unei mese încărcate ad-hoc o aștepta Ion. O salută respectuos și se grăbi s-o invite la masă:

— Nu e cine știe ce, dar m-am gândit că ești flămândă.

Mirată, nu mai avea cum să dea înapoi, nu avea un motiv temeinic să-i refuze. El era pentru prima dată politicos, dar tocmai politețea lui era suspectă. Știa că această invitație la masă era un pretext de a i se cere ceva, era curioasă doar ce.

— Drept să vă spun, nu prea mi-e foame, dar cum e urât să refuzi o astfel de invitație, voi gusta ceva.

Ion schimba fețe-fețe. În gândurile sale, Georgia era tot târfa, obișnuită cu un trai lejer și cu mese copioase, dar avea nevoie de ea și încercă să-i zâmbească chiar. Un timp tăcură, ca mai apoi, tot Camelia să fie cea care să spargă tăcerea:

— Ion mi-a zis că acel om are o mare influență pe șantier. Se spune că ar fi unul dintre acționarii principali.

Tăcu. Trebuia să aleagă bine cuvintele, de ele depindea serviciul soțului său.

— Nu înțeleg unde sunt eu în această ecuație.

— Pe scurt. Sunt propus pentru șomaj și m-am gândit că m-ai putea ajuta. Georgia zâmbi. Deci asta era motivul!

— Am să-i spun, să văd dacă se poate. Nu știu sincer nici când mă va căuta din nou și dacă o va face.

— De ce eziți? Camelia n-a ezitat când a fost vorba să te primească în apartament!

— Ioane! Destul!

— La naiba cu toate mofturile tale! Puțin îmi pasă dacă vorbești sau nu! Privește în jurul tău! Ce vezi? Sărăcie! Îmi rup oasele să fac fundul mare la alții, și eu de-abia dacă am după ce bea apă! Acum, e mai puțin de lucru, și pa! Iar eu mă umilesc la o...!

Ieși din sufragerie, vizibil supărat, trântind și ușa în urma sa. Camelia tresări, Georgia nu. Se așteptase ca Ion să reacționeze astfel.

— Iartă-l, te rog. De când e vorba că va rămâne fără servicii, a devenit mai nervos, bea mai mult... — O prinse de mână. — Ajută-ne, Georgia! Fie-ți milă de noi! Te rog! Știi că poți!

— Camelia! Ascultă! Dacă mâine mă voi întâlni cu el, mâine îi voi spune de Ion. Mulțumită?

— Da, cred că da. Am încredere în tine. Îți rămân datoare, Georgia.

— Camelia, să nu te îndoiești vreodată de mine! M-ai ajutat când am rămas pe drumuri, nu am cum să uit așa ceva.

O ajută să strângă farfuriile de pe masă, o ajută apoi la spălat.

— Pot să te întreb ceva, Georgia?

— Întrebă-mă.

— Care e relația ta cu acest om?

— Dacă aș ști, ți-aș răspunde. Probabil, un început de prietenie? Nu știu.

— El ți-ar putea schimba viața. Tu nu ești făcută să trăiești așa. De ce nu te lași purtată de val?

— M-am mai lăsat o dată, și uite unde am ajuns! Nu am nimic al meu, decât un copil pe care nu știu cum îl voi crește.

— Cum îl cheamă?

— Dinu. Mă gândeam că știi deja de la Ion.

— Dacă-ți spun că vei fi cu el, vei râde de mine.

— Gândești prea departe și visezi frumos, Cami. Nici nu știu dacă mă va mai căuta, și tu mă vezi deja lângă el?

— Nu am spus nimic, dar vei vedea. Să mergem la culcare! Domnul meu pufnește și trebuie liniștit. Să știi că uneori reușește să fie al dracului de tandru. Nu e atât de rău cum pare. Noapte bună.

— Noapte bună, Cami.

Nu avea somn, începu să plângă încet, pentru a nu deranja. Coborî din pat, și, fără a aprinde becul, deschise încet fereastra. Era frig și mirosea de la containerele plasate pe terenul viran din fața blocului. Închise fereastra și se retrase în pat.

« Destul cu plânsul! Sunt însărcinată, mi-e greu, dar nu voi ceda. Cândva, ne va fi bine și mie și copilului, și numai atunci voi merge acasă la mama, victorioasă și fericită. »

Adormi într-un sfârșit. Se visă mireasă. Avea o rochie cum numai în reviste văzuse: de-un alb infinit, cu broderii manuale, destul de scumpă pentru un om de rând, lungă, măturând pământul, stârnind admirație, invidie, patimi... În vis, se întâlnește cu tatăl ei, la fel de rece și de dur. « Nici acum nu mă iubește, gândi ea. » Dintr-o cameră apăru Claudiu. Purta un costum gri, elegant. Se apropie de ea și îi spuse:

— Eu sunt mirele tău, Georgia. Te iubesc.

Apoi, totul dispăru, se trezi singură în noapte, plângând în fața unui container. Apăru Dinu care o chemă la el:

— Am un copil, spuse ea șoptit.

— Ce să fac cu un copil? Uită-! Abandonează-! Vino la mine!

— Nu! Vreau acest copil! Este al lui Claudiu! E tot ce mi-a rămas de la el.»

A doua zi se trezi mai obosită decât atunci când adormise. Se îmbracă la rezezală, era aproape 6 și trebuia să ajungă la piață, unde șeful avea s-o aștepte ca de obicei.

*

Trecuseră deja trei zile de când nu-l mai văzuse pe Dinu. Și-n dimineața aceasta îl așteptă să vină, dar el nu veni. Încercă să și-l scoată din minte, dar nu putea. O legătură magică exista între ei și Georgia refuză să creadă că fusese atât de repede uitată de omul care acum câteva zile îi pusese casa la picioare. Simțea ceva pentru el, dar nu atracție carnală. Nu. Mai degrabă, îl considera un al doilea Mircea, chiar dacă Dinu nu era homosexual. Poate că îl considera un fel de tată, așa cum și-ar fi dorit să fie tatăl ei. Râse aiurea la glumele seci ale Danei, se încălzi la focul făcut lângă tarabe și mănca din ce aduseră băieții. Cumpără din bacșiș o pâine caldă și o ciocolată. Își spuse că nu e bine să bage în ea atâtea dulciuri, dar tot o mănca și pe asta. Făcu cunoștință cu băieții și fetele ce vindeau pe lângă ea. Păreau să se înțeleagă minunat. Îi unea aceeași lipsă de bani, statul în picioare, îi unea frigul, și din când în când, foamea.

Ajunsă acasă, păru surprinsă să n-o vadă pe Camelia. Îi deschise el. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi destul de uzati și un pulover prea strâmt, care-i scotea în evidență burta diformă, atârând peste curea. Părea ceva mai rezervat, își înmuie chiar glasul, poate pentru a o impresiona:

— Ți-e foame? Cred că ai înghețat la afurisita aia de tarabă. Vino lângă mine! Și mie mi-e foame.

— Camelia doarme?

— A?!..Camelia e la spital cu băiatul. Are o indigestie. A făcut și febră...cam așa ceva. Cred că va rămâne peste noapte cu el, internată. Ea mi-a spus să rămân să te aștept. Acum vii să mănânci?

— Dacă-mi permiteți, mă voi retrage în sufragerie. Am mâncat suficient pentru ziua de astăzi.

— Da, înțeleg. Nu sunt eu de nasul tău, mormăi el printre dinși. În fine, tu ai de pierdut. Habar n-ai cât e de bună mâncarea! Dar...faci cum vrei.

Ea se făcu că n-aude, plecă în sufragerie, își făcu repede patul și se băgă aproape îmbrăcată sub pătură. În întuneric, i se făcu frică, ar fi vrut să coboare din pat, să aprindă lumina, dar se temea să nu fie certată. Auzi pașii lui Ion, ușile trântite, mult zgomot pentru nimic. Adormi imediat, cu frica ascunsă în suflet. Gândi că nu e singură. Mai era și copilul în încăpere, în ea, o parte din ea, dar ce parte... Poate că visa în momentul în care se trezi înghesuită în perete, dezbrăcată de pantaloni până la genunchi. Țipă cât putu, dar mâna bărbatului îi astupă gura. Încercă disperat, cu mâna liberă să determine să renunțe la zbucium, după părerea lui inutil. Era beat, nesigur pe mișcări și Georgia întrezări o șansă să scape. Îl lovi cu putere, și, pentru moment, bărbatul bătu în retragere, mut de uimire și de durere.

— Târfă, îți arăt eu ce pot! țipă acesta, dar ea o șterse rapid din pat, încheindu-se la pantaloni în dreptul ușii.

Geaca o luă într-o mână, ghetuțele în cealaltă. Se ascunse într-un bloc vecin, se îmbracă, încercă să prindă curajși-și căută calmul atât de necesar. Și-acum, încotro? Dinu nu dăduse niciun semn de viață, dar va încerca mai întâi la el, apoi îl va căuta pe Mircea. În orice caz, de locuința Cameliei nu mai putea fi vorba. Va pândi într-o zi, s-o găsească doar pe ea acasă, pentru a-și lua restul lucrurilor. Alerga. Să fi fost două, trei noaptea? Nici ceasul nu-l avea la mână. Ajunse repede. Urcă în fugă scara blocului, sună scurt, de două-trei ori, apoi începu să aștepte. Îi era frig, îi era frică...Pândi pe vizor și mulțumi în gând lui Dumnezeu. Dinu era acasă.

— Ce s-a întâmplat? Doamne, cum arăți! Hai, intră!

— Am venit la tine! Mi-e frică! Era cât pe ce să fiu....-Se opri.- M-am gândit la ce mi-ai propus tu. Mă mai primești?

— Desigur, spuse șoptit bărbatul. Să mergem în dormitor.

— Cred că ți-am trezit vecinii.

— Asta-i bună! De vecini îmi arde mie?

O băgă sub plapumă după ce o lăsase să se îmbrace cu ce-i aduse el.Georgia nu-și puse întrebarea cum de avea în casă Dinu îmbrăcăminte de damă, se simți doar fericită, și, pentru moment, la adăpost de necazuri.

— A fost șansa ta să mă găsești acasă. Am amânat plecarea în capitală pentru dimineața asta. Ți-am făcut un ceai. Vrei? Te ajută să te încălzești.

— Mulțumesc. Chiar aș bea un ceai. Nu ai mai venit și....

— Te-ai gândit că am uitat de tine.

— Cam așa ceva.

— Îmi pare rău, Georgia, dar drumurile m-au omorât. Încă nu sunt la faza în care să-mi conduc afacerea din pat sau de la birou. Va veni și vremea aceea. Și, de tine nu am cum să uit. Înțelegi? Nu am cum. Ai aici cheile casei, iar aici, niște bani. Sunt suficienți pentru două zile cât lipsesc. Și încă ceva. De azi, nu te mai duci la lucru. Dacă vrei să lucrezi, îți voi găsi ceva pe măsură, dar trebuie să ai puțină răbdare.

— Și cu ce plătesc Cameliei?

— Îi vom plăti Cameliei. Asta te îngrijora?

— Printre altele.

— Bine, deci cu asta, am mai lămurit problema. Ți-e foame?

— Puțin.

— Vii cu mine în bucătărie sau îți aduc aici?

— Vin cu tine.

— Numai dacă te simți în stare...Poate că ar trebui să te vadă cineva totuși.

— Mă simt bine acum. Mi-a trecut. Pe bune. Nu trebuie să mă vadă nimeni.

— Foarte bine. Eu îți respect alegerea. Când vrei, îmi povestești ce s-a întâmplat. De acord?

— Da, Dinu. Ți mulțumesc mult. Nu știi de ce îmi acorzi atâta atenție, dar voi ști să-ți mulțumesc într-o zi.

— Hei,tu, vorbăreațo! Taci. E timpul să mănânci.

— Da, cum spui tu, se supuse Georgia.

Mâncară în tăcere. Era aproape patru dimineața, iar el arăta superb în pijamaua de culoarea cerului. Nu mai părea rece și inabordabil, era bărbat, era frumos, bun, aproape...Parfum scump, gândi ea, dar îi plăcu.

— Mi-e somn.

— Ar fi și cazul.

— Dinu?!..

— Da?

— Nimic. Noapte bună.

Rămase încă puțin lângă ea, până ce se asigură că adormise, apoi se retrase în camera sa, pentru a mai prinde măcar două ore de somn. Erau bune și acestea.

*

— Nu! Nu vreau! Lăsați-mă în pace! Nu, domnule Ion! Nu vreau să mă culc cu dumneavoastră! Nu! Lăsați-mă! Mai bine mor! Mama! Mama!

Dinu se apropie ușor de patul ei, o trezi încet, se așeză lângă ea, începând să-i mângâie mecanic părul, obrazul...

— Gata. Gata, Georgia. Ești aici, ca la tine acasă. Nu trebuie să te mai temi. Nu te mai necăjește nimeni. Ai avut un coșmar. Sunt aici. Hai, încearcă să te liniștești.

— Tu erai?

— Eu, Georgia.

— Iartă-mă. Te-am trezit cu prostiile mele.

— Nu, nu sunt prostii. E vorba de soțul gazdei, nu?

— Nu. Adică da. Da. El...

— Te gândești să-l pedepsim puțin?

— Nu, asta nu! Dimpotrivă! Te voi ruga să-l ajuți să-și păstreze serviciul. Nu pentru el te rog, ci pentru Camelia și pentru copil. Nu au din ce trăi.

— Vorbim când mă întorc despre el. Vrei?

— De acord. Hai, du-te la culcare!

— Te ascult, dar promite-mi că nu vei mai visa așa ceva!

— Promit. Noapte bună!

— Da. Cât a mai rămas din ea.

*

— Dinu! Dinu!

Îl căută prin casă, dar el plecase deja. Se trezi singură, într-o casă străină. Vărsă, apoi se mai liniști puțin. Se duse la oglindă și își privi silueta. Era perfectă, nu se cunoștea nimic. Își pregăti ceva de mâncare, apoi trecu la examinarea casei. Dinu era un om ordonat, poate prea ordonat. Îi plăcu acest apartament, și simți pe moment că nicăieri nu i-ar fi fost mai bine decât aici. Deschise calculatorul, își puse muzică, apoi alese o carte la întâmplare din bibliotecă și începu să citească. Avea atâta timp la dispoziție și nu știa ce să facă. Ieși pe balcon și privi mult spre locul în care se afla fosta ei casă. Remușcări? Poate. Dacă s-ar fi întors în timp, tot l-ar fi iubit pe Claudiu, așa că....Trebuia să-și uite trecutul și să trăiască clipa. Cu timpul, va uita de această dragoste imposibilă, cu timpul. Dinu era prezent în orice gând al ei. Interesant și misterios. Ca ea. Simțea cum se îndrăgostește de un om ce i-ar putea fi tată.

« Georgia, controlează-te! »

Pagini de jurnal

Nu mă atinge tu, singurătate!
Degeaba știi cânta și știi de toate.
Mi-s ochii grei și fumurii.

De ce mai vii?
Nu mă atinge tu, singurătate,
Căci pielea ta miroase-a moarte.

Sunt nervoasă și singură. Nu mai înțeleg nimic. Nu știu încă ce vreau: Să rămân? Să plec? Noaptea sunt cele mai dureroase. El e mereu plecat, iar eu sunt singură în casa încă străină mie. Sunt ca un animal la pândă. În întunericul ce mă înconjoară, gândurile îmi lovesc fruntea. Ele năvălesc multe și rele, și eu sunt una. Îmi acopăr ochii cu palmele făcute căuș, încerc să mă gândesc la orice, numai la mine nu. Aproape că mi-e teamă. Plâng uneori. Nu-mi știu încă rostul, nu știu de ce mă păstrează Dinu în viața lui, nu știu multe. Copilul meu! Să nu mă dezamăgești, dragule! Numai tu mi-ai mai rămas!

*

În singurătatea apartamentului, gândesc doar pentru acest copil. Îl doresc și-l iubesc înainte de a-l fi cunoscut. Sunt atât de bogată! Eu pot dărui dragostea mea, înțelegerea mea, timpul meu! Vreau să-i arăt apusul de soare, geana nopții cu frica și umbrele sale, răsăritul grandios, vreau să-l învăț pentru a nu greși ca mine. Vreau să dau viață, să dăruiesc iubire. Am nevoie de tine, scump copil, pentru a-mi umple golul din inimă. Înger cu chip de fată, spune-mi mamă, iubește-mă, și promit că voi fi înțelegătoare și te voi iubi orice-ar fi. Alungă-mi temerile, angoasele, fii lângă mine, aproape mie, iubește-ți mama! Naște-te pentru a mă cunoaște!

*

Țin telefonul lângă mine, pe pat. Aștept să sune Dinu. Uneori, mă enervez. A uitat poate? S-a întâmplat ceva? Un amalgam de sentimente mă stăpânește. Adorm cu receptorul în mână. Sunt dependentă de acest om. Sau poate că am prea mult timp liber? Nu știu, dar vocea sa mă liniștește. Îmi este de ajuns să-mi spună pe nume, să mă întrebe ceva, orice, să spună nimicuri, și brusc, îmi găsesc liniștea. El e terapeutul meu, tatăl meu, prietenul... Poate fi mai mult de atât. E de ajuns doar să-mi ceară. Inima mea e deschisă, trupul meu freamătă, dar mai mult de atât, nu se întâmplă nimic.

*

— Ești mereu plecat. Câteodată, mă simt singură și neajutorată.
— Îmi pare rău, Georgia, dar nu prea avem de ales.
— Înțeleg. Când pleci?
— Chiar acum.
— De-abia ai venit!
— Știu.
— Lipsești mult?
— Doar două zile. Mai invită-l pe Mircea la o cafea. Poate ai o prietenă...
— Mircea e ocupat cu mutatul. A venit atunci pentru a-mi aduce cecul. Dumnezeu știe când îl mai văd....

— Bani depuși la bancă sunt o opțiune de moment. Ai să vezi că investiți bine, dau roade cât de curând. Dobânzile scad la bănci. Vei fi mulțumită de mine, Georgia. În curând, vei avea propria ta afacere.

— Crede-mă. Pentru moment, nu mi-e gândul la bani. Urăsc singurătatea, Dinu. Te rog, rămâi. Afacerile mai pot să aștepte, eu nu.

— Mă ajuți să împachetez?- O privi trist.- Data viitoare te iau cu mine.

— Aș fi vrut să rămâi, să-ți spun că...

— Ce, Georgia?

— Sunt însărcinată.

— Înțeleg. De atunci ți se trage. Uite. Ai aici niște bani. Folosește-i. Doare, dar scapi. Ai o viață în față.

Georgia rămase blocată. Nu se așteptase la o astfel de reacție și nu îndrăzni să-i spună mai multe. Îl ajută să-și împacheteze lucrurile. O durea să-l vadă pe Dinu rezolvându-și astfel problemele. Tăcea, dar nici Dinu nu mai spunea nimic. Ar fi vrut să-l întrebe dacă s-a auzit ce a spus și dacă s-a gândit mult la răspuns, ar fi vrut să îi spună că el a rămas singurul prieten, ar fi vrut să îi spună de teama sa de a ieși din casă de când cu Ion. Ar fi vrut să îi spună multe. Nu avea prieteni. Nu mai vorbea cu nicio colegă de la terminarea liceului. Pe atunci, faptul că îl avea pe Claudiu aproape, îi era de ajuns. Dar acum? Acum avea nevoie de un umăr pe care să plângă, avea nevoie de o consiliere pe care îi era rușine să o ceară de la un specialist. Îl privi epuizată, ca după o muncă fizică extremă, și se întrebă în gând ce ascunde omul din fața ei. La ce bun să faci atâția bani dacă nu ai cui să îi lași sau cu cine să îi cheltui? De ce se ascundea Dinu în spatele muncii? Ce dezamăgire îi urmărea destinul? Un om nu putea trăi numai prin muncă.

— Pleci? întrebă ea șoptit.

— Am tren la zece și-un sfert. Îți voi telefona când ajung.

— Bine. La revedere.

O sărută părintește, pe frunte:

— La revedere. Discutăm ceva mai mult când mă întorc. Baftă.

— Pentru ce?

— Ai de luat o hotărâre, nu?

— Uitasem.

Rămase mult timp așa, nemișcată, în picioare, după plecarea lui Dinu. Singurul bărbat care păruse interesat până acum de soarta ei, o aduse la disperare. Zile și nopți întregi, singură în tăcerea chinuitoare a apartamentului, visase la acest copil. Îl văzu dând din piciorușe, întinzând gurița după sânul ei cald... Ceva se blocă în mintea ei. Nu gândi măcar pentru o clipă că Dinu poate credea că acest copil este rezultatul unui viol. Îl urî pentru cele câteva cuvinte care aveau să-i schimbe viața. Pe masă avea banii lăsați de el. Mai presus de orice, își dorea să fie mamă. Va părăsi această casă. Asta trebuia să facă. Se va duce în satul bunicilor ei, acolo unde mama o iubea necondiționat și poate că o aștepta de un car de ani. Mama va avea puterea s-o ierte. Își îngrămădi lucrurile în valiza Mariei, se îmbracă gros, afară ninge, încuie ușa apartamentului și porni la drum. Măcar de data aceasta, știa sigur unde merge. Se apropiau sărbătorile și lumea părea prinsă în mrejele lor. Ajunse în satul bunicului ei spre seară. Ninge cu fulgi mari. Era ca într-un basm. Dealurile păreau infinite, păreau munți, munți de zăpadă. Strada era pustie, dar Georgia se învățase cu singurătatea. Îi era frică de câini, dar trebuia să ajungă la mama. Drumul ei prin zăpadă, cu geamantanul târâit după ea, toate o făceau să se simtă ca într-o poveste.

Se îmbujorase și uitase pe drum de Claudiu, de Dinu, de toți. De aici, dintr-o iarnă feerică, viața părea frumoasă. Bocăni în ușă puțin, mâinile îi înghețaseră în mânușile subțiri, iar ea încerca să formuleze primele cuvinte adresate mamei.

— Cine-i acolo?

— Eu, mamă, Georgia.

Îi deschise o femeie înaltă, încă suplă, cu un păr negru, minunat, prins într-un coc, la spate. Era frumoasă și era mama ei. Se repezi în brațele-i primitive, o sărută îndelung, apoi începu să plângă pe umărul ei ca un copil.

— Iartă-mă, mamă!

— Georgia...Georgia....Am crezut că m-ai uitat. Am sunat și mi-a răspuns Maria. Mi-a zis că nu are timp să stea la discuții cu mine și că habar nu are pe unde îți faci veacul. La început, m-am speriat. Mă gândeam să nu se fi întâmplat ceva rău, dar știi și tu că veștile proaste circulă repede. O vecină te-a văzut prin oraș, dar nu a mai avut timp să te întrebe unde stai. Atunci, știind că trăiești, m-am gândit că atunci când vei fi pregătită, mă vei căuta. Și iată-te!

— Sunt însărcinată, mamă.

— Așează-te. Nu înțeleg de ce plângi. Va fi loc și pentru copilul tău în această lume. Hai, gata cu plânsul! Să-ți dau ceva să mănânci.

— Nu vreau, mamă.

— A venit vremea să mă mai ascuți și pe mine. Nu-ți dau decât niște lapte. E bine?

— O, mamă! Am crezut că-mi vei reproșa faptul că am uitat de tine atâta timp, am crezut că mă vei certa pentru copil!...

— Și mâine este o zi în care avem timp să discutăm pe îndelete. Acum mănânciși-apoi te culci, spuse femeia pe un ton autoritar.

— Dar eu aș vrea să-ți povestesc în noaptea aceasta, mamă! Dacă ai ști câtă nevoie am de tine!...Te iubesc!

Femeia o mângâie încet pe obrajii înghețați. Nu-i venea să creadă că Georgia era aici, lângă ea. Știa că greșise mult când o lăsase în oraș cu Maria. O privi îndelung și lacrimile curgeau fără voie. Georgia era încă un copil sau cel puțin așa părea acum, aici.

— Și eu te iubesc, Georgia. Îți mulțumesc că ai venit. Credeam că ești supărată pe mine.

Adormiră târziu, îmbrățișate într-o lungă regăsire. În cameră era cald, și, pentru prima dată după atâta timp, Georgia nu mai visă nimic. A doua zi, se trezi târziu, după ora nouă. La început, nu realiză unde se află. O zări în curte pe mama ei și zâmbi mulțumită. Dacă ar fi venit aici de la început, ar fi fost mai bine. Dar nu era târziu nici acum. În cameră mirosea a gutui coapte. Își apropie mâinile de soba fierbinte. Era minunat. Pe masă o aștepta o ceșcuță de cafea și alături un mic dejun bogat. Va fi bine. De acum, va fi bine. Aici, nu mai era singură și nu mai avea de cine sau de ce să se teamă.

*

— Georgia! Georgia! Unde ești? M-am întors! Vino să vezi ce ți-am cumpărat! Am câștigat licitația! Nu te bucuri pentru mine?

În întunericul apartamentului, Dinu nu mai găsi puterea să înțeleagă. De ce? Părăsit pentru a doua oară de cineva drag, prea bătrân în concepția sa pentru a mai încerca vreodată să iubească, omul se trânti în fotoliu.

— De ce, Georgia? De ce soarele meu?

Avea lacrimi în ochi, deși știa că plânsul nu rezolvă nimic. Ținea biletul în mână și încerca să citească printre rânduri: « Între tine și copil, aleg copilul. Îmi pare rău că nu ți-am spus de la început că sunt însărcinată. Pentru mine, acest copil e însăși viața mea. Sper să nu mă judeci prea aspru, dragul meu, și să-mi păstrezi, dacă vrei, o amintire frumoasă în sufletul tău. Bani i-am luat, n-aveam altă soluție, dar ți-i voi înapoia curând.

Georgia»

Bărbatul căută între hârtiile sale. Actele ei prin care dovedea că este beneficiara unor acțiuni, erau acolo. Va trebui să o caute, dar unde?

— Se va întoarce, își spusese el. Chiar și numai pentru acești bani, dar se va întoarce.

*

Pagini de jurnal

« Aici, timpul curge leneș, într-o iarnă posacă. Lenevesc mult, vorbesc cu copilul, îl alint când mi-e bine, îl cert când mi-e rău. Pustiu satul cu casele sale rătăcite între dealuri. Mă chinui să privesc cerul, dar dincolo de geam, dincolo de fulgi, de zăpadă, parcă niciun petec de cer. Îmi admir mama. Femeie frumoasă, simplă, fără pretenții, fără timpi morți. Îmi spune că a fost suficient să greșească o dată în viață, și, deși roiesc în jurul ei pretendenții, nici nu vrea să audă. I-am spus că tatăl copilului ce îl aștept este Claudiu, dar tot ce am primit de la ea, au fost obositoare tăceri. Doar privirea ei mă face să realizez că am greșit iubind pe cine nu trebuia, și atunci plâng pe când dureri se sparg în munți de zăpadă. Mi-e dor de Dinu. Îmi spun că am greșit părăsindu-l, dar nu am curajul să-l sun. Nici nu știu ce vreau, pe cine vreau. Încep să-l uit pe Claudiu. Poate că e bine, poate că nu... Gândesc confuz. Oare să aibă dreptate mama când îmi spune că încă sunt un copil ce va avea un copil? Și eu care mă joc de-a filozofia?!...În adâncul sufletului meu, încă mai cred că aș fi un bun psiholog. Da, recunosc, am greșit. Să ridice mâna cine nu a făcut-o!

Mănânc pâine de casă, plăcinte, dulceață de gutui, gem de prune...Mă tem să mă mai uit în oglindă. Sunt prea alintată! Mă tem că nu e bine. Nu fac nimic cât e ziua de lungă. Nu am voie din cauza copilului din burtică. Am de toate și tot încă nu sunt mulțumită. Îmi lipsește mișcarea, zumzetul orașului, acțiunea...Mi-e dor de blocurile gri, de puținele case rămase, de magazine, cofetării... Constat că dacă o țin tot așa, voi fi veșnic nemulțumită. E timpul să mulțumesc pentru ce am. Am o mamă, un copil, o casuță, liniște...

*

Pe patul răvășit, Maria se lupta să scape de strânsoarea brațelor lui Claudiu. Toate aceste dovezi de dragoste o făceau să se simtă și mai prost.

— Lasă-mă! Lasă-mă, îți spun! Te comporti ca o brută!

— Cu ce ți-am greșit?

— Ești un obsedat sexual, spusese ea, privind spre tavanul alb. Își acoperi fața, apoi îi întoarse spatele. Nu-l dorea aici, lângă ea, acum. El nu avea să fie niciodată Dan. De ce viața e atât de complicată?Își dorea cu disperare să fie fericită, și chiar crezuse atunci, pe

moment, că plecarea Georgiei salvase situația. Dan îi revenea obsesiv în minte, și oricât s-ar fi străduit Claudiu, nu avea cum să și-l scoată de acolo. Bărbatul o întoarse brusc, apucându-i sălbatic șanii. Își cufundă fața în ei. O dorea. Respira sacadat.

— Ești soția mea și vreau să facem dragoste!

— Pur și simplu, n-am chef. Pricepi? Sunt obosită, poate prea obosită, înțelege-mă, spuse ea coborând tonul. Nu sunt mașină, sunt om!

— Măcar dacă ai ști să joci teatru, mormăi el. Atât de puțin îți cer! Nici măcar acel puțin nu mi-l dai!

Se ridică nervos de lângă Maria, părăsi camera și se refugie în dormitorul mic, cândva al Georgiei. Se trânti în pat. Atingerea acestuia îi făcu mai rău, îi aduse aminte de Georgia, de felul ei de a face dragoste, de a i se dăruia total, fără scrupule, doar din dragoste. Adormi cu gândul la ea și își promise să o caute. În astfel de momente, și-ar fi dorit să nu fi existat nicio Marie în viața lui pentru a-i complica existența. Obsesia pentru ea îl îndepărtase poate de adevărata dragoste....

*

Pagini de jurnal

« Este o bătrână care o ajută pe mama în gospodărie. Femeia mi-a promis că va avea grijă de copilul meu când se va naște. Mama mi-a arătat cartea de psihologie și mi-a spus simplu: „Mai citește. E bine să-ți amintești ce vrei de la viață.“

Deocamdată, nu-mi stă gândul la așa ceva, dar din când în când, o răsfoiesc doar pentru a nu uita de visul meu. Și facultatea particulară e o variantă, dar mama insistă că facultatea de stat e cea mai bună. Poate și din cauza banilor? Cât mai este până în mai? Când voi scăpa de iarnă? Stau mai mult în casă. Sunt ferită de frig. Îmi dau seama din nou că sunt prea mult alintată și dădăcită, și asta nu-mi face bine. Redevin pentru mama fetița neputincioasă, cu strabism, urâțică și neîndemânică, și nu-mi face plăcere să-mi amintesc. Prea multă liniște! Plâng. Este mult prea multă liniște, când eu nu o cer, nu o doresc! Mi-e frică de singurătate și cel mai mult îmi doresc să fiu iubită. Și totuși, nu-l sun pe Dinu, nu fac nimic în această privință. Și mă rog, ce aș putea face în acest sat uitat de lume și de Dumnezeu? Mi-e dor de glumele lui Mircea, încerc să fiu folositoare în gospodărie, și totuși, uneori mă apucă un dor de ducă...Mama spune că de la sarcină mi se trage. Poate că are și ea dreptate, dar simt că am și eu dreptatea mea.»

*

Se ciocniră de atâtea ori pe coridoarele înguste ale școlii, dar de-abia se salutaseră. Îl evita cât putea de mult, dar, într-o zi, se trezi singură cu el în cancelarie. Purta un taior negru și o fustă dreaptă, lungă, cu un șliț destul de mare. El se apropie de ea timid, nesigur, o sărută fugar, pe obraz, apoi se postă în fața ei, privind-o obraznic. Cât de repede se vindecase de timiditate!

— Ești atât de frumoasă!

— Mult prea mult spus.

— Nu. E prea puțin spus. Ar trebui să adaug și faptul că te iubesc enorm.

— Tu spui asta, Dane? Tu, care n-ai avut puterea să-ți aperi dragostea? Tu ceri dreptul de a iubi?

— Maria! Trebuie să mă înțelegi! Trebuie să uiți ce a fost urât și să încerci să mă ierți! Sunt un om, și ca oricare om, sunt supus greșelii.

— Nu, Dane. Nu ami poate fi nimic între noi, mai ales acum. Mă înțeleg cu Claudiu, aproape că te-am uitat...Chiar te rog să mă eviți! Te rog! Nu mai am puterea să iubesc astfel. Pricepi? Am nevoie de liniște.

— Eu nu te-am uitat! Nu-mi pot controla sentimentele, Maria!

— Încearcă! îi răspunse ea tăios înainte de a părăsi încăperea.

*

— Azi, aș vrea să-ți prezint pe cineva.

— Tu, mamă?

— Da, eu. Te miră?

— Dar sunt însărcinată, mamă. Cum pot eu să mai fiu prezentată cuiva?

— Simplu. Ești o fată frumoasă și ai fost imediat remarcată.

— De către cine?

— De cineva apropiat ție ca vârstă. Ori vrei să plângi la nesfârșit pe umărul meu, după Claudiu?

— Dar burtica e mare... Când mă uit în oglindă, văd doar un butoiăș.

— Așa este, dar tot frumoasă ești.

— Și de tatăl copilului ce ai spus?

— A murit, răspunse sec femeia. Nu-i așa?

Georgia zâmbea. Se uită încă o dată în oglindă pentru a căuta acea frumusețe mult lăudată, dar nu văzu decât o femeie cu burtă mare, și atunci începu să râdă.

— Aici, în sat, l-ai găsit pe Făt-Frumos?

— Aici, în sat. A terminat economicul, e cuminte, fiu de oameni gospodari, înstăriți...Ce mai vrei? Are 21 de ani.

— Sună promițător, spuse Georgia, apoi, după o scurtă pauză, spuse:
Mamă, îți bați joc de mine?

— Arăt eu a femeie nesperioasă?

— Nu.

— Atunci?

— Bine, de acord. Unde-i tipul?

— Va trece pe la patru pe aici.

Georgia înlemni. Era nepieptănată. Purta o cămașă de noapte groasă, șosete de lână și se simți groaznic de urâtă.

— Mamă, ai înnebunit?Acum îmi spui?Mai am doar jumătate de oră să mă pun la punct!...

— Lasă, butoiășul mamei. Ești frumoasă și așa. Dacă ți-ai pune și un sac în cap, tot frumoasă ai fi.

— Am prins ideea. Unde-i sacul?

Râseră amândouă, apoi Georgia se grăbi să-și descâlcească părul și să-și pună o rochie de Doamne ajută.

« E tot ce poate să mi se întâmple mai trăznit într-o astfel de iarnă, într-un asemenea loc.»

El intră în casă, timid, încă nedezvoltat, pe jumătate copil, pe jumătate bărbat. Cum avea s-o placă un puști? Nu avea cu siguranță 21 de ani. Îl chema George, un nume destul de pretențios pentru tipul din fața ei, îmbrăcat cu gust, și totuși atât de rigid, aproape împiedicat în hainele lui. Oare după nume i-l alesese mama? Georgia-George....Poate că hainele erau prea largi pentru corpul lui slăbuț, ori, poate că ea, datorită actualelor dimensiuni, se simțea prea grasă. Avea garoafe în mână, le ținea stângaci, ca și cum ar fi avut o cârpă în mână, cu care s-ar fi făcut de râs, și totuși, destul de necesară pentru a nu o arunca. Era tuns modern, avea ochii mari, frumoși, expresivi, și atât. Lângă el, redeveni adolescenta lipsită de griji; împrumută parcă din stângăcia lui, iar el, din veselia ei. Stăteau aproape, el o privea inexplicabil, cu ochi de băiat curios, îi atinse chiar burta la îndemnul ei. Îi sorbea cuvintele, îi vâna privirile. Se îndrăgostise de ea, o dragoste la prima vedere, de adolescent. Urmară alte și alte întâlniri sub ochii îngăduitori ai mamei, care se retrăgea imediat în cealaltă cameră. Ea pregătea cafeaua și, mai întotdeauna făcea prăjituri. Era bucuroasă că Georgia ieșise din starea aceea de melancolie. Nu știa cum aveau să evolueze lucrurile pe parcurs, dar, pentru moment, era bine. Într-o zi, George o rugă să facă dragoste cu el. Erau singuri acasă. El nu știa cum să continue, părea stânjenit, dar continua să rămână în fața ei, continua să aștepte deznodământul.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Te rog! Ești frumoasă și te doresc. Nu mă refuza!

— Bine, dar ... De când ne cunoaștem?

— Avem ceva timp.

— Doar două săptămâni.

— Aproape trei, spuse el rugător.

Ea râse. Își prinse părul într-un coc și se îmbrăcase cu un sarafan vișiniu, cusut de mamă ei.

— Două săptămâni în care m-ai sărutat o singură dată...

— O pot face și acum.

— Vrei să le faci pe toate deodată? Nici nu-mi ceri prea mult!...

— Nu mă refuza! Te rog! Știu că nu poate afecta copilul, dacă de asta te temi. Te rog!

— Fie, dar nu știi de ce accept.

— Pentru că mă dorești și tu, te cunosc. Simți nevoia ca cineva să-ți spună că ești frumoasă, și ești, că ești dorită, și ești, că ești iubită....și ești. Eu sunt aici pentru a-ți spune toate aceste lucruri.

— Burta nu te deranjează?

— Ești o însărcinată sexy.

— Mincinosule!

Râseră. O dezbracă ușor, cu mișcări studiate, dar tremurând. Îi mângâie pântecul rotund, îi cuprinse în palme sâni tari, cu sfârcurile maronii, îi dădu drumul părului peste umerii goi. Îi demonstrează că e frumoasă, dorită, chiar și așa însărcinată. Ea se lăsă purtată de val. Era tânără. Era dorită. Nimic mai mult. Un val de căldură îi străbătu corpul și atunci îl zgârie ușor, pe spate. Rămaseră așa, unul lângă altul, un timp. Erau obosiți, transpirați...Ceva mai târziu, el spuse încet, timid:

— A fost prima dată când am făcut dragoste.

— Știu. Mi-am imaginat.

— A fost atât de vizibil?

— Și-acum tremuri, dar ești un dulce.

— Mai mult mi-ar fi plăcut să-mi spui că mă iubești.

— Am spus că tu vrei totul dintr-o dată. Vezi? Drept cine mă iei? Cine se îndrăgostește în două săptămâni?

— Eu, spuse el sec. Eu sunt prostul ăla. Îți mulțumesc pentru onoarea de a deveni bărbat, făcând dragoste cu tine. Știu că nu pot spera la mai mult. Nu sunt atât de orb încât să nu-mi dau seama că altcineva e în inima ta. Și știi ce mai cred? Că tatăl copilului nu a murit. Într-un fel, suntem chit, spuse oftând băiatul. Ne-am folosit unul de celălalt.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că plec din pustietățile astea în câteva zile. Până a te cunoaște, nu eram încă hotărât. Acum, totul are un sens. Chiar și iubirea mea imposibilă pentru tine. Ar fi bine să nu ne mai vedem.

— Și-atunci, de ce atâtea rugăminți pentru a face dragoste cu mine?

— Doar pentru a ști că-mi aparții fie și pentru câteva clipe, șopti băiatul. Îți mulțumesc că drumurile noastre s-au intersectat chiar și pentru câteva zile.

— Știi? Ești doar un mucos mizerabil! Afară din casa mea! Nu vreau să te mai văd niciodată! Doamne, cine se joacă de-a filozoful?!...Afară! N-ai auzit? Ești un om de nimic și un amant jalnic!

— Te voi iubi chiar și atunci când voi fi departe, Georgia. În zadar te obosești să faci pe supărata, când de fapt, plecarea mea te bucură.

— Pleacă! țipă ea, bătând cu pumnii în masă. Țăran nenorocit ce ești!

Îmbrăcată, cu părul despletit, plânse un timp, apoi constată că puțin îi pasă. Avea doar orgoliul rănit, dar puștiul avea dreptate. Fusesse un meteor în viața ei, doar atât. Râse, privind-se în oglindă. Îi priiseră acele câteva minute de dragoste, în satul acesta uitat de lume, în aceată interminabilă iarnă. Era mândră la gândul că el n-avea s-o uite atât de ușor. Fusesse prima lui dragoste la propriu și la figurat. Nici ea nu avea cum să-l uite vreodată pe Claudiu. Fusesse primul bărbat din viața ei. Își mângâie pântecul rotund și talia pierdută, își studie sânii tari... Încă era frumoasă.

*

Georgia își privea mama frământându-se prin casă, simțea că ar vrea s-o întrebe ceva, dar ce?

— Ce vrei să mă întreb? Aici sunt.

— De ce nu mai trece George pe aici?

— Asta era, spuse ea zâmbind. Am terminat-o cu el, mamă.

— Păcat.

— Pot să știu de ce?

— Deja îmi făceam planuri să dansez la nunta voastră.

— Eu, mireasă? Așa borțoasă? Mă faci să râd.

— Au fost și altele aici, în sat. Chiar și cealaltă bibliotecară și-a măritat fata gravidă.

— Mamă, copilul nu e al lui!

— Copilul va trebui să aibă un tată, și, din câte știu, Claudiu nu e disponibil.

— Ești de modă veche, mami.

— De acord, dar îmi plăcea George. Ție nu?

— Nu știu. Te rog, te implor, nu o mai fă pe pețitoarea pentru mine! Poți să promiți?

*

Era începutul lui mai, știa că se apropie sorocul și asta o speria enorm. Cum va reacționa acolo, pe masă? Va rezista travaliului? Brusc, o cuprinse teama, teama de

moarte. Dacă nu va apuca să-și vadă copilul? Al cui va fi el? Cine-l va ține la piept și cui i-ar mai putea spune «mamă» dacă nu ei, cea atât de îndreptățită pentru acest rol?

« Nu vreau să mor. Sunt tânără și trebuie să rezist. »

Mam ei o găsi plângând:

— Te doare ceva?

— Nu.

— Atunci?

— Mi-e frică, mamă.

— N-ar trebui. Gândește-te că va fi bine.

— Asta și încerc să fac. Mă îngrijorezi și tu, mamă.

— Nu trebuie să te mai gândești la boală, la rău, în general. Vei avea un copil. E cel mai mare dar de la Dumnezeu.

Și atunci, în seara aceea, pentru prima oară îl sună pe Dinu.

— Unde ești, Georgia? Îmi cer un milion de scuze. Spune-mi doar unde ești! Ai nevoie de mine! Te rog, nu mă refuza doar pentru că am fost obtuz și prost! E greu fără tine! E dureros fără prezența ta! Am greșit, dar lasă-mă să mă revanșez! Te-am neglijat și ți-am întors spatele când aveai atâta nevoie de mine! Nu pot să-mi iert acest lucru. Lasă-mă să te văd, Georgia! Unde ești acum, în oraș?

— Când va veni timpul, te voi căuta, Dinule. Acum, aștept să nasc. Mai târziu, vom vedea. Nu știm până mâine ce se poate întâmpla.

— Lasă-mă măcar să te sun. Pot? Acesta este numărul tău?

— Nu, încă nu am apucat să-mi iau celular. E doar o cartelă ce expiră, dar să fii sigur că voi mai găsi modalități de a te suna.

— Ai nevoie de bani. Dă-mi adresa și-ți voi trimite fără să te deranjez cu prezența mea.

— Nu, Dinu. Încă mă descurc. Mama nu ar înțelege relația noastră. De-abia am avut curajul să-i spun de prima mea dragoste, tatăl copilului.

— Deci există și o mamă?

Georgia râse:

— Normal. Credeai că sunt de la cămin?

— Nu. Ai de gând să-l anunți pe tătic de fericitul eveniment?

— Nu! Niciodată! Din moment ce a renunțat la mine, la dragostea mea, de ce ar avea nevoie de un copil?

— Nu te voi mai întreba niciodată de el, Georgia. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi cu curiozitatea mea prostească. Îmi pare rău. Și banii pe care i-ai investit, Georgia? Ce facem cu ei?

— Investește-i cum știi tu mai bine, Dinu.

— Fără ca tu să fii de față? Ai atâta încredere în mine?

— Ce ai fost tu toată viața ta? Ce ai știut să faci cel mai bine? Să faci bani. De ce nu ai avea încredere în tine? M-ai adunat de pe drumuri fără să mă întreb prea multe, te-ai purtat ca și cum aș fi fost copilul tău, iar eu să nu am încredere în tine? Ce-ți veni? Acum, trebuie să închid, Dinu. Nu mă simt prea bine. La revedere.

— Te rog din suflet să mă mai suni! Copilul are nevoie și de mine. Te rog!

— Ți-am spus că te voi suna. Nu mint. Ai grijă de tine, Dinu.

În sufletul bărbatului înflori speranța. Și după un sfert de ceas, mai ținea încă receptorul la ureche. Îl va suna, dar când? Îl va ierta poate, în timp. Avea atâta nevoie de ea!

*

Îmbrăcată sumar, Maria se ghemui la picioarele patului. Simțea nevoia să fie iubită. Era rândul ei să cerșească dragoste și se temea de un refuz. Nu îndrăznea să-l atingă, nu îndrăznea să-i vorbească. El dormea. Era frumos și o iubea. Va uita de Dan. Trebuia să uite. Se întinse lângă el, și începu să-l mângâie ușor, pe spate. Claudiu tresări, apoi se întoarse spre ea, o acceptă, fără a-i reproșa ceva.

— Ești frumoasă.

Și brusc, fără a realiza de ce, ea îl îndepărtă furioasă, se îmbracă în grabă, apoi părăsi camera. O găsi mai târziu, în bucătărie, dormind cu genunchii strânși la piept, cu părul răvășit. Ceva nu era în ordine. De unde acest comportament bizar la Maria?

Se trezi când o așeză în pat, învelind-o. Era plânsă.

— Nu mă întreba de ce, îi spuse ea, apoi se ghemui într-un colț al patului, adormind.

Claudiu se hotărî să folosească dormitorul Georgiei.

« Familie blestemată, gândi el. Fiecare iubim pe altcineva și nu reușim să ne facem decât rău. De ce e totul atât de complicat? Va ști unde să mă găsească, de va avea vreodată nevoie de mine. »

Era supărat pe neputința lui de a o determina să-l iubească. Maria acceptă tacit această hotărâre de a dormi separat, și chiar fu bucuroasă la început. Apoi, începu calvarul singurătății. Se simțea străină în propriul pat. Dormea cu lumina aprinsă. Îi era frică, dar mândria o oprea să apeleze la Claudiu și la prezența sa în cameră. Ceva se petrecea cu ea, dar nu avea destulă putere să strige după ajutor.

« Nu sunt bolnavă. N-am cum. Sunt doar stresată »

10

Născuse greu. I se păru că totul durase o veșnicie și că nu va fi în stare să reziste până la urmă. Durerea era groaznică și ea nu știa să tacă, nu știa să îndure. Gemetele sale se auzeau hăt, departe. Amuți abia când auzi plânsul copilului. Uită pe moment de dureri și vru să știe dacă acest copil e sănătos. Era. Ceva mai târziu, își luă în brațe fetița și uită de somn, de oboseală. Era un înger! Era Claudia ei!

— Ce fericit trebuie să fie tatăl! Șopti o mămică.

— Așa e.

— El ce vroia?

— Orice, spuse anemic Georgia.

— Atunci e bine.

*

Pagini de jurnal

« Îmi țin fetița în brațe și îi povestesc vrute și nevrute. Mă privește cu ochișorii de-un albastru infinit, ochii tatălui ei, de parcă ar înțelege ce-i spun. Îmi zâmbește și mă topesc ca un cub de gheață. Acum, nu mai sunt singură. O am pe ea și simt pentru prima oară în viață că sunt împlinită. Nu mai am nevoie de acțiune, de oraș, de atenție. Nu mai am nevoie de nimic. Stau pe băncuță cu ea la sânu-mi și mă minunez cât e de frumoasă viața, chiar și aici, la țară. Liniștea, altădată apăsătoare, acum o privesc ca pe un dar. Nu mai număr zilele, nu știu de e luni sau marți, doar îmi privesc fata cum crește, îi studiez fiecare gest și orice ar face nou, mă impresionează până la lacrimi. Mama și tanti Dora mă ajută, mă învață să îmi descopăr darul de a fi mamă. Lenevim amândouă sub nukul bătrân, parcă așteptând toamna să vină. Nu am grija zilei de mâine, doar azi contează.

E magie legătura aceasta mamă-fică, și mulțumesc în gând lui Dumnezeu pentru apariția Claudiei în viața mea.»

*

« Am făcut un tort în ziua în care Claudia mi-a spus,, mamă.“ Sunt mamă! Mă doare faptul că va trebui să o mint mai târziu, când va întreba și de tatăl ei. Consider că am încurcat destul viața Mariei și a lui Claudiu, cum și ei au încurcat-o destul de mult pe a mea. Claudia e numai a mea! Așa va fi mereu. Sunt egoistă? Nu, doar realistă. De ce ar avea nevoie Claudiu de un copil? Când a renunțat la mine, a renunțat și la dreptul de a-și vedea fata. Probabil că dacă i-aș fi spus că sunt însărcinată, mi-ar fi recomandat chiuretajul. Acest boț micuț și cărlionțat e numai al meu! »

*

« E atât de frumoasă, nu că ar fi a mea, când se târâie ca un cățeluș pe păturica întinsă pe iarbă! Fugăresc din când în când câte o găină curioasă sau câte o rață împiedicată. Râde cu gura până la urechi și râdem și noi cu ea, femei în toată firea. Bagă în guriță tot ce prinde. Sunt nopti albe, dar nu mă plâng. Înțeleg că toți copiii sunt dificili în perioada asta. Dințisor la orizont! Mama mă întreabă dacă nu sărbătorim iarăși cu un tort. De ce nu? Am devenit specialistă. Nu aș schimba cu nimic viața mea de acum. Nu pot să cuprind în cuvinte ce simt și de aceea scriu rar și doar a mia parte din gânduri.»

*

« Despre asta trebuia să scriu. Merge! Stăm mai mult în casă, e frig, ninge în neștire, și urmărim micul pui de om făcând primii pași. Se împiedică, cade, se ridică. E ambițioasă mititica. Cică eu am fost mai leneșă și am mers după un an. Asta este! M-am grăbit acum, la făcut copii, dar nu-mi pare rău. Tanti Dora o încurajează bătând din palme ca la un spectacol. Mă uit la noi, trei femei, trei generații și o păpușă. Nu deranjează încă pe nimeni lipsa masculilor. Doar motanul e singurul acceptat, dar nu se pune. E un pui și el cât un ghem de-al mamei.»

*

« Îmi cert mama pentru că muncește prea mult. O văd că obosește repede și-și duce mâna la piept. Nu știe să trăiască altfel. Are nevoie de aceste activități. O rog să mergem la un doctor și îmi râde în nas. E încă tânără. O.k., îi spun, dar mă tem uneori. Claudia aleargă în urma ei, trăgând-o de capot și o roagă mereu câte ceva, doar eu simt nevoia să mai temperez elanul fetiței. Mama mă ceartă, Claudia strâmbă din năsuc, și, până la urmă tot pe placul ei se face.»

*

În rochia neagră, cu fetița în brațe, plângând amândouă, Georgia părea dezorientată. Mergea în urma mașinii și ar fi vrut ca drumul să fie mai lung, să dureze o veșnicie. Își privea mama, întinsă acolo, în sicriul prea strâmt; părea că doarme. Nu trebuia să moară. Era încă tânără. Murise, lăsând-o singură, cu un copil pe care trebuia să-l crească singură.

« Am nevoie de tine, mamă. Nu știu să mă descurc singură, cu un copil. »

Tanti Dora era acolo, ba înaintea mașinii, ba după ea, pregătind podurile pentru pomană. O văzu pe Georgia clătinându-se, abia ținându-și fata în brațe, insensibilă la plânsul acesteia, rece la rugămințile micuței. Mofturile Claudiei mai puteau să aștepte. Pe mama ei o vedea pentru ultima oară. Era revoltată pe viață, în general, pe inima mamei care a cedat. Ura satul acesta în care medicul nu se pricepea aproape la nimic. Se ura și se acuza de neglijență, ura mofturile fetiței care au purtat-o la oraș în ziua morții mamei sale, doar pentru a-i cumpăra un ursuleț de pluș. Își certă în gând mama. Ea era cea care insistase să-i aducă jucăria fetiței. Poate că dacă ar fi căutat, găsea și aici, în sat, fără a mai fi nevoie să se plece de lângă mama ei. Îi era ciudă pe această ceremonie care avea să se termine acasă, în fața unei farfurii cu sarmale, la un pahar de băutură și multă bărfă. Privi cu ură babele acestea plângând într-aiurea, babe pe care nu le mai văzuse până astăzi, și care duceau cu grijă, sub braț, punga primită. O privi cu recunoștință pe tanti Dora care îi luă din brațe fetița, și, la îndemnul femeii, se trezi urcată sus, alături de sicriu.

Plângea, tremurând de frig și de frică. La groapă leșină și nu mai știu nimic până acasă.

Se trezi târziu, spre seară, când lumea plecase și doar tanti Dora se mai vedea trebăluind prin curte, dând de mâncare la păsări, la vacă... Începu să analizeze viitorul. Nu se întrezărea roz deloc. Fără salariul mamei, cu câteva animale pe lângă casă, care se cereau îngrijite, cu un copil de crescut, fără ajutor, niciun vis nu mai era posibil. Claudia dormea liniștită, zâmbind prin somn, nebănuind agitația și zbuciumul interior al mamei. Era prea mică pentru a înțelege ceva. Își aduse aminte de Camelia, de sărăcia lucie și de viața de roabă pe care o acceptase prietena ei, ca și cum aceasta era soarta, aceasta îi era crucea. Hotărî să nu lase nimic la voia întâmplării. Îl va suna pe Dinu, dar nu acum. Acum, era terminată. Îi era dor de mama ei și nu mai găsi puterea să plângă.

— Rămâi aici, peste noapte. Te rog, tușă Dora! Mi-e frică de singurătate. Mi-e dor de mama. Am regăsit-o târziu și am pierdut-o repede. Sunt vinovată, tanti. Câteodată, treceau săptămâni întregi până să o sun. Și ea, sărmana, nu mi-a reproșat nimic, niciodată! Am pierdut-o, tușă Dora! Nu se mai întoarce!

— Trebuie să te împaci cu acest gând, Georgia. Toți murim, mai devreme sau mai târziu, cum e scris.

— Dar de ce ea? De ce? Era încă tânără!

— Nu mai plânge, puiule! Trezești fata. Ea încă nu realizează, dar are mare nevoie de tine. Așa cum mama ta a plâns și s-a bucurat pentru tine, acum e rândul tău să ai grijă de acest copil. Înțelegi? În zadar întrebi; lucrurile nu se vor schimba. Mama ta e vie în sufletul tău și așa va rămâne. Hai, odihnește-te! Sunt aici și nu plecatâta timp cât tu și Claudia aveți nevoie de mine. Acum, voi ați rămas familia mea.

Trecuseră săptămâni până ce Georgia reuși să se rupă de această amintire dureroasă, săptămâni până ce își luă fetița în brațe. Tanti Dora avuse grijă de ea, de casă și de fetiță în același timp. Își reveni atunci când i se îmbolnăvi fata, realizând că de-abia are din ce

trăi. Toate economiile se duseseră pe înmormântare. Începu să vândă brânză, lapte și smântână în piață. Îl sunase pe Dinu, dar probabil că era plecat. Oare să-și fi uitat el celularul acasă? Greu de crezut, dar nu imposibil la cât de fugărit era de pe un drum pe altul. Starea fetei se înrăutățise deși îi cumpărase tot ce îi indicase medicul din comună..

O internă pe Claudia în spital. Își aduse aminte de Dumnezeu și începu să se roage. Se simțea vinovată pentru boala fetei. O neglijase. Ce fel de mamă era?

— Doar din cauza mea, tanti Dora! Din vina mea, spuse ea plângând. Nu sunt bună de nimic! Nici nu știi bine ce înseamnă cuvântul «mamă»! Mai mamă ai fost dumneata decât mine! O iubesc! De ce am neglijat-o? Mi-am iubit mama și am lăsat-o să moară! De ce sunt așa? Nu vreau să-mi moară fata!

— Vina ta este că te învinovățești mereu de ce li se întâmplă celor din jur. Fata ta va trăi, dar mă tem că tu vei cădea la pat. Uită-te în ce hal arăți! Nu dormi suficient, nu mănânci cât trebuie..

— Claudia e la reanimare, nu eu! țipă Georgia.

— Așteaptă. Dumnezeu va avea grijă de fata ta.

Georgia nu se mulțumi cu răspunsul femeii. Avea atâta nevoie de bani! Tresări când sună telefonul și abia putu să răspundă.

— Unde ai fost? Am atâta nevoie de tine!

— Georgia?!... Tu ești? Ți-a luat o veșnicie să mă suni din nou.

— Sunt la spitalul de copii, Dinu. Grăbește-te! Te rog!

— În cinci minute ajung, șopti bărbatul.

*

« Sunt aici, lângă el, femeie, tânără, mi-e drag, aproape că-l iubesc, dar el mă tratează ca pe Claudia. Cine ar crede faptul că nu mă culc cu el? Nimeni. Sunt studentă la psihologie, aici, în oraș. Fata mea e la țară, suntem singuri în casă, atât de singuri și atât de aproape! Mai că-mi vine să fac eu primul pas. Mi-e teamă de reacția lui, mă tem să nu-i rănesc sentimentele. Mi-e teamă în același timp că mă va pierde. Sunt aici, și parcă n-aș fi. Mă determină să-l consider tată, bunic, unchi, doar bărbat nu. Și mai tot timpul e plecat. E frumos, bogat, dar singur. Mă trezesc visând de-aiurea; aș vrea să fiu lângă el, să mă trezesc dimineața sub ploaia săruturilor sale....»

*

Fetița își scutură rochia albastră de praful pus pe ea, apoi, încercă din nou să urce în nukul bătrân. Reuși într-un sfârșit, postându-se pe o cracă mai groasă. De aici, vedea în vale tot satul până la râu.

— Dă-te jos! Vei cădea și nu vrei asta! Nu-i așa?

— Buno, dar vroiam să văd dacă vine mami! se rugă fetița.

— Nu vine, puiule. Are de învățat. Poate mâine...

— Așa mă păcălești mereu, dar eu știu că nu mă place.

— Numai prostii ascunzi după zulfii ăia! Mami te iubește mult și tu știi asta.

— Nu e adevărat, buno! Văd eu că nu mă place. Dacă m-ar iubi, ar fi aici, lângă mine, nu la oraș.

— Mami te iubește mult, încăpățânată mică, dar și eu te iubesc. Eu am rugat-o pe mami să te lase aici, cu mine. Buna e singură și plânge. Vrei tu să plângă buna? Și-apoi, cu mami poți vorbi și la telefon. Sun-o!

— Nu! M-am săturat să vorbesc doar la telefon! Vreau s-o văd! Acum! Buno, te iubesc, dar o vreau pe mami! De ce nu are timp și pentru mine?

*

De ce el și de ce acum? Aproape că-l uitase. În seara acesta, făcând-o pe gazda, îl va reîntâlni pe Claudiu. Simți brusc nevoia să bea. De ce, dintre atâția oameni tocmai el venea aici, în casă, să-i tulbure amintirile, liniștea?

— Vreau să fii mai frumoasă decât toate, draga mea, îi spuse Dinu, arătându-i rochia cumpărată.

Georgia îi mulțumi pentru rochie, apoi, nerăbdătoare, o probă. Era neagră, lungă, cu un decolteu adânc, provocator. Îl sărută pe obraz și îi promise că totul va fi o.k. Revăzu încă odată lista invitațiilor și își dori ca el să nu vină. Era nervoasă; ar fi vrut să-i spună lui Dinu de Claudiu, de neliniștile ei la reîntâlnirea cu un trecut dureros. Nu! Nu-i va spune nimic. La ce bun? Va încerca să se descurce. Începu să-l urască pe Claudiu pentru faptul că făcea parte din cercul de cunoscuți al lui Dinu. El apăru într-un sfârșit, îmbrăcat elegant, frumos, rece și singur. Georgia se mai liniști puțin la gândul că nu avea s-o înfrunte pe Maria. De departe se vedea faptul că era cel mai frumos bărbat din casă. Se citea asta și din privirile admirative ale doamnelor prezente. Georgia se trezi gândindu-se la cârlionții lui, la degetele sale strecurându-se între ei, la ochii lui, împrumutând câte ceva din cer și din ape. La vederea ei, doar tresări, apoi făcură cunoștință de parcă în această seară s-ar fi văzut pentru prima oară. Era într-adevăr frumoasă, mai femeie ca niciodată, aproape de el.

« E la fel de frumos, gândi ea cu ciudă, turnându-și încă un păhărel de lichior. La dracu! Își șopti ea, înfruntându-i privirile iscoditoare. Nu mi-e frică de tine și-ți voi demonstra că te-am uitat.»

— Georgia este studentă la psihologie, spuse Dinu mândru ca de propria creație.

— Veți deschide probabil un cabinet la terminarea facultății, spuse calm Claudiu.

— Nu, domnule avocat. Intenția mea este de a lucra într-un penitenciar sau chiar într-un spital de psihiatrie. Încă nu mă văd lucrând închisă într-un cabinet, chiar să fie și al meu. Am nevoie de experiență, și asta se dobândește în timp, lucrând cu o cazuistică vastă. După aceea, probabil voi avea dreptul să mă gândesc și la ceva al meu.

— Ați vizionat multe filme, domnișoară. Se vede. Dar nu-i rău. Ce nu salvez eu să ajungă acolo, consiliați dumneavoastră să reziste în acel mediu, spuse el ironic.

Acceptă invitația lui. Dansau lipiți. Ea îl sărută pe obraz, răutăcios, dar dulce. Era ispititor de aproape, cu sâni pe jumătate expuși privirii lui. Își aminti de nopțile de dragoste fierbinți și o rugă încet, la ureche, fără vreo introducere, să se mai întâlnească precum în trecut. Se lăsă mângâiată pe spate, îl lăsă să vorbească, apoi, râzând, îl abandonă brusc, în mijlocul dansului:

— Te crezi Dumnezeu? îl întrebă când se treziră alături Crezi că sunt o curvă? Te-am iubit, Claudiu, dar asta a fost cândva, demult. Acum, aș vrea doar să te pot privi cum pierzi. Asta, da, m-ar face fericită. Să pierzi tot, așa cum am pierdut eu: casă, dragoste, tinerețe, speranță.

Ca din greșală, vărsă puțin vin pe pantalonii lui, apoi spuse din mers:

— Salutări Mariei și du-te la dracu! Fă ceva și dispari din casa asta!

— Oricum, aveam de gând să plec.

Ea îi întoarse spatele, încercând să pară indiferentă, dar știa că încă o mai dorea amintirea acestui om, primul bărbat din viața ei, tatăl copilului lor. Iar el, mândru, nu-i spusese nimic de plecarea Mariei, nu-și ceruse iertare pentru cele întâmplate. Acasă, nu avea să-l aștepte nimeni. Maria îl părăsise pentru Dan, iar astăzi, Georgia își râse de el. Nu avea voie să fie fericit. Așa era scris și-și acceptă cu demnitate soarta.

*

Dana începu să inspecteze apartamentul, încercând să nu scape niciun detaliu. Georgia îi pregătea cafeaua în bucătărie. Mare noroc avea fata asta. Trăia aici, ca o regină, nefiind nevoită să se trezească dimineța, să îndure frig, umilință, mizerie. Lipsa permanentă a banilor făcuse din Dana un animal de pradă, gata oricând să ia ce i se oferea, chiar și mai mult. Acum era liberă, dar și falită. Faptul că a întâlnit-o pe Georgia era un semn divin. Trebuia neapărat să și-o apropie. Era necesar să facă parte din cercul ei de prieteni. Nu o deranja termenul parazit. Aici îi va găsi pe cei cu bani și dare de mână, dornici de a-și satisface toate dorințele. În bazar, puține șanse.

— O vrei mai dulce sau amară? strigă Georgia din bucătărie.

— Dulce, Georgia. E destul de amară viața pentru a mai suporta și cafeaua amară.

— Dulce să fie atunci! Bei ceva?

— Orice, de la motorină în sus.

— O.K.! Știi? Tu mă faci să râd. Ești la fel ca atunci când lucram împreună.. E ceva la tine care atrage.

— Muște, da, bărbați, pauză. Și, apropo! Mult am mai lucrat împreună! Te-ai descurcat bine, fetițo! Ai o casă de poți să faci ture cu bicicleta, și nu te împiedici! Bravo ție! Admir oamenii descurcăreți. Mereu încerc să învăț de la ei. Și mulțumesc și pentru faptul că mi-ai găsit și o calitate. Mă știam doar cu defecte.

— Chiar nu te-ai măritat?

— Nu.

— Nu ai pe nimeni?

— Momentan nu, spuse Dana oftând. Dar tu? După câte se vede, îți merge din plin.

— Am avut și eu necazuri. Mi-a murit mama, am avut fata bolnavă...

— Ai un copil?

— Da. Am o prințesă. Acum e la țară. Dinu e mai mult plecat, eu am mai mereu cursuri...

— Este fata lui Dinu?

— Nu. E o poveste mai lungă și nu-mi face plăcere să-mi amintesc. Dar tu? Să vorbim despre tine.

— De parcă aș avea ce vorbi...mormăi Dana. Știi? M-am gândit că ar fi bine să ne mai întâlnim. De obicei, ești singură?

— Cam da. Oricând poți veni. Ușa ți-e deschisă. Ai fost lângă mine într-un moment greu din viața mea și asta nu se uită. Am puțini prieteni.

— E suficient că ai un iubit, șopti Dana.

— Dacă spui tu...

— Știi ce? Săptămâna viitoare am un baiaram. Vrei să vii cu mine?

— Până săptămâna viitoare mai este și probabil mai vii pe aici.... Nu știu când se întoarce Dinu. Dar să știi că nu ar strica să mă distrez puțin!

— Dar Dinu? Cu el nu mergi la petreceri?

— Ba da, dar vezi tu? Aceste petreceri sunt general plicticoase, și aici, de obicei, se încheie cele mai multe afaceri.

— Uite cum facem. Eu te duc la o petrecere adevărată, cu muzică, băutură și bărbați, dar fără Dinu, iar tu te obligi să mă duci la una din astea plicticoase, cum le zici tu. Mai știi ce-mi pică? Un bătrânel acolo, singurel și stingher, cu ceva cont în bancă. Nu mă deranjează că se discută despre bani atâta timp cât aş putea să am parte și eu de ceva.

— Ți-ar plăcea să te întâlnești cu un bătrân?

— Iubito! Ascultă. Nici Dinu nu mai are douăzeci, și-apoi, de sex sunt sătulă până peste cap. Ce folos că bărbații frumoși și buni la pat nu au bani? Nu pot trăi numai făcând dragoste zi și noapte! Am de plătit facturi, am de cumpărat țoale...

— Fie. Am să te duc la o astfel de petrecere, dar să știi că și viața lipsită de sex, de dragoste, e destul de searbădă. Ajungi să și se acrească.

— Vai, dragă, dar o spui pe un ton de parcă n-ai fi făcut-o de o mie de ani!?!...

— Mai știi? Spuse Georgia râzând. Tu nu te uita la mine ce spun. Am îmbătrânit și o iau razna. De sex am eu nevoie? Am un copil de crescut, am o facultate de terminat...

— Îl ai pe Dinu, completă Dana.

Georgia nu răspunse și Dana citi printre rânduri. Aici era buba. Nu mai aminti de Dinu. Încercă să se simtă bine și-atât. O privi pe Georgia cu superioritate. Ea ar fi trebuit să facă psihologia și nicidecum mâța asta care nu se pricepea la bărbați. Era suficient ca un mascul să-i umble puțin la chiloței și Georgia s-ar fi topit definitiv. Dana plecă într-un târziu, fericită că Dumnezeu nu i-a întors spatele. Acum, trebuia să gândească. Avea nevoie de un mascul liber, frumos, și drumul către Dinu era lipsit de obstacole. Mergea pe stradă și se trezi râzând singură. Nu. Nu era o faptă rea. Georgia ar fi primit ce îi lipsea și Dana s-ar fi ales tot cu ce-i lipsea. Avea la ce să se gândească toată ziua.

*

Se surprinse cu lacrimi în ochi în timp ce vorbea la telefon. Tocmai se pregătea să meargă la țară când o sunase Mircea.

— Tu plângi?

— Nu. Sunt răcită puțin, Mircea. Mi-e dor de tine, pe bune...Tu ești prietenul meu.

— Aici câștig mai ușor banii, Georgia. Am nevoie de ei pentru a-mi împlini visul. Vreau un restaurant al meu, și tu știi asta. Robert și-a găsit ușor de lucru și parcă s-ar fi născut aici. Mai degrabă mi-e dor mie de țară, de prieteni...

— E bine că încă vă mai iubiți, șopti Georgia.

— Vei râde, dar simt o ușoară răcire a relației. Doamne, vorbesc ca o femeie! Va fi bine. Dar tu?

— Eu, ce?

— Tu, Dinu...Parcă ai fi copil. Cum vă merge?

— Dinu e mai mult plecat, Mircea, iar ceva serios între noi nu există.

— Vrei să spui că încă nu ați făcut dragoste niciodată?

— Exact. Poți să crezi sau nu, las la aprecierea ta.

— Fă tu primul pas, Georgia.

— Am încercat o singură dată, Mircea, și am fost refuzată. A bâlbâit ceva de timp, de iubire, și am bătut în retragere. Nu înțeleg de ce mă vrea aici, lângă el. Doar nu sunt de piatră?!...

— Draga mea prietenă, ești culmea imposibilului! Omul ăsta te iubește în așa hal încât prezența ta îl intimidează rău de tot. Ajută-l și tu, dragă! Calcă peste mândrie și acționează! Te știam altfel, o luptătoare. Te-ai schimbat atât de mult? Mă dezamăgești, Georgia. Măine, poimăine, ți-l suflă alta de sub nas. Ridică tu barierele dacă el nu știe să facă acest lucru!

— Am să țin cont de sfaturile tale, Mircea.

— Promiți?

— Promit.

— Claudia ce face?

— Bine. Acum m-am îmbrăcat să mă duc la ea. Se simte puțin neglijată.

— Și nu are dreptate? Părerea mea este că o lași prea mult printre străini.

— Dra mătușa nu e o străină, Mircea!

— Da, nu e o străină, dar nici mamă nu e. Să nu ajungi să te urască propriul copil, Georgia.

— Ai și tu dreptate, dar facultatea și cursurile ce le urmez paralel cu ea îmi mănâncă timpul. E greu, și nu pot s-o las încă singură, în casă, iar tușa nu vrea în ruptul capului să plece de acolo. În ultimul timp, merg mai des.

— Vei găsi tu o modalitate să o aduci lângă tine. Ești fată deșteaptă, domnișoară psiholog.

— Ai dreptate, Mircea.

În autobuzul destul de vechi, printre câțiva călători, săltând la orice denivelare de pământ, Georgia privea prin geamul prăfuit peisajul. Se gândea la discuția sa cu Mircea, la viața ei actuală, la facultate, la Dinu...Și totuși, lipsea acel ceva ce dădea farmec vieții. Avea nevoie să fie iubită, să iubească. Era încă femeie, o femeie destul de drăguță după părerea ei, care nu se putea rezuma doar la o dragoste platonică. Anii treceau unul după altul și ea nu putea schimba nimic în scurgerea timpului. Privi bătrâna de lângă ea și se scutură speriată. Se gândi la Claudiu și la nopțile petrecute lângă el, și i se făcu dor de această dragoste carnală, dusă la nesfârșit. ..Se rușină în gând pentru ideile obscene, dar nicio carte din lume n-a învățat-o cum să fie abstinentă. Avea nevoie să fie iubită. Încercă să se adune; se gândi la fata ei, la tanti Dora, la cadourile pe care le cumpărase pentru a o îmbuna pe Claudia. Ce rost avea? Va veni și iubirea cândva, numai de-ar fi pe fază tura asta.

O găsi pe Claudia cățărata în nukul din fața casei. Fata sări ca o zvârlugă și se grăbi să-și întâmpine mama după care tânjise toată săptămâna. Era plină de praf. Îi zâmbi mamei, apoi îi sări în brațe, și începu să-i sărute obrazii, gura...

— Mămicuța mea! Ai venit! Mi-a fost dor de tine și am plâns mult, mult!

— Dar am vorbit la telefon, păpușă mică, și nu au trecut decât câteva zile de când nu ne-am văzut...Buni ce face?

— E în grădină. Știa că vii. Mami, ia-mă cu tine, te rog!

— De-abia am venit și tu vrei să plecăm? Hai să te speli pe mâini! Ești o păpușă murdară. Îți plac ție păpușile murdare? Și-apoi, nu pot să-ți dau din tortul diplomat... Ce zici de asta?

— Mi-ai adus tort de care îmi place mie?

— Mda. Ți-am adus ceva, dar va trebui întâi să ne spălăm pe mâini. O chemi tu pe buni, Dora?

— Da, răspunse fetița și se strecură pe lângă mama ei, cu cârlionții încâlciți, cu mâinile murdare, strigând cât o ținea gura: Buni! Buni! A venit mama și are tort! Hai în casă! Acum!

Claudia se spală singură pe mâini, apoi se așeză timidă lângă sacoșa ce ascundea bunătățile aduse de mama ei.

— Hai să mă ajuți să le scot. Sper că nu am stricat nimic. Cât tai eu tortul, ai aici o rochiță. Vrei s-o probezi?

Claudia se dezbracă la urgență și încercă rochia nouă. O trânti pe pat dezamăgită și-i spuse cu reproș mamei:

— Tu nu ai văzut că e mică? Eu am crescut mamă, dar tu nu ai văzut...

Fetița mai avea puțin până să plângă. Femeia își luă fata în brațe și începu să o mângâie, să-i sărute fețișoara tristă:

— Îmi cer scuze, puiule. Uite cum facem: Mergem în oraș și cumpărăm împreună cea mai frumoasă rochie. Ești de acord?

Fetița o privea cu neîncredere.

— Vrei să spui că plecăm împreună în oraș?

— Da. O săptămână sunt mai liberă și am nevoie de tine să fii acolo, cu mine. Ne vom plimba mult, vom merge la teatru de păpuși, vom face ce vrei tu... De acord?

Claudia dădu din cap afirmativ. Uită de supărare și își strânse fericită mama în brațe. Va fi a ei o săptămână!

— Și cu rochița asta ce facem?

— Vom vedea.

— Eu spun să o dăm Smarandei, sora Magdei. E mai mică decât mine și se va bucura. Ei nu-i cumpără nimeni hăinuțe frumoase. Vrei?

— Desigur, puiule. Mă bucur că ești bună la suflet și te gândești și la cei ce nu au.

Femeia își aminti de Camelia, de promisiunea de a o ajuta și își jură să treacă peste frică și să o caute. Poate că băiețelul în acest moment nu avea ce mânca. Se întristă la gândul că nu o ajutase mai din timp. Știa că Ion luna trecută și-a dat demisia din cauze numai de el știute. Dinu i-a spus, dar ea nu a avut încă acel curaj să-și caute prietena. De câte ori se pornise către blocul Cameliei, frica de acea brută cu chip de om o făcea să dea înapoi. Își aminti de acea noapte când a fost la un pas să fie violată. Încercă să se gândească la altceva. Claudia era acolo, lângă ea, și cerșea dragostea și timpul mamei. Se jucară împreună până târziu, în noapte, când fetița adormi obosită în brațele Georgiei. Nimic în această lume nu putea să fie mai frumos decât tabloul mamă-fiiică. Femeia își mângâie minute în șir fetița și mulțumi lui Dumnezeu pentru acest înger de copil. Își promise că va sta mai mult lângă Claudia. O dorea faptul că nu știuse să alegă rochița și greșise măsura. Pe viitor, va fi mai atentă.

*

Dana o studie cu atenție pe Georgia. Mormăi.

— Nu-ți place? Ce ai? Parcă ai văzut o stafie. M-am pătat cumva? Hai, spune!

— Arăți de parcă te-ai duce la vreo sindrofie din aia de a ta. Ești mult prea elegantă pentru locul unde te duc eu. În fine. Se putea și mai rău. Nu?

— Pot să mă schimb, dacă vrei...

— Nu. Nu mai este timp de schimbări. În casa asta a ta nu ai o țigară? Mi-am uitat pachetul acasă și deja aș fuma ceva.

— Este suficient să ceri. În casa asta nu se fumează, dar există țigări. Pofțim. Servește-te!

— Oooo! Țigări de țigări!

— Dacă îți plac într-atât, păstrează pachetul.

— Credeai că ți-l mai dau înapoi? Tu nu știi cum e să fii fumător, fetițo! Hai. Ne așteaptă o distracție pe cinste!

— Am emoții, spuse timid Georgia.

— De ce? o întrebă Dana. La cum arăți, nu ai cum să nu te faci remarcată. Mă tem că vei face multe victime!

— Hai să mergem! Deja bați câmpii. Oricum, mă simt ca o liceeană.

— Nu asta ești? întrebă ironic Dana.

— Nu. Sunt femeie în toată firea, sunt mamă...

— Asta-ți place să crezi că ești, o opri Dana. Cu ce mergem? Luăm un taxi?

— Luăm. E departe?

— De centru? Da. Ți-am spus că nu e cu pretenții. E într-un apartament de bloc. Apartamentul nu se ridică la niciun standard, dar e O.K. Vom fi înconjurate de niscaiva sportivi, vom avea ce bea...Nu asta ți-ai dorit?

— Mă tem pentru judecata mea. Nu trebuia să accept.

— Ei, hai fricoaso! Gata, te-ai speriat? Sunt cu tine. Ce poate fi rău în faptul că ne distrăm puțin? Nu simți adrenalina? Te temi de destin?

Dana își îmbrățișă prietena. O încurajă din priviri și-și promise să n-o mai sperie. Se ducea altfel dracului planul ei.

11

Drumuri de frunze și noroi/Drumuri venite de nicăieri./dispărute aiurea/Noi, în fața toamnei, a necunoscutului, și-atât/Să râdem, să plângem, bătrâni peste noapte,/ albiți de durere./ Gutuile coapte/ miros a toamnă./ Mi-e frică de vremea ce-mi zice-va doamnă./ Drumuri de toamnă.../ Pământul mustește în el/ păcatul divin./ Mă închin iubirii,/ și ție mă închin,/ iubitul meu./

*

« E ca o dorință animalică venită din subconștient de a face dragoste cu el. Brusc, nu mai am cunoștința și conștiința faptelor mele. Sex. Mi-e rușinesă gândesc astfel, dar abținerea a făcut din mine o pradă ușor de capturat. Sunt ușor de convinși, de fapt îmi doresc să fac dragoste cu el. E altfel decât Dinu. Îmi place mirosul transpirației lui, felul său neobișnuit de a fi, un pachet de mușchi, sub o piele fină, ciocolatie. Nu mă gândesc că îl cunosc doar de câteva ore, nu mă interesează pregătirea lui, situația sa financiară, nici nu știu dacă e însurat sau are o prietenă...Acum îl vreau doar pentru mine. Și chiar de mâine îmi va părea rău, azi nu mă pot opri. Nu spun că nu mi-e frică. Îl doresc și mă tem. Îl asemăn indianului rătăcit de rezervație, cu ochii săi adânci, puțin oblici, cu nasul specific, nări mari, rotunjite, sprâncene împreunate, arcuite, gura de-un roșu sângieru, cu buza inferioară puțin lăsată. Nu e decât dorință între noi. Pare stânjenit de mine, dar atras de coapsele meleieșind de sub furoul negru. Nu e tocmai ortodox ce fac și ce gândesc în micuța garsonieră, pe acest pat îngust. Îl încurajez din priviri, îl las să mă dezbrace, și mă întreb dacă ar mai putea fi vorba aici și de dragoste.

Mă pierd sub mâinile sale mari, cu pielea aspră, bătătorită. Nimic fin în gesturi, doar sălbăticie; și totuși mie îmi place, știu că-mi place, altfel nu m-aș supune întru totul lui.»

— Nici nu te cunosc, șopti ea.
— Ai timp, tot timpul din lume. Te iubesc.
— Nu te juca cu vorbe mari. Nici nu mă cunoști.
— Ba da, șopti el. Ești și vei fi iubita mea. Spune-mi că nu simți nimic pentru mine.
Nu poți. Vezi? Suntem făcuți să fim împreună.
— Acum voi pleca, șopti Georgia. E târziu.
— Târziu pentru cine? Târziu pentru ce? Rămâi cu mine. Te rog! Nu pot să-ți ofer prea multe, doar ce am aici și aici, mai spuse el arătând spre inimă și spre încăperea.

Și ea rămase.

În încăperea mică, Georgia încercă să-și continue viața, așa cum învățase și lângă Dinu. O garsonieră confort doi nu oferea luxul unui apartament. Hotărârea ei de a rămâne la un tip aproape necunoscut îl surprinse pe Dinu, dar nu îi reproșă nimic.

— Nu spui nimic? Pentru Dumnezeu, am locuit împreună!...De ce nu spui nimic?De ce nu vrei să rămân?Tu nu simți nimic pentru mine?

— Acum nu e timpul să te gândești la ce simt eu. E alegerea ta, și eu nu fac decât s-o respect. Că ai greșit sau nu, timpul hotărăște. Eu sunt aici. Nu plec nicăieri, și dacă ai nevoie de ceva, să nu eziți să mă cauți. Te rog! Oricum, Claudia e ca și copilul meu. Nu îi va lipsi nimic. Îl iubești, Georgia? întrebă șoptit bărbatul.

— Da. Cred că da. O, Doamne! Spune-mi că nu greșesc! Spune-mi că am ales bine!

Fetița se ivi în ușă, și apucă să audă frânturi de conversație. Se agăță cu disperare de rochia mamei sale:

— Mami, de ce pleci de la nenea Dinu? Pe mine cine mă duce la buni Dora?

— Eu te duc, puiule. Mama pleacă pentru un timp la o prietenă. Vor învăța împreună. Georgia îi mulțumi bărbatului din priviri.

— Nu pleci din cauza mea, nu? Eu te iubesc mami! Nu mă părăsi! Te rog!

— De ce nu vrei să mă crezi? Mami are nevoie să învețe cu această prietenă.

— Până acum nu a avut nevoie de nimeni, șopti fetița.Fie. Dacă ai nevoie să înveți, du-te la prietena ta, dar să nu mă uiți, spuse Claudia resemnată.

Femeia îi mulțumi din priviri omului de lângă ea. O salvase. Pentru a câta oară? Plecă în fugă, după ce-și sărută fata. Pe scări, începu să plângă. Se temea că a luat o decizie pripită în urma căreia vor suferi toți. Dar iubea!... Se încurajă singură că totul va fi bine. Așa trebuia să se întâmple. Acesta îi era destinul, și ea credea în el. Cât de curând, își va lua fata de la țară și o va aduce să locuiască împreună cu ea și cu Marius.

Zilele treceau una după alta și ea își trăia cu intensitate povestea de dragoste. Se simțea împlinită. O suna zilnic pe Claudia, și din când în când, pe Dinu. Fără să vrea, observă o ușoară răceală în vocea lui și se întristă. Acum va pregăti ceva deosebit pentru Marius. Găti ce de obicei, la aragazul micuț și vechi din holul îngust ce ținea loc de bucătărie, apoi pregăti masa în cameră. Găsi chiar un sfeșnic și o lumânare. Rămase îmbrăcată în blugi și în tricoul mulat și scurt. Ar fi vrut să-și pună o rochie, dar nu se potrivea deloc cu atmosfera sărăcăcioasă, așa că renunță. Marius venise într-un sfârșit, salutând-o, apoi o sărută scurt, apăsător. Ea îl găsi adorabil în blugii lui uzați. Adoră palmele lui aspre, cu pielea bătătorită și i le sărută, apoi le purtă spre sânii ei liberi, săltând năvalnic sub tricou.

— Bine ai venit acasă, îi șopti ea, strecurându-și mâinile în jurul taliei lui.

— E ceva grozav. Mai spune-mi o dată. Te rog...

— Bine ai venit acasă. Am pregătit masa. Vrei să mănânci?

— Doar pe tine.

Ea îl îndepărtă râzând, îl purtă spre baie, îl dezbracă de tricou și-l ajută să se spele. Era sexz, era frumos, puternic...Cu pielea încă udă se lipi de ea, îi descheie fermoarul, o împinse spre cadă...

— Mă înnebunești. Ești atât de...

— Cum?

— Frumoasă, șopti bărbatul.

O ajută să se dezbrace de blugi, se lăsă mângâiat...

Ea îl primi iar și iar...

— Mă iubești?

— Enorm. Nu mă pricep să spun prea multe lucruri frumoase, dar te iubesc.

— Am fost pe la Dinu. Știi că nu mai aveai nimic de mâncare?!...

— N-am știut, spuse el posac, îndepărtându-se.

Se așezară pe scaunele descompletate, în fața unei mese abundente.. Ea zâmbi mulțumită, apoi se schimbă la față, văzând că el continua să pară nemulțumit.

— De ce nu guști?

El o privi lung, apoi gustă. În fond, îi era foame, și trebuia să mănânce ceva.

— Toate sunt de la el?

— Ce importanță are?

— Are! țipă el, trântind nervos furculița. E prima și ultima oară când mai accept asta în casa mea!

Tonul lui o sperie. Se apropie ușor de elși îi spuse șoptit, cu glasul tremurat:

— N-am avut niciun ban. Tu nu mi-ai lăsat nimic. Ce vroiai să fac? Să cerșesc?

Se așeză pe pat, tăcută, tristă...El se apropie de ea, o sărută pe ceafă, îndepărtându-i cu stângăcie părul, apoi continuă să o sărute pe frunte, pe ochi, în fine, pe gură.

— Iartă-mă. Îmi pare rău că am țipat la tine, dar... Nu vreau să mă faci să cred că suntem dependenți de acest Dinu. Mi-e teamă că într-o zi te vei întoarce la el.

— Vorbești aiurea. Dinu mi-e prieten, mi-e tată, mi-e dădacă, orice...Dar tu? Tu ești iubitul meu. Să nu uiți asta.Nu te simți îndatorat pentru acest ajutor. Consideră-l că vine de la un părinte. Cum vrei să trăim? Cu aer și cu buzunarele goale?

— Poate că ai dreptate, poate că nu; mie tot nu-mi place acest individ. Dacă vrei să fie bine, pomenește cât mai puțin numele lui aici, de față cu mine. Nu-l implica prea mult în viața noastră. De acord?

— Voi încerca, dar să nu te plângi că nu este una, nu este alta...

— Nu sunt un om pretențios, Georgia.

*

— M-am întors. În fond și la urma urmei, este și casa mea. Te deranjează?

— Deloc, Maria. Mă bucur că te-ai întors.

Era obosit, transpirat, mort de foame... Trântise diplomatul pe fotoliul de la intrare. Acum, că venise Maria, îl surprinse puțin, dar se aștepta la orice de la ea. Îl surprinse plecarea ei bruscă după ce totul începuse să revină la normal. Uneori își aducea aminte de Georgia și de dragostea ei. Era ca un blestem din care nu putea ieși. Acum tăcea. Privea dincolo de Maria și vorbele ei îl obosiră și mai tare.

— Mă săturasem să fiu sluga hrăpăreților ăia de copii. Niște dobitoci! Și eu care m-am dat de ceasul morții, iubindu-l pe Dan!

Se apropie de Claudiu și-l îmbrățișă, ca apoi, să-l sărute zgomotos, pe obraz. Unde era Maria de altădată? Începuse să ia proporții și părul cădea neîngrijit pe capotul pătat de grăsime. Doamne! Ce se întâmplase cu Maria lui, Maria divina?

— Ești un dulce, Claudiu. Nu ai făcut scandal, nu ai intentat divorțul...

— Mi-am spus că e mai bine să te convingi singură, Maria. Cred că am gândit bine. Dovadă este prezența ta, aici, acum...

— Să știi că te iubesc, Claudiu.

— Nu are rost să ne mai mințim, Maria. Nu suntem copii.

— Îmi place. Te ții tare, dar eu știu că mă iubești. Recunoaște, hoțule!

Femeia deschise ușa barului și alege o sticlă de lichior. O desfăcu fără prea multă greutate și-și turnă un pahar plin. Era prea mult pentru Claudiu. Deci Maria începuse să bea? Când, și din ce cauză?

— De ce te uiți chiorăș la mine? Mi-e frig, și sunt la pământ cu nervii. ..

Își ridică marginile capotului, lăsând să se vadă piciorul frumos conturat, dar plin de vânătăi.

— Privește! strigă ea dezbrăcându-și capotul. Aici! Aici! Toate le am de la el! Mă bătea, Claudiu.

Începuse să plângă și se lipi de ușă. Tremura. Lui Claudiu i se făcu milă. Era încă soția lui, și-apoi, nici el nu a fost tocmai cheie de biserică. O luă în brațe și o duse în dormitor. O așeză pe pat și începu s-o mângâie ușor, pe față. Șopti ca pentru el:

— Ticălosul.

— Am crezut că mă iubește, Claudiu! Am crezut că totul începe și se termină cu el.

— Liniștește-te! Și mâine e o zi. Ai timp să povestești suficient. Ai mâncat?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— Atunci te vei culca. Ai nevoie de odihnă, Maria.

— Nu există Dumnezeu.

— De ce spui asta? o întrebă el în timp ce îi aranja perna.

— Privește-mă și convinge-te.

— Aici nu e mâna lui Dumnezeu, Maria. E mâna ta. Tu ți-ai făcut-o singură.

— De ce ești rău? Toți îmi vreți răul! Nimeni nu mă iubește!

— N-am spus asta. Acum, dormi.

A doua zi dimineată, Claudiu intră în camera unde dormea Maria. Îi aranjă părul, privind-o un timp cum doarme. Era încă frumoasă.

— Bună dimineata, Maria.

— Bună. N-ai dormit aici?

— Nu. În dormitorul celălalt.

Îl privi trist. Ce prăpastie se întindea acum, între ei! Păcat! Claudiu o iubise atât de mult!

— Ți-ai adus toate hainele?

— Nu. Am fugit de acolo, Claudiu. Mi-e frică de el.

Femeia avea expresia unei căprioare rănite. Ceva, în sufletul său, îi spunea că nu a uitat-o încă, deși încercase.

— Azi nu te duci la școală.

Ea îi zâmbi trist.

— N-am fost la școală de o lună. A fost ideea lui să renunț la servicii. N-avea cine să rămână cu copiii.

— Ticălosul! Azi să stai mai mult în pat! Îți interzic să faci ceva. Te uiți la televizor, citești o carte, chestii din astea. Mobilul să-l ai lângă tine. Ai nevoie de ceva, mă suni. Ai înțeles?

— Da.

— Acum plec.

— Să vii devreme. Te rog! Te implor!

— Îți promit că fac tot ce depinde de mine pentru a ajunge mai devreme acasă. Promite-mi că și tu vei respecta sfaturile mele.

— Promit, Claudiu. Te rog, sărută-mă!

O sărută fugăr, pe frunte. Pentru ea era clar. Claudiu nu o mai iubea. Ce mai putea fi între ei? Ce îl mai ținea legat de ea?

« Sunt o pacoste pentru lumea asta. »

Bocăni mult timp la ușăpână îi deschise un băiețel tuns scurt, aiurea, cu un tricou murdar și niște pantaloni prea scurți pentru el. Era desculț și timid. Îi răspunse greu la salut, holbându-se la el curios, neștiind dacă e mai bine să-i închidă ușa în nas sau să-l lase să intre.

— Pe tata îl căutați? Așteptați puțin. Tată! Te caută cineva!

Claudiu se autoinvită între timp pe hol. Era destul de curat, dar simplu, sărăcăcios chiar.

— A, dumneata!?!...

— Da, eu. Am venit după lucrurile Mariei.

— Înțeleg. -Îl privi cu o privire ironică, apoi îi spuse zâmbind: Deci, ai primit-o înapoi?

— Nu e treaba ta.

— Desigur că nu e, dar să știi că nu merită un asemenea sacrificiu. Gospodină nu e, istericoasă până la Dumnezeu...

— Destul!

Palma veni brusc, cu o mânie pornită din adâncuri. Îl imobiliză rapid:

— Te omor dacă mai încerci să spui ceva! Dă-mi hainele ei!

Înainte de a deschide ușa, se opri, îl privi rece, cu un calm relativ, spunându-i apoi:

— Vreau să pleci din orașul ăsta. E o amenințare și ia-o așa cum e. Dacă mai rămâi, îți vei plânge de milă singur, căci nu va fi nimeni să te ajute. M-am făcut înțeles?

— Da. Vă promit că dispar. Dați-mi timp să caut ceva în altă parte. Oricum, aveam de gând să accept o catedră la țară. E mai bine și pentru copii.

— O lună. Să știi că ți-am dat timp suficient. Sper să fie ultima noastră întrevvedere. Nu îți spun: «La revedere», doar pe oameni îi saluți. Dumneata ești un animal! Nu există respect pentru cei de teapa ta!

*

Dana strângea cu putere telefonul în mână. Parcă ar fi vrut neapărat să-l strice. O enerva vocea din telefon, o voce pițigăiată, de babă săcâietoare. Lacrimi îi curgeau pe obraz și ea continua să asculte. Mama ei terminase într-un sfârșit sau cel puțin așa părea. Avea un minut de respiro în care putea să-și spună și ea păsul. Îi povesti femeii în câteva cuvinte că nu e totul roz, că viața la oraș e scumpă, și, că pe moment nu mai are niciun ban.

Început de vară, și totuși atât de cald! Transpira stând într-un loc în încăperea în care măcar un ventilator i-ar fi prins bine. Trecuseră atâția ani în care încercase să facă ceva să-i fie bine. Uneori, din necesitate, se prostituase chiar. Avea un rahat de serviciu și un rahat de viață. Avea un copil apărut peste noapteași nu știa măcar cine e tatăl. Sebi abia vedea și asta o făcea pe Dana să sufere. Știa că e de vină și o durea faptul că nu putea să-l ajute mai mult.

Oftalmologul din oraș îi dăduse o șansă copilului să vadă, dar asta necesita bani, mulți bani, pe care ea nu-i avea și nu știa dacă îi va putea avea vreodată. Îl iubea pe Sebi. Era singura bucurie pe care i-o dăruise viața. Se născuse dintr-o greșală, dar cât de mult îl iubea! Ar fi făcut orice ca lui să-i fie bine, orice! Acum, zăcea cu telefonul lângă ea, disperată.

« Gândește, își spuse ea. Gândește, dar repede. Ai nevoie de bani. Poți. Știi ce ai de făcut! »

Se aranjă cât de cât și apoi părăsi încăperea, trântind nervoasă ușa. Oricum, era o tentativă de ușă. Pe drum, își făcu o mulțime de planuri. Avea o mie de propoziții în minte, dar important era să-l găsească acasă.

Sună la interfon în timp ce-și făcea cruce cu limba. Își aduse pe moment aminte de Dumnezeu și chiar de-o rugăciune. Era acasă.

— Sunt Dana, prietena Georgiei. Nu mă poftiți înăuntru? Nu sunt o infractoare.

Bărbatul o invită în casă fără tragere de inimă. O privea ca pe ceva ciudat și asta o enervă teribil pe Dana. Știa că e cel puțin la fel de drăguță ca Georgia, poate mai mult...

— Nu pot să cred că nu vă mai amintiți de mine?!... Lucrez în bazar. Am fost colega Georgiei...

— Da, îmi amintesc, răspunse sec bărbatul. M-ați întrebat de ce nu cumpăr și marfa dumneavoastră.

— Aveți o memorie, domnule Dinu! Dar Georgia unde e? Am venit să o scot la un suc. Știți, noi am păstrat legătura. Suntem prietene.

— Ce fel de prietene sunteți dacă nu știți că ea nu mai locuiește aici?

— Îmi pare rău, domnule, dar eu am lucrat în fiecare zi în ultimul timp. Când să aflu? Mă tem că nu mă simt bine. Voi pleca, dar vă rog să-mi dați un pahar cu apă. Căldura, stresul, m-au terminat... Îmi pare nespuse de rău că v-am deranjat. Păreți un om deosebit.

— Mai rămâneți puțin. Mă mir cum v-ați aventurat pe căldura asta afară, și mai ales la orele amiezii! Aveți aici apă. E mai bine? E necesar să chem un medic?

— Sunt crescută la țară, domnule Dinu. Credeam că rezist, șopti Dana.

« Sunt o bună actriță, gândi femeia. Stau întinsă în patul lui și el tremură lângă mine. Nu cred că va fi greu să-l fac să mă accepte. »

Și nu i-a fost. În câteva zile, Dana făcea parte din viața lui Dinu. Gătea, făcea curățenie, zâmbea, cânta, orice pentru a-l impresiona pe omul de lângă ea. Avea nevoie de el, mare nevoie. Avea nevoie de acest statut social pentru ca viața lui Sebi să se schimbe în bine. Sebi trebuia să vadă cu orice preț. Femeia știa să fie recunoscătoare. Se comporta ca un câine credincios stăpânului care-i dădea să mănânce. Știa că aici nu putea fi vorba de dragoste, dar mai știa că o astfel de relație ar fi fost benefică pentru amândoi. Se săturase până peste cap de așa zisa dragoste. Ea avea nevoie acum doar de o stabilitate financiară. Mulțumi în gând Georgiei și dorinței acesteia de a-și căuta fericirea dincolo de ușa acestei case. La Dana, hormonii muriseră de ceva timp, sau, cel puțin, așa îi plăcea să creadă. Scăpase de bazar, scăpase de grija zilei de mâine. Era ceva, nu?

— Aș putea să o vizitez pe Georgia cât ești tu plecat?
 — Mi-e indiferent. E posibil ca ea să vină azi, mâine... Trebuie să-i las ceva pentru Claudia. Îi vei da tu.
 — O.K. Mă gândeam să nu o supere prezența mea aici. În fond, ea a locuit în această casă.
 — Nu are de ce să o supere. Casa Georgiei va fi mereu aici. Înțelegeți?
 — Dar are un iubit, nu te deranjează? Unde ți-e orgoliul, mândria?
 — Dana, am crezut că ești suficient de deșteaptă. Păstrează-ți locul, și-atât. Nu încerca să mă superi. Georgia rămâne Georgia, indiferent ce face, ce spune, pe cine iubește... Totul este să-ți știi locul.
 — Am înțeles, puiule, spuse ea strecurându-se în brațele bărbatului. Locul meu e aici și-aici...
 Începu să-l sărute pătimaș. Bărbatul cedă și se lăsă purtat de ea. Știa să facă dragoste sau cel puțin știa să joace teatru, era aici, aproape lui. Nu trebuia să-i explice prea mult, nu se implicase emoțional. Era bine așa. În gândurile bărbatului, Georgia era cea de lângă el. Era suficient să închidă ochii și totul era o.k.

*

— Am venit azi, Dinu. Mâine, Marius e liber și nu mai am cum pleca. Pari obosit. Te-am trezit cumva? Ar fi trebuit să sun înainte.
 — Vorbești prostii. De ce să suni? Îți fac o cafea?
 — Nu. Nu mă simt prea bine.
 — Ai pățit ceva? Întrebă bărbatul grijuliu în timp ce-i pregătea o gustare.
 — Nu. Dar tu? Cum te descurci? Când pleci în Suedia?
 — Mâine sau poimâine, în funcție de cum mă sună Alberto. Bani mai ai?
 — Sincer? Nu prea, dar nici nu pot să profit de tine. Și-apoi, Marius e...
 — Gelos?
 — Puțin spus.
 — Dinu?!... Avem musafiri? Și eu care stăteam tolănită în pat...
 Bărbatul se simți stânjenit. Începu să vorbească monosilabic:
 — Ea e ...
 — Dana, șopti Georgia. Ne cunoaștem, mai apucă femeia să spună înainte de a se așeza pe un scaun. Tu, aici?
 Dana se apropie rapid de ea, o îmbrățișă, apoi o sărută pe obraz, sărutul Iudei:
 — S-a întâmplat pur și simplu. Pe tine te căutam, Georgia.
 — Și l-ai găsit pe el.
 — Așa s-ar părea. Dar să vorbim despre tine. Cum îți merge în dragoste? Am vrut să te vizitez. Întrebă-l pe Dinu. Marius e un om bun?
 Georgia amuți. Nu știa ce să spună. Nu se așteptase să-l găsească pe Dinu cu altcineva, dar Dana? Ea îi făcuse cunoștință cu Marius, și acum întreba ce fel de om este? Nu. Dana nu făcuse nimic întâmplător. Oricât de naivă părea Georgia, așa ceva ar fi observat oricine. Dar ce se mai putea face? Ea a ales să rămână cu Marius. Nimeni nu a obligat-o. Era prea mult pentru o zi. Trebuia să plece. Undeva, în sufletul său, se simți rănită, umilită chiar. Poate că ținea la Dinu mai mult decât lăsase să se vadă?
 — Ai pregătit pachetul pentru Claudia? Întrebă Georgia încercând să schimbe vorba.
 — E aici, șopti bărbatul.

— Atunci, ar trebui să plec. Până ajung, până mă întorc... Durează. O zi bună. Mă bucur că te-am văzut, Dana.

— Și eu. Poți să mai treci pe aici.

— Să fii sigură.

— Vin cu tine, Georgia. Dacă plec mâine, de-abia peste o săptămână o mai văd pe Claudia. Cu mașina, mai repede ajungem. Nu vreau să ai probleme cu Marius. Bine?

— Bine, spuse sec Georgia.

În momentul ăsta, ar fi dat orice să fie cât mai departe de Dinu, de Dana...O durea capul, îi venea să plângă, totuși acceptă propunerea lui Dinu. Era deja târziu.

— Pot să vin cu voi?

— Nu, spuse hotărât bărbatul. Claudia nu te cunoaște și nu e vremea să-i explic copilului ce se întâmplă.

— Am înțeles. Voi face cumpărăturile până ce te întorci, Dinu. Azi voi pregăti ceva special. Să nu întârzi, șopti languros Dana.

— Voi ajunge la timp, Dana, pentru masă.

— Atunci, pe curând, spuse Dana, sărutându-l tandru pe bărbat. Își marcaseră teritoriul. Zâmbi victorioasă spre Georgia. Trebuia să fie stăpână pe situație și nu mai lăsa un moment să se vadă că stă ca pe un butoi cu pulbere. După plecarea celor doi, Dana izbucni în plâns. Își reveni greu. Aprinse o țigară și ieși pe terasă. Nimic nu era simplu. Era chiar mai greu decât crezuse la început. Se vedea de la o poștă că Dinu e îndrăgostit de Georgia. O duru faptul că fusese dată la o parte. Și ea avea copil. Și ea avea sentimente. Sună și se liniști când auzi în telefon vocea băiatului. Își șterse o lacrimă rătăcită și se încurajă singură. Deja copilul ei avea bani pentru cel puțin două luni fără ca ea să facă prea multe.

« Mă mulțumesc cu puțin, Dinu. Am timp să vreau ceva mai mult.»

*

— Îmi ceri prea mult, Marius! Mult prea mult!

— Nu-ți cer decât să mă iubești! aproape că țipă el.

— Nu! Nu! Asta nu e dragoste, e de-a dreptul sclavie. Vrei să renunț la facultate, deși nu ești tu cel care suportă cheltuielile. Ai tu dreptul să-mi hotărăști viitorul?

— Nu? Atunci, care e dreptul meu? Să stau să te aștept mereu, mereu... Să-mi fie frică de acest Dinu, de banii lui? Eu nu am renunțat la multe pentru tine? Puțin din vechiul Marius a mai rămas, și asta doar ca să mă ridic la nivelul tău! Nu vroiam să-ți fie rușine cu mine. Am renunțat la prieteni, la felul meu de a fi, muncesc cât e ziua de lungă pentru vreo doi bani, în speranța că poate voi fi angajat definitiv pe undeva... Dar viitorul meu, Georgia? Mă gândeam că e vorba doar de viitorul nostru.

— Dar e viitorul nostru, Marius, un viitor în care mă văd și eu muncind. Ești gelos pe un om care mi-e doar prieten. Dana e iubita lui Dinu, ai uitat?

— Lasă-mă cu Dana! Dana e iubita oricui dă banul. Ți-a spus că s-a culcat cu mine? Ți-a spus? Dacă o chem și îi dau cât trebuie, face orice, ai înțeles? Orice! Un om care îți finanțează studiile nu se poate numi doar prieten. Te-ai culcat vreodată cu Dinu, Georgia?

— Ce-ți trece prin cap?

— Am dreptul să știu! Te-ai culcat?

Era nervos, mâinile îi tremurau; adunase în el atâta ură pentru omul acela cu bani, de care depindeau acum, de la un timp, amândoi... Afacerile mergeau prost, un serviciu stabil nu găsisese încă, iar pentru a pleca din țară, nu găsea puterea s-o părăsească pe Georgia.

O iubea disperat, posesiv, ar fi vrut ca el să fie totul pentru ea, fără acest Dinu, fără puștoaică... O plesni în așteptarea răspunsului.

— Marius?!... De ce?

Îl privea și plângea. Nu știa ce să facă. Începu să-i fie frică de omul din fața ei. De multe ori fusese tentată să umble la banii Claudiei, dar acești bani erau doar ca fetei ei să-i fie bine. Oricât de greu i-ar fi fost, nu avea voie să pomenească de acei bani.

— Curvă! Asta ești! Te culci cu el, apoi vii la mine! Mi-e scârbă de tine! Pleacă!

Georgia începu să-l mângâie repede, să-i promită ascultare, să-i ceară iertare pentru tot. Realiză târziu că această dragoste e nefirească; se umili și cerși dragoste de la cel care o plesnise, de la cel care nu știa de fapt ce e în sufletul ei. Erau cuvinte disperate și prea puțin gândite:

— Nu mai trec pe acolo! Nu mai trec! Dragostea mea... Voi căuta ceva de lucru! Am mai vândut în piață, la tarabă. Poate găsesc acolo! Te rog! Lasă-mă să rămân! Te iubesc!

Marius o iertă într-un sfârșit și făcură dragoste până târziu, în noapte, jos, pe covor, ca la început.

« Nu-mi pasă că m-am umilit, îl iubesc. Durerea palmei am uitat-o. Dragostea doare uneori.»

Câteva zile a fost bine. Marius și-a găsit de lucru la un cazinou, banii ajungeau acum și pentru datorii, și pentru mâncare. Rămâneau uneori, și atunci bărbatul încerca să cumpere câte ceva Georgiei, pentru a-și răscumpăra din greșeală. Îi era dor de fată. Îi era dor de Dinu. Se temea pentru viitorul acestei relații. Era ceva nefiresc în dragostea lor. Poate că nici nu era dragoste. Poate că era altceva, dar continua să rămână acolo, în garsoniera îngustă, departe de tot ce iubea, punându-și o mulțime de întrebări despre dragoste, despre existență.

« Să mă salveze cineva de mine! Mi-e frică că greșesc și nu fac nimic să îndrept lucrurile. Uneori iubesc, uneori, mă rog să se termine această mascaradă. Și a doua zi, o iau de la început tot aici. Sunt bolnavă. Problema este dacă îmi doresc cu adevărat să mă fac bine. Insist cu iubirea mea pentru el. Câteodată, nici eu nu mai știu ce e. Îl iubesc, îmi spun, altfel nu aș rămâne aici.»

*

— Îmi cer scuze că am venit fără să te sun. Aveam drum în oraș, Dinu e plecat și mă cam plictisesc. Acum înțeleg de ce ai evadat. Ți-am adus câte ceva. Mă bucur că Marius nu e acasă.

— Nu trebuia să te obosești, îi spuse sec Georgia. Dacă aveam nevoie de ceva, veneam cu siguranță. Încă mai am acces în casa aceea.

Dana se așeză pe pat și își aprinse o țigară:

— Nu înțeleg de ce te superi. Știu că Marius nu e de acord cu vizitele tale și am încercat doar să te ajut. Încă îți sunt prietenă. Nu crezi? Dacă nu eram eu, era o alta. L-ai avut atâta timp alături, Georgia. De ce îmi porți pică? Fiecare căutăm câte ceva. Tu ai căutat dragoste și se pare că ai găsit-o, eu vreau doar puțină liniște în viața mea, puțină stabilitate. Nu cer iubire. Cer înțelegere. E greu să le ai pe toate în viață, Georgia. Privește în jur. Întotdeauna trebuie să renunți la ceva. Tu ai renunțat la lux. Eu îl caut. Tu ai căutat pasiunea, eu sunt sătulă de ea. Mă folosesc de Dinu în măsura în care și el se

folosește de mine. Nu e dragoste încă. Dacă va veni, o.k., dacă nu, cui îi pasă? Dacă vrei, pot să plec, dar asta nu schimbă nimic. Eu voi rămâne alături de Dinu, tu lângă Marius. Ar trebui să ne înțelegem. Avem nevoie una de alta. Câte prietene ai? Nu simți nevoia uneori să te descarci cuiva? Eu, da, Sunt lângă tine. Cred că nu ți-ar folosi la nimic să-ți fiu dușman. Sexul rezolvă multe probleme, ești conștientă. Acum, plec.

— Rămâi, te rog. Ai dreptate. Nu pot să-i am pe amândoi. Măcar așa, voi avea vești de la Dinu. Marius e atât de gelos! Nu pot să vin prea des pe acolo. Îmi pare rău.

« Mie îmi pare bine, gândi Dana.»

— Și mie, dar cum am spus, nu le poți avea pe toate. Vă iubiți?

— Da. Încă ne iubim.

— Învață să-ți păstrezi dragostea, Georgia. Învață să faci sacrificii.

— Dana?!... E adevărat că te-ai culcat cu Marius?

— În tinerețe am făcut multe prostii, Georgia. Atunci nu era cu tine. De ce răscolești trecutul? Cui folosește?

După plecarea Danei, Georgia se trezi plângând. Nu-i făcea bine să știe că-l pierde puțin câte puțin pe Dinu. Nu înțelegea de ce Dana a fost acceptată atât de repede în patul lui Dinu. Nu înțelegea de ce ea a fost cea respinsă. Încea să uite totul. De parcă ar putea?!...

*

După atâtea zile, Claudiu se mai purta încă distant, rece. Erau doi străini pe care întâmplarea i-a adus în aceeași casă.

— De ce nu mă mai iubești, Claudiu?

— Nu se pune problema că nu țin la tine, dar... Lasă-mă să mă obișnuiesc din nou cu tine. Nu poți să uiți într-o zi, nu ai cum! Sunt lucruri care s-au întâmplat, Maria! Ai fost atâta timp cu Dan... Nu a fost o rătăcire de o zi. Trebuie să reînvăț să te iubesc. Înțelegi? E peste voința mea. E vorba de inimă.

— Te iubesc, Claudiu, dar tu ești atât de rece... Nu mă ajuți deloc.

— Să te ajut ce, Maria? Tocmai ce-ți spuneam. Nu pot să uit dintr-o dată. Nu pot să cred atât de ușor vorbele tale. Nu mai suntem tineri. Nu te juca atât de ușor cu vorbele, Maria! Aceasta nu e iubire, și tu știi asta.

— Dacă nu e iubire, atunci ce e?

— Orice altceva, Maria.

— Ai rezolvat problema serviciului meu?

— Nu încă.

— M-am săturat să stau închisă în casă toată ziua! Simt că mă strâng pereții! E groaznic!

— Nu țipa la mine. Fac tot posibilul, dar e greu să găsești un post de profesoară. E vară, Maria! Mulți sunt plecați din oraș. Ai puțină răbdare, te rog.

Se apropie de el și începu să-i mângâie grumazul. Claudiu tresări la atingerea ei.

— Știi? Aș fi în stare să lucrez oriunde, oriunde...

Încercă să-i atingă pieptul, dar mâna lui interveni prompt. Era prea mult pentru el. Dragostea lui pentru Maria era deja poveste. Se înverșuna totuși să creadă că încă e iubire ce simte el, nu milă. Nici ea nu mai era deloc femeia de care se îndrăgostise.

— Nu mă lăsa să mă pierd, Claudiu! se rugă Maria. Ajută-mă!

— Răbdare, Maria, puțină răbdare.

Femeia se ghemui în pat. Avea privirea răvășită.

— Știi de ce mă urăști. Acum știu. Georgia te-a legat prin vrăji. Te-a făcut să mă urăști.

— Ce-s cu prostiile astea, Maria? Ce amestec mai are și Georgia în viața noastră? Te rog, controlează-te.

Îi prinse mâna și i-o sărută rapid, înainte ca el să și-o retragă:

— Rămâi cu mine la noapte, Claudiu! Mi-e frică!

— De cine ți-e frică? Întrebă Claudiu râzând. E prima oară când dormi singură?

— Te rog, rămâi!

Femeia începu să plângă. Hohotea. Îi era milă de ea, de privirile sale tulburi, de ochii punși, de tot ce era acum, o epavă. Parcă trecuseră decenii peste ea, nu zile.

— Bine, rămân.

— Așa. Acum nu-mi vor mai face nimic.

— Cine, Maria?

— Vocile, Claudiu, vocile.

— Care voci, Maria?

Fie că auzise, fie că nu vroia să audă, Maria încetă să mai discute despre acest subiect. Îi făcu loc alături lui Claudiu, și adormi imediat cu zâmbetul pe buze și cu mâna lui așezată protector pe pântecul ei.

Umbla prin casă asemeni păsării închise în colivie. Era prea multă liniște aici, și ea nu avea acum nevoie de liniște. Auzea vocile. Scutură din cap, ca și cum ar fi încercat să le alunge. Realiza că ceva rău se întâmpla în mintea ei, dar nu ar fi avut curajul să ceară ajutor. Va trebui să iasă puțin în oraș, altfel, ar înnebuni aici, singură. Se îmbracă încet, alegându-și cu grijă hainele.

« E o vară frumoasă, gândi ea . De ce mă gândesc mereu la plecarea Georgiei? Poate că Dumnezeu m-a pedepsit astfel, Dumnezeu și Georgia.»

Își pieptănă părul încă frumos și-l lăsa să cadă pe umeri. Lăsa un bilet pe măsuța din bucătărie:

« Am ieșit să mă plimb puțin. Vin repede.

Maria.»

Orașul îmbrăcat a vară părea frumos, însă Maria îl găsi trist, prăfuit și pustiu ca sufletul ei. Începu să intre în fiecare magazin în parte. Proba, proba, apoi tot pleca fără să-și fi cumpărat ceva. Când ajunse în dreptul unei cofetării, recunoscu împletitura în spic a Georgiei, rochia acesteia, o rochie simplă și elegantă, pe care o cumpăraseră încă de pe vremea când locuiau împreună. Era frumoasă și periculos de tânără. Dra cine era fetița cu păr ondulat de lângă ea? S-o fi măritat? Vroia s-o strige, să-i vorbească puțin, însă se temea de un refuz. Curiozitatea învinse.

— Georgia, tu ești?

— Mami, te strigă o tanti.

— Am auzit, Claudia.

— Georgia! Ce dor mi-a fost de tine!

— Mă îndoiesc, Maria.

— Tot mai ești supărată pe mine?

— Nu. Pentru mine a rămas doar o amintire urâtă, atât.

Georgia părea atât de tânără! Urî tinerețea și frumusețea acesteia. Încă reprezenta un pericol, mai ales acum, când Claudiu se depărtase atât de mult de ea!

— Fata e a ta?

— Da. Claudia, fă cunoștință cu mătușa ta, Maria.

— Mami?!.. Niciodată nu mi-ai spus că așa avea o mătușă!?...

— Îți spun acum, draga mea. Sora mea a fost mult timp plecată și nu am ținut legătura. Maria o studie pe furiș pe fetiță. Avea părul și ochii lui Claudiu, avea aceleași gropițe în obraji. Până și râsul era al lui!

— Ai o fată frumoasă, Georgia.

— Îți mulțumesc. Vii cu noi?

— Unde?

— Plecăm la țară, interveni Georgia, și Claudia dorea mai întâi să mănânce o prăjitură.

— Pentru că acolo nu sunt, completă fetița.

Așezate la masă, în fața unor farfurioare descompletate, și mâncând prăjituri, cele două surori se studiau pe furiș. Maria îmbătrânise. Georgia observă asta, dar cel mai tare o sperie privirea rătăcită a surorii ei.

— Și? Te-ai măritat? întrebă Maria nesigură pe vocea ei.

— Nu. Vorbesc cu cineva, dar...

— Lucrezi?

— Momentan, nu. Învăț. Sunt studentă la psihologie.

— Era și timpul.

— Dar tu, Maria?

— Ca de obicei. Muncesc. O duc bine, o asigură rapid Maria.

— Tot la Dan locuiești?

— Eu? Cine ți-a spus asta?

— Orașul e mic, Maria.

— Nu. Claudiu ți-a spus! Recunoaște! Așa e?

— Nu e adevărat, Maria. Pe Claudiu nu l-am mai văzut de mult timp.

— Deci l-ai văzut, totuși?

— Întâmplător, Maria, și nu vād de ce ți-aș da ție raportul. Claudia, te rog să mai cumperi un suc și vezi ce înghețată dorești să mai comandăm.

— Da, mamă.

— E fata lui Claudiu? întrebă Maria când fetița se îndepărtă de masă.

Georgia o privi cu dispreț:

— Aceași Marie cu altă pălărie.

— Claudiu știe?

— Ce să știe, Maria? Fata nu e a lui Claudiu. Poți să dormi liniștită. Am crezut că ai încercat să uiți, cum am făcut eu, dar tu, nu! Încerci să scormonești trecutul doar pentru a găsi ceva cu ce să mă rănești. Te rog, pleacă de la masa mea! Nu caut ceartă. Îmi pare bine că te-am văzut, și-atât. Acum, e timpul ca tu să dispari din viața mea. Te rog!

— Bine. Cum vrei tu. Și acesta e un răspuns.

Maria se ridică furioasă de la masă. Nu mai spuse nimic și nici nu mai avea cui spune. Georgia era aceeași curvă care încercase să-i fure bărbatul. O privi pieziș și plecă trântind furioasă ușa cofetăriei.

— Mami, dar de ce a plecat atât de repede sora ta?

— Avea ceva urgent de rezolvat, Claudia.

— Privește! Nici măcar sucul nu l-a băut. Părea nervoasă. S-a supărat pe mine?

— Nu. Avea problemele ei. Tu nu poți supăra pe nimeni, îngerul meu.

— Totuși, mami, putea să-și ia la revedere. E nepoliticoasă. Să nu uităm să luăm ceva și bunicii Dora. Ea adoră prăjiturile.

— Nu avem cum să uităm, Claudia. Chiar acum îi vom cumpăra ceva. De acord?

Episodul cu Maria trebuia uitat cât mai repede și asta va face.

*

« O vară tristă, gândi Georgia.» Abandonase copilul la țară, își părăsise prietenii pentru un singur om, pentru Marius. Nu știa dacă se merită, dar continua să pună distanță între ea și trecut, între ea și amintiri. Trăia acum doar pentru Marius și prin Marius. Mergea foarte rar la țară. Știa că Dinu o vedea mai des pe fetiță. Cu el vorbea la telefon pe ascuns, destul de rar, apoi ștergea rapid apelul din memoria telefonului. El o suna doar atunci când ea îi dădea bip.

— Fetei îi este dor de tine, Georgia. Are tot ce vrea, dar tot pe tine te dorește. Nu lăsa pe nimeni să te îndepărteze de Claudia! E păcat să pierzi dragostea fetei.

— Dar vorbim la telefon, Dinu!...

— Știi foarte bine că nu e totuna. Și noi vorbim încă la telefon, dar mi-e dor să te văd, Georgia.

— Când Marius va lua salariul, voi merge la țară, hotărî Georgia.

— Dacă ai nevoie, e suficient să-mi spui.

— Știu, dar nu pot accepta bani de la tine, Dinu.

— Nu e nevoie să spui că ți-am dat eu.

— Dar cine mi-ar mai putea da? Fii realist, Dinu. Dana ce face?

— Bine, răspunse scurt bărbatul. Încearcă să se facă utilă, dar nu poate fi Georgia. E atât de comică uneori, mai ales atunci când încearcă să o facă pe doamna stilată! Dacă ai vedea ce garderobă are?!...

— E bine că te face să zâmbești, șopti Georgia.

— Crezi?

— Da. E vremea să-ți faci ordine în viața ta.

— Așa cum faci tu? Ești fericită, Georgia?

— Încă da. De ce mă întrebi?

— Dacă tu ești fericită, eu sunt mulțumit.

— Marius se străduiește mult, Dinule. Îl văd cum încearcă să se schimbe doar pentru mine. Așa cum și Dana se străduiește pentru a-ți face pe plac.

— Inima și ușa mea rămân veșnic deschise pentru tine, Georgia.

— Îți mulțumesc, Dinu. E minunat să știi că ai un astfel de prieten. Îți mulțumesc.

Cu mult mai târziu, Dana îl surprinse cu fotografia Georgiei în mână.

— E fericită, Dinu. Iubește, e iubită... Tu de ce nu vrei să uiți?

— Să uit, ce? Ar fi mai bine dacă ți-ai vedea de treaba ta, Dana. E tot ce-ți cer.

— O.K. Am încercat, doar atât. Nu-mi place să te văd că suferi. Azi pleci la Claudia?

— Da.

— Atunci voi pleca și eu să-mi văd mama. Ești de acord?

— Ai nevoie de bani?

— Mi-ai dat și ieri, ai uitat? Sper să-ți faci cândva timp să vii cu mine. Vreau să cunoști pe cineva, drag mie.

— Fie, Dana. N-am spus nu.

— Îți mulțumesc.

*

Încercă să nu răspundă omului care o urmărea de ceva timp. Îl cunoștea și știa că e periculos, doar a fost cândva peștele ei.

— Lasă-mă, te rog!

— Te las atunci când vreau eu! E clar? Ce mai faci, păpușico? Am înțeles că o sugi la un baștan. E adevărat? E mic târgul, Dana, mai ales pentru lepre ca tine! Ce ai azi pentru mine? Hai! N-am timp să aștept! Sunt un om ocupat, știi asta. Unde e barosanul? E plecat? A lăsat păsărica singură? Intră în mașină! Nu mă obliga să te lovesc!

— Te rog!... A trecut ceva timp de când nu mai fac nimic de care să-mi fie rușine... Lasă-mă, Teo, să-mi trăiesc viața! Te rog! Ai destule fete. De ce eu?

— Pentru că mie nu-mi place să pierd, târătură!

— Te rog! Ce vrei ca să mă lași?

— Bani, Dana, bani! Banii pe care-i pierd din cauza ta. Ai ales să te faci fată cuminte. Bine. Te las, dar vreau bani. Știi că nu e greu să mori, e mai greu să trăiești, Dana.

— Îți dau ce vrei, numai lasă-mă!

— Te mai droghezi?

— Nu, șopti speriată femeia. Doar de două ori am încercat, știi prea bine...

— Azi te las în pace, dar într-o săptămână aștept euroii. Na, na, na!... Nu pleci încă. Îmi ești datoare. Hai, apleacă-te păpușico!

— Aici, în mașină?

— Aici, șopti nervos bărbatul. Ai experiență. Hai, fă-mă să mă simt bine.

Dana se supuse speriată. Redeveni aceeași fată de la țară, vulnerabilă mizeriilor orașului. Nici măcar faptul că locuia cu un om bogat și influent nu o ajutase. Trecutul o urmărea încă. Scupă pe furiș sperma bărbatului. Avea lacrimi în ochi. Trebuia ca acest om să plătească. Dacă trecutul o urmărea, va renunța la trecut. Știa la cine să apeleze. Era o chestiune de timp. Azi, va face jocul lui Teo, dar cât de curând, va dansa pe mormântul lui. Bărbatul se încheie la fermoar. Zâmbea.

— Încă știi meserie, fetițo! Păcat că vrei să te lași, dar nu se știe niciodată. Dacă nu ai bani, vei plăti altfel, așa cum știi tu să plătești.

— Îți voi plăti cât ceri, șopti femeia.

— Pentru început, vreau o mie.

— De euro?

— Că doar nu de grăunțe. Normal că de euro, toanto! Atâta consider eu că aș pierde luna asta datorită ție. Ești cea mai bună la perversități, draga mea. Ai ceva valoare. Hai, nu plânge. Șterge-ți ochișorii, și vezi, poate bâigui ceva. Polițaii sunt prietenii mei, și tu știi asta. De-atâtea ori le-ai supt-o!

— Îmi ceri ceva imposibil, Dana. E vorba de Teo. Nu e un oarecare.

— Știu, Marius. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog!

— Costă.

— Știu. Îți dau cât ceri.

— Se cunoaște că stai cu Dinu. El știe?

— Crezi că i-am ciripit ceva? Vrei să mă alunge ca pe un gunoi? Nici pentru tine nu ar fi bine dacă eu aș pleca de la Dinu... Știi asta, nu? Dinu o iubește încă pe Georgia. Avem mare nevoie unul de altul. Mă ajuți sau nu?

— Tariful tipului e de cinci mii. Crezi că poți să faci rost de ei?

- Doar o zi dă-mi la dispoziție. Lui cât timp îi trebuie?
- Cum i-a primit, cum a rezolvat problema.
- Îți rămân datoare, Marius. Ești un tip beton.
- Lasă complimentele pentru Dinu. E suficient că aduci banii.
- Tu ce câștigi?
- Vrei să știi cam multe pentru o femeie. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.
- Știi ce vreau să știu? Vreau să știu că e la șapte metri sub pământ. Vreau să scuipe pe mormântul lui.
- Cât de curând, Dana, vei avea această ocazie.

O discuție simplă, banală, între doi trecători, avea să schimbe două destine, al ei și a lui Teo. Femeia își aminti cu durere bătăile nesfârșite, umilința, toate de la un singur om, așa zis protector. Ea încă mai trăia, altele nu au avut norocul ei. Era vremea plăților. Nu Teo vroia să fie plătit? Cine ar plânge absența lui? Nimeni, cu siguranță. Mergea zâmbind pe stradă. Viața era frumoasă, depinde doar de unde o priveai. Elegantă, sigură pe ea, cu o rochie de mătase care costase o căruță de bani și o poșetă pe care nu o mai cumpărase de la cine știe ce tarabă, cu bani suficienți pentru un suc sau mai multe, pentru o hăinuță, sau mai multe, reuși chiar să fie darnică, omenoasă, cu un cerșetor ivit de-aiurea. Machiajul strident și culorile țipătoare ale rochiei încă îi trădau trecutul. Ea nu avea de unde să știe asta, și atunci, nu avea pentru ce să sufere. Nu avea nicio remușcare, nimic. Teo era un gunoi și merita să moară ca un gunoi! Avea banii, banii lui Dinu, altă șansă nu mai era.

Azi, Dinu era la țară, s-o vadă pe Claudia, iar mâine va pleca din nou. Îl sună pe Sebi și se binedispuse. Curând, foarte curând, Sebi își va vedea mama. Se revedea într-un trecut îndepărtat și nu prea, însărcinată, trimisă la clienți care nu aveau nicio treabă, nu le păsa de burta ei, de rugămințile sale. Se revedea cu pumni în stomac, ea, neputincioasă, încercând să se apere, apoi, într-o baltă de sânge... Erau imagini de coșmar chiar și acum. Cineva chemase salvarea, poate un om milostiv, poate chiar agresorul, cel ce o luase în mașină, enervat, amețit, deranjat de sarcina ei. Nu depuse nicio plângere, nu spusese de omul care o trimitea pe stradă chiar și în starea asta, pentru câțiva bănuți și pentru vreo două țoale fără gust. Pentru tăcerea ei a fost lăsată în pace până acum, doar pentru asta. Și ea ar fi uitat totul, era dispusă să uite, numai că oamenii sunt uneori cele mai groaznice animale. Pe patul de spital, fără vizitatori, doar ea și copilul care era prea mic pentru lumea aceasta, dar dornic de a trăi. Plângea lângă el ore în șir. Era vinovată! Vinovată de tot și de toate. Crezuse în oameni, în bunătatea lor, în sprijinul dezinteresat. Își scutură capul, ca și când amintirile ar fi dispărut după această manevră.

*

- Mami nu mă iubește, nenea Dinu.
 - Ba da. Să nu mai spui asta, Claudia!
 - Nici pe tine nu te mai iubește. Nu vezi că a plecat de lângă tine? Nu vezi că doar Marius contează? De ce eu văd și tu nu vezi?
 - Mami ne iubește, ne iubește mult, dar are nevoie și de Marius. Înțelegi? Chiar dacă îl iubește pe Marius, în sufletul ei e loc și pentru noi.
 - Încerci să mă minți. Sunt destul de mare.
- Stătea acolo, în fața lui, cu piciorușele murdare(alergase prin livadă), cu o rochiță pătată, frumoasă și inteligentă. Dinu nu rezistă privirilor iscoditoare ale Claudiei și întoarse capul. Nu se așteptase la astfel de vorbe din partea unui copil.

— Domnu` Dinu! Dar ce să aibă domnișoara Georgia? O fi bolnavă? De o săptămână n-a mai dat pe aici.

— Ai nevoie de ceva, tanti Dora?

— Vai, domnu Dinu! Ce nevoie să mai am? Mi-ați dat bani aproape cât pensia mea pe un an, și vreți să mă mai plâng de ceva? Mi-era frică să nu fi pățit ceva domnișoara Georgia.

— N-a pățit nimic. Probabil învață.

— Și în vacanță?

— Și în vacanță, tanti Dora. Cine va fi mare psiholog? Eu, matale?...

— Doamne ferește! Ea, maică! Eu nu știu carte.

— Atunci, s-o lăsăm să învețe.

— Dacă spui mata...

Claudia se așeză pe genunchii bărbatului și-i spuse cu tristețe în glas:

— Știi? Nici eu n-o mai iubesc la fel de mult pe mama.

— Spui prostioare, Claudia.

— Eram sigură că ăsta e răspunsul. Tot copil mă crezi, dar înțeleg multe, nenea Dinu. Mă duci la cofetărie?

— Bine, Claudia, dar aici, în sat, este cofetărie?

— Nu. Mă vei duce în oraș. Te rog! Tu mă iubești, nene Dinu! Te rog!

Desigur că o iubea. O iubea ca pe copilul lui. O vedea pe Georgia în privirea fetei și nu avea puterea să o privească în ochi. Îi era dor de Georgia, o iubea, și avea puterea s-o aștepte oricât. Va încerca să o scoată pe Dana din viața lui, într-un mod elegant. Va trebui să fie singur atunci când Georgia se va întoarce la el. Singur.

— Fie. Să mergem, dar mă tem că o vom supăra pe mami.

— Fii liniștit. Nici nu va ști. Cine știe când va veni, și dacă va veni...

Doi ochișori albaștri pluteau în lacrimi. Fetița își ascunse fața în mâini pentru a nu fi văzută că plânge. Avea atâta nevoie de mama ei! Nici măcar nu vroia prăjituri, dar faptul că mergea în oraș, că o putea întâlni din întâmplare, o făcu să vibreze de emoție. Deschise portiera mașinii și sări pe bancheta din spate.

— Claudia! Unde te duci în halul ăsta? Vrei să se sperie lumea de tine? Hai și te schimbă întâi. Cred că ai murdărit totul pe acolo cu mânuțele tale!

Fetița se supuse rugămintelor bătrânei, dar în trei minute era deja schimbată.

— Pornim?

— Pornim, iubito. Dar știu bine că ți-e poftă tare de te grăbești atâta!...

Copila nu răspunse nimic. Se postă la geam, și privi bucuroasă cum se depărtează mașina de sat. Acum, părea că e mult mai aproape de mami. Dacă mami nu ar sta la Marius, și l-ar iubi pe Dinu, poate că totul ar fi mai bine, sau măcar ca înainte. Dar cine ar sta să asculte un copil? Nimeni. Își împreună mâinile cum o învățase tanti Dora și se rugă la Doamne-Doamne pentru o minune.

Dana era fericită. Teo murise. Trecutul murise și el. Răscolea prin actele lui Dinu. Știa că azi nu va veni acasă. Era doar curioasă. Simțea nevoia să știe mai multe despre el, poate pentru a-l determina s-o iubească. Știa că mai devreme saau mai târziu, va da socoteală pentru banii luați. Ar fi preferat mai târziu, poate atunci când ea nu ar mai fi fost o străină pentru el. Rămase blocată, neștiind ce să creadă, ce să spună, ținând în mână

o fotografie. Citi pe spate: Andreea la 14 ani. Era fata lui? Semăna atât de mult cu Georgia! Dar aici, scria Andreea!

— Îți place să răscolești prin lucrurile altora.

— Dinu?!... Nici nu am auzit când ai intrat.

— Erai prea ocupată. E Andreea. Ești mulțumită? E copilul pe care l-am pierdut, Dana. L-am omorât eu!

— Nu. Nu cred. Te cunosc. Tu nu ești capabil să omori o muscă.

— Eu eram la volan, Dana. Nu era altcineva. Eu trăiesc și ea e doar o amintire. Acum știi tot, sau mai vrei să afli ceva?

— Seamănă cu...

— Seamănă cu Georgia, știu. De aceea mi-a fost greu să-mi dau seama ce simt pentru ea, cum o iubesc de fapt: ca un tată sau ca un bărbat...

— Și cum o iubești, Dinu?

— Ca un bărbat, Dana. Îmi pare rău. Tu ai vrut-o.

— Georgia îl are pe Marius, șopti femeia. Ce vrei? Ce cauți?

— Puțină dragoste, Dana.

— Dar te iubesc, încercă ea.

— Nu.

— Te respect, țin la tine, și chiar am început să te iubesc, chiar dacă tu nu crezi.

— Mare greșeală, Dana. De la început ți-am spus cum văd relația noastră.

— Nu poți să mă arunci în drum! Am un suflet! Am stat cu tine! Am făcut dragoste cu tine! Unde mă duc? Din ce trăiesc?

— Trăiești din banii pe care i-ai furat de la mine, Dana. Puteai să-mi spui că ai nevoie și-ți dădeam, dar tu, nu. Ai luat singură. Azi te-am găsit răscolindu-mi prin lucruri, și știi că nu-mi place. Cu ce îți sunt dator?

Femeia scrâșnea din dinți:

— Te crezi deștept? Atunci, de ce nu mă cunoști încă? Crezi că ți-am furat banii? O.K! Da. Eu i-am luat! Am fost umilită și batjocorită! Tu unde erai? Puteam să mor! Am plătit cu acești bani pentru viața mea! Mă gândeam la o cale să ți-i înapoiez. De când te rog să vii cu mine? Am un copil, Dinule! Un copil care e însăși viața mea. Dacă aș fi putut, aș fi folosit acei bani pentru ca Sebi să vadă, să-și vadă nenorocita de mamă care de nimic nu e în stare! Am plătit pentru trecut, și am plătit scump! Hai, aruncă-mă în stradă! Aruncă-mă! Ce sunt eu? Crezi că Georgia se va întoarce la tine? Poate că da, poate că nu... Timpul hotărăște! Dar dacă nu se întoarce? Dacă vei îmbătrâni, așteptându-o? Eu te respect, și nu te-aș trăda pentru nimic în lume. Eu nu sunt o fire pasională! Poate să treacă și o căruță de ani fără ca măcar să am nevoie de sex, crede-mă. Eu am nevoie de liniște, de stabilitate financiară... Am nevoie de Sebi! De ce nu mă crezi?

Bărbatul o trase spre el și începu s-o mângâie încet, pe păr:

— Liniștește-te. Nu te arunc în stradă. Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai demult de Sebi. Până acum, s-ar fi rezolvat problema. Crezi că sunt ghicitor în stele? De unde avea să știi că ai un copil? Ai nevoie de liniște, de stabilitate financiară... O.K. Te voi ajuta să le obții. Știu și cum. Îl știi pe Alberto? Omul pe care l-am adus la cină, într-o seară...E disperat după tine. E mai bogat decât mine, e singur, vulnerabil...Cu mine, nu vei avea mai mult niciodată, și acum știi și de ce. Nu pot comanda inimii pe cine să iubească. Nu pot să mă prefac la nesfârșit. O vreau pe Georgia pentru mine. Sunt conștient că pot îmbătrâni singur, dar lasă-mă să greșesc. N-ar fi pentru prima dată. Țsta e secretul nostru.

M-ai convins că meriți mai mult, fie chiar și pentru faptul că ești mamă și-ți iubești copilul. Măine, îl vom aduce pe Sebi în oraș, și dacă există vreo șansă ca Sebi să vadă, el va vedea. Prieteni?

— Prieteni. Te respect, Dinu. Ești un om extraordinar. Am început să te iubesc, doar nu poți comanda inimii, dar Alberto va fi cel mai fericit om. Niciodată nu-l voi trăda. Poate cu tine?

Râseră amândoi.

— Acum, că lucrurile s-au lămurit între noi, mâncăm ceva, sau nu? Întrebă bărbatul, încercând să aducă totul pe un făgaș normal. Să știi că dacă mi-ai fi spus că ești în pericol, aș fi făcut orice. Nu știu ce crezi tu despre mine, dar n-am lăsat niciodată o femeie la greu, cu atât mai puțin pe cineva apropiat mie.

— E bine că am rezolvat, Dinu. Acum, totul e trecut. E bine să privim înainte, doar înainte, șopti Dana. Dinu.. Îți mulțumesc că ești.

12

— Marius! Aș vrea s-o văd pe Claudia. Mi-e dor de ea. Vii cu mine?

— Nu, Georgia. Te vei duce singură. Știi? Nu mă descurc deloc cu copiii. Când te întorci?

— Aș vrea să mai stau puțin cu ea. E copilul meu, Marius. Are nevoie de mine.

— Cum vrei tu. Lucrurile au început să meargă bine. În curând, ne vom muta de aici. Atunci poți să aduci și fata.

Se apropie de ea și o trase spre el. O posedă animalic, în picioare, repetându-i mereu că o iubește, iar ea îl crezu. Într-un târziu, după lungi sărutări, plecă. Se îmbrăcase la repezeală. Îi era dor de Claudia. Tremura de emoție. Ajunse târziu, spre seară. Câinele o recunoscuse și se gudură la picioarele sale. Era o corcitură între ciobănesc și maidanez. Ea îl aduse înainte de a o naște pe Claudia. Trase adânc aer în piept. Era atâta liniște! Privi în jur. Era conștientă că aceste vizite la țară îi priau. Se sprijini de nucul de lângă poartă și privi în vale, spre sat. O mare de lumini, foșnetul copacilor, iarba, fânul... Nu erau cuvinte pentru a descrie măreția naturii. S-ar fi rostogolit prin iarbă, dar nu o făcu. Ridică ochii spre cer și rămase cu privirile pironite minute în șir. De-abia acum și aici, chiar și pentru câteva minute, nu mai exista grija zilei de mâine. Îi veniră în minte vorbele Danei și se întristă. Ar fi vrut să le aibă pe toate, dar nu se putea. Acum, greșea în fața copilului prin lungile ei absențe. Era conștientă că ratase ca mamă. Mereu se mulțumea să creadă că fetei îi era bine aici, lângă tanti Dora. Nu era perfectă. Nimeni nu era. Poate că dacă i-ar fi spus lui Claudiu de existența fetei...Nu,asta nu. Când renunțase atât de ușor la iubirea ei, renunțase la tot. El o avea pe Maria. Așa trebuia să rămână.

— La ce te gândești de nu ai curaj să intri în casă? Ce e în căpușorul tău?

— Dinu! M-ai speriat! Admiram, ascultam...

— Ce ascultai?

— Liniștea. E atât de bine aici!

— Știu. Hai să ne mutăm aici!

— Definitiv?

— Desigur. Ne vom cumpăra mai multe capre...

— Și oi, completă Georgia, intrând benevol în jocul bărbatului.

— Vacă are tanti Dora, dar mai putem lua una.

— Și renunți la afaceri?

— Și renunț la afaceri, sau există telefon... Când vine seara, ne rostogolim prin fânul proaspăt cosit.

— Eu mulg vaca și te servesc cu lapte proaspăt...

— E o idee. Mă întreb dacă tu poți.

— Există Marius, există Dana...

— Dana există, dar nu mai e cu mine.

— Dar unde e?

— Urât spus, dar e adevărat. Am pasat-o partenerului meu de afaceri, bineînțeles, cu voia ei. Stai liniștită. E mai bine așa pentru toți. Avem un stil de a ne complica viața... Nu crezi?

— Eu încă sunt cu Marius, șopti femeia. Să știi că am fost puțin geloasă la începutul relației tale cu Dana, dar apoi, am înțeles că sunt egoistă și că orice om nu merită să fie singur. Mai ales tu. Dacă ai renunțat la ea din cauza mea...

— Georgia, nu e vina ta. Pur și simplu, așa a fost să fie. Să intrăm în casă, altfel riști să o găsești adormită pe Claudia. E târziu și trebuie să plec. Apropo! Azi am angajat-o la firmă pe Camelia. În felul acesta, putem să o ajutăm fără a ne face prezența în viața lui Ion. Ți transmite tot ce e mai bun.

— Dar cum?

— Ea m-a căutat pe mine. S-ar părea că iar nu lucrează Ion.

— Am înțeles. Ești atât de bun! Meriți să fii fericit, Dinule!

— I-am spus eu. Hai să intrăm.

Pe pat, aproape adormită, Claudia se lăsa masată de buni Dora. Era atât de obosită că de-abia putea vorbi, dar insistă să se uite măcar cu coada ochilor la desene. Când Georgia intră în cameră, fetița uită de oboseală, uită de masaj, de desene, și sări în brațele mamei sale. Începu s-o sărute cu o poftă nebună și încercă să o ciufulească bine. Nu o interesa ce îi aduse femeia, nu îi lipsea nimic, doar mama era cea care lipsea mai mereu.

— Mai încet, Claudia! O sufoci, spuse bătrâna. Mai bine s-o lăsăm să se odihnească. O fi obosită săraca.

Georgia plângea și râdea cu fetița în brațe.

— Îmi pare rău că am venit atât de târziu. Îmi pare rău...

— Știu, mami. Marius nu ți-a dat voie să mă vezi. Știu. Nu trebuie să mă minți. Sunt mare. Acum, ești aici. Asta e tot ce contează.

— M-ai iertat?

— De ce e nevoie ca eu să te iert, mami? Măine, sau chiar azi, vei pleca. De ce trebuie ca eu să te iert de fiecare dată?

Fetița izbucni în plâns. Ce multe ar fi vrut să-i spună femeii acesteia, atât de tânără, atât de frumoasă, mama ei... Ar fi vrut să-i spună de frica ei, de nopțile când are coșmaruri, de păpușile ei, de prietenele ei... Ar fi vrut să doarmă în brațele mamei, să-i simtă mirosul, s-o adulmece, cum face Rex. Dar cui să-i spună? În câteva ore, n-ar fi reușit. Încercă să nu mai plângă, se lăsă mângâiată, iubită de Georgia. Tăcea. Asculta cu atenție discuția lor, și pentru prima oară, nu interveni. Prefera să moșăie în brațele mamei, lăsându-i să creadă pe cei din jur că nu înțelege nimic. Era doar un copil, nu? Ar fi vrut să pătrundă în gândurile mamei, în inima ei, pentru a ști exact cât e iubită. Îl ura pe Marius. El era cel care o furase pe mama de lângă ea.

— E timpul să plec, spuse Dinu.

— Dra v-am pregătit patul! Georgia! Roagă-l, te rog, să rămână. E periculos să conduci noaptea.

— Chiar așa. De ce nu rămâi, Dinu?

— Tu ce spui, păpușo?

— Te iubesc, nene. Rămâi!

Fetița se repezi în brațele lui, îl cuprinse cu mâinile pe după gât, sărutându-l pe obraz, apoi, după o scurtă ezitare, se întoarse în brațele Georgiei. Târziu, în pat, îmbrățișate, își povesteau în șoaptă nimicuri. Aproape adormită, Claudia îi spuse Georgiei:

— Cât aș vrea să mai rămâi cu mine!

— Rămân, Claudia.

— Promiți?

— Promit. Acum, culcă-te.

— Nu. Nu așa. Jură-mi!

— Jur!

— Te iubesc, mami.

— Și eu. Noapte bună, fata mea.

În întunericul camerei, Georgia își strânse fata în brațe. Era atât de bine! Uitase cum e să fii mamă. Minute în șir, veghe somnul Claudiei. Când aceasta tresări, o mângâie ușor, spunându-i:

— Sunt aici, puiule, aici. Dormi și visează frumos.

Marius era prezent în mintea ei, în inima ei. De ce nu ar putea fi cu amândoi? De ce fericirea era pe bucăți? Coborî din pat, încet, pentru a nu o trezi pe Claudia, îmbracă în fugă un capot și ieși afară. Se așeză pe prispă și încercă să uite, să nu mai gândească, dar nu reuși altceva decât să plângă. Se trezi îmbrățișată. Era Dinu.

— Ce faci? M-ai speriat. Credeam că dormi.

— Fumam o țigară.

— Parcă te-ai lăsat de fumat?!...

— Parcă.

— Dana te-a influențat.

— A făcut și ea ceva, nu? Nu, m-am apucat pur și simplu, așa cum m-am lăsat.

— De ce nu îi pot mulțumi pe toți cei pe care îi iubesc?

— Fă-ți o listă de priorități, Georgia. Claudia ar trebui să fie cap de afiș. O pierzi, și eu cred că dragostea unui copil e cea mai curată și nevinovată dragoste. Cu anii aceștia nu te mai întâlnești. E atât de frumos să-ți vezi copilul crescând sub ochii tăi! Nu știi ce pierzi, crede-mă. Mai târziu, vei regreta că ai abandonat-o. Știu. Îmi vei spune că nu e abandon, că fetei nu-i lipsește nimic, dar nu văd cum o bătrână poate înlocui o mamă. Apropo. Te-ai gândit cumva să mă mulțumești și pe mine?

— Da. Dar cum?

— Aș fi mulțumit să te știu fericită. Dar ești, Georgia?

— Da, spuse șoptit femeia.

— Nu cred. Uită-te la mine. Nu știu de ce, dar nu te cred. Ceva se întâmplă cu tine.

— De ce a plecat Dana?

— Era timpul să-mi fac o listă de prirități, Georgia, ca și tine.

— Și Dana nu era pe lista ta?

— Din păcate sau din fericire, nu. E mai bine așa. Nu puteam să trăiesc în minciună. Nimeni nu poate.

Se ghemui în brațele lui ca o fiară încolțită, se lăsă sărutată, mângâiată, pradă momentului, furiei, neputinței de care se făcea vinovată în fașa celorlalți. Poate că s-ar fi ajuns mult prea departe, dacă nu s-ar fi auzit strigată de Claudia. Tresări. Realitatea era alta, și simți parcă în ceafă respirația lui Marius. Era vinovată, vinovată pentru că îl trădase pe Marius, se jucase cu sentimentele lui Dinu, dar asta nu se va mai întâmpla. Va ști să se controleze. Adormi lângă Claudia, și, în tot acest timp, Dinu, afară, în noapte, în ploaie, blestema clipa în care Georgia l-a cunoscut pe Marius. Dar el va avea puterea să aștepte, știa că va fi cândva cu el. Se gândi la noaptea în care Georgia i s-a oferit în semn de mulțumire, și el a refuzat-o, îndepărtând-o din patul său.

« Am fost un prost, doar un prost.»

Intră pe hol, încercând să întrezărească câte ceva prin geamul ușii, dar nu se distingea nimic în întunericul camerei. Auzi răsuflarea Georgiei întretăiată de oftaturi, apoi se retrase în camera sa pentru a încerca să adoarmă.

Georgia rămase o săptămână la țară, ascultă poveștile Claudiei, redeveniră prietene. Încercă să-l sune pe Marius, dar telefonul acestuia era mort. De obicei, răspundea. Acum, nu. Ceva era în neregulă. Poate că îl supăraser.

« Mi-e dor de Marius! Mi-e dor de el! Ce pot să fac? Mă întreb de ce nu m-a sunat, de ce nu a venit după mine. Poate e bolnav. Are nevoie de mine. Vreau să-l văd. E ceva ce mă apasă, ca o durere inexplicabilă. Mi-e dor de el, îl iubesc încă, fără vreo îndoială. Mă doare că ar trebui să o părăsesc pentru un timp pe Claudia, dar am nevoie de Marius, ca de un medicament pentru boli cronice. Poate că și dragostea mea e tot o boală, poate. Nu gândesc prea mult, probabil nu chem rațiunea în ajutor, atâta timp cât sufletul mi-e plin de iubire.»

Dinu venise aproape zilnic în săptămâna cât ea a stat aici, cu Claudia, dar nu i-a pomenit nimic de acea noapte, și Georgia îi mulțumi în gând. Acesta era Dinu și nimic nu-l putea schimba.

— Dinu! Trebuie să mă duci în oraș. Te rog!

— Ai vorbit cu Claudia?

— Da.

— Și?

— N-a spus nimic. Bănuiesc că s-a supărat din nou pe mine. Trebuie să-l văd, Dinu! Te rog să mă înțelegi, și mă măcar tu nu mă judeca!

— Fie. Te duc. Stai să o salut și eu pe Claudia și să-i dau ce i-am adus.

— Cum spui tu, șopti resemnată femeia.

Drumul a fost parcurs în tăcere. Ajunseră seara în oraș, iar Dinu o lăsă în fața locuinței lui Marius.

— Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

— Pot să te mai văd?

— Da. Cred că tot în preajma Claudiei, și nu uita ce ți-am spus: Prioritatea nr.1 e fata ta, și, de-abia pe urmă, venim noi, ceilalți.

Îl opri cu un gest disperat:

— Dinu.... Te rog să ai grijă de ea.

— Vorbești de parcă ai abandonat-o.

— Și nu e așa?

— Dacă ai nevoie de mine....

— Dinu, te rog! Știu că vrei să mă protejezi, dar sunt mare.

— Vorbești de parcă ai fi Claudia.

Bărbatul demară în trombă. Dacă ar mai fi rămas, ar fi urcat-o înapoi în mașină, i-ar fi spus că nu poate trăi fără ea, ar fi rugat-o să-l ierte că nu a realizat mai demult cât de mult și în ce fel o iubește. Nu își putea ierta faptul că Marius a apărut în viața Georgiei, doar pentru că el nu și-a exprimat sentimentele la timp. Acum...Era prea târziu. Văzuse zbuciumul interior al femeii și dorința de nestăvilite de a-l vedea pe Marius, de a ști că e bine. Îl iubea. Se vedea asta, și atunci Dinu trebuia să se retragă din competiție. Nu putea lupta împotriva dragostei, a vârstei lui Marius, a frumuseții fizice a acestuia. Vroia doar să o vadă fericită pe Georgia, atât. Nu putea pierde și prietenia femeii, dacă nu avea parte de dragostea ei. Își reaminti momentele când ținea în brațe trupul fără viață al Andreei. Parcă ar fi fost ieri. Își duse mâna spre piept. Era o durere violentă, care îl făcu să oprească pe moment mașina. Se gândea la ce e mai rău. Trebuia să ajungă la spital, și asta cât mai repede.

Georgia intră fără să mai sune. Ușa era deschisă. Muzica era dată la maxim, și, în fața ei, printre norii de fum, câteva perechi își continuau nestingherite dansul. Se consumase mult alcool, poate prea mult. Sticlele tronau peste tot prin încăpere, doar Marius nu avea timp de nimic. În brațele lui stătea ghemuită o blondă rotofeie, râzând prostește. Georgia încerca să se retragă încet, fără zgomot, dar Marius, care tocmai luase o pauză, aproape azvârlind-o de pe picioarele sale pe fața voinică, o văzu, se repezi la ea, o prinse de mână, obligând-o să-l urmeze. Acolo, în fața tuturor, o sărută brutal, o pocni puternic peste coapse, spunând:

— Prieteni! Ea e iubita mea, Georgia! Va rămâne la mine pentru o vreme, deoarece mă știți, sunt un mascul feroce, apoi, când va avea nevoie de bani, va pleca la dragul ei Dinu. Va lipsi poate o săptămână, după care se va întoarce la mine să i-o trag cum numai eu știu. Priviți-o! Este femeia perfectă! Prefer să cred că eu sunt sufletul ei și cu Dinu o face doar pentru bani.

O scutură puternic, strângând-o de mâini; o dureau, vroia să o facă să sufere și reușise. Dar cine să îl asculte? Puțini mai erau treji la ora aceea. Ea plângea și el nu suporta să o vadă plângând. Fugări invitații, opri muzica și se rugă să îl ierte Ea era de vină. Ea îl făcuse neom de nu mai avea puterea să judece limpede. Era ireal de frumoasă și el era nebun după ea. Se temea să nu o piardă. Erau atâtea persoane în viața ei, cu care trebuia să o împartă! Avea nevoie să fie iubit, avea nevoie să știe că face parte din viața ei, avea nevoie de mângâieri! Nu era bogat, nu avea studii, nu avea familie. Crescuse pe rând în orfelinat și la o mătușă ipocrită, fără copii, în care se treziră instinctele materne, târziu, spre bătrânețe. Nu avea decât această casă mizeră. Nu îl învățase nimeni cum să se poarte cu o femeie. Cu zeci de Dane a fost la viața lui, dar cu femeii ca Georgia, niciodată. Nu îl învățase nimeni să se poarte frumos, bătaia a fost prima lecție de viață, iar femeile, doar niște mărfuri la schimb, un mijloc de existență. Nu erau finuțe, aproape că nu aveau sentimente sau nu avea el timp să le analizeze prea mult, când le trimitea la produs, machiate strident, îmbrăcate ieftin, obosite, ridate, pierdute, drogate sau bete. Nu a mai fost niciodată îndrăgostit, nici nu avea de cine. Sex putea face oricând, cu oricine. Dar Georgia! Era altfel. Venea de niciunde, din altă lume, necunoscută lui. Era nebun, nebun după ea.

— Iartă-mă! Am crezut că nu te vei mai întoarce.

— Te-am sunat, dar nu ai răspuns.

— Am pierdut telefonul la o partidă de poker. Țsta sunt eu! De ce m-ai ales pe mine, Georgia? Puteai să ai orice bărbat....

— Dar eu te vreau pe tine, prostituțule! Te iubesc, Marius, dar îmi iubesc și copilul!

— Lasă-mă să fiu eu copilul tău, Georgia, șopti bărbatul.

— Nu. Tu nu mai ești copil, tu ești iubitul meu. Promite-mi că nu mai bei! Promite-mi!

— Promit, Georgia. Voi fi cel mai cuminte, doar iartă-mă.

Și ea îl iertă. Totul intrase pe făgașul normal. Ea rămânea acasă, el mergea la lucru, iar când avea timp liber, o scotea în oraș.

Într-o zi, o sună Dana.

— Îmi pare bine că ai răspuns, Georgia. Poți să cobori câteva minute? Te aștept la cafeneaua de peste drum, acum, cât Marius e încă la servicii. Vreau să-ți spun ceva. Peste câteva zile plec. Trebuie să-ți spun, altfel nu am liniște.

— Cobor în cinci minute. Doar cât să îmi pun ceva pe mine. E bine?

— Te aștept oricum.

— E de rău?

— A, nu. Stai liniștită. E de bine.

Se îmbracă la repezeală. Se uită la ceas. Mai era ceva timp, și totuși coborî destul de bulversată. Avea senzația că e urmărită.

— Am comandat două cafele. Bei cafea? Nu?

— Da. Ce mai faci? Pari fericită.

— Chair sunt, Georgia. Am venit să vorbim despre Dinu. Astăzi mă consider avocata lui, dar el nu trebuie să știe. Țsta va fi secretul nostru, Georgia. Nici Marius nu trebuie să afle. Mai ales el! Să ai grijă cu el. E un tip periculos.

— E cam târziu, Dana. De ce nu mi-ai spus de la început?

— Mă tem să-ți spun și acum, dar atunci? Privește aici. Ai amuțit? Parcă ai fi tu. Numele îți spune ceva?

— Nu, nu cunosc nicio fată, Andreea.

— E fata lui Dinu. A murit la paisprezece ani, în accident de mașină. El conducea. Deși nu e vina lui, de atunci, se consideră vinovat pentru moartea fetei.

— Dar cum a fost? Doamne, ce aflu?!...

— Un nenorocit le-a tăiat calea. Soția l-a părăsit imediat, doar afacerile i-au mai rămas. Asta, până când ai apărut tu, copie fidelă a fetei lui. I-au trebuit ani să-și dea seama că te iubește nu ca pe un copil, ci ca pe o femeie. Ești iubirea vieții lui și te va aștepta atât cât va fi nevoie.

— De ce-mi spui toate astea? Nu îmi porți pică? Cum de ți-a povestit ție viața lui, și nu mie?

— Ești grozavă! Nu mi-a spus nimic până nu mi-am băgat nasul în hârțoagele lui. Și dacă am plecat de la el, nu înseamnă că am rămas pe drumuri. În mai puțin de trei luni, mă mărit cu Alberto, partenerul său de afaceri. Știai că am un băiat? Are cinci ani. Îl cheamă Sebi. Într-o săptămână, îl operez la Viena. Va vedea, Georgia! Nu e minunat? Își va vedea mama mireasă. Omul acesta face bine, așa cum unul și-ar spăla șosetele la chiuveță. E ceva firesc, și nu face un caz din asta. Merită iubit, Georgia. Îl respect. Datorită lui s-a schimbat viața mea în bine. Știu ce am fost. Asta nu se uită niciodată.

Georgia continua să o asculte. Era năucită și nu-și găsea cuvintele.

— Acum, am terminat, Georgia. Plec din țară, dar te voi mai suna. Îmi beau cafeaua și o tirez. Nu vreau să dau explicații iubitului tău. E mai bine așa. Ar fi bine dacă l-ai părăsi, Georgia. Acum, cât se poate. E periculos, posesiv, și nu prea știe să piardă. Îți spun ceva, dar trebuie să juri că nu-i vei spune niciodată. Jură pe fată, Georgia!

— Ai cuvântul meu, și e suficient.

— M-ai întrebat dacă m-am culcat cu el. Ei bine, da, am făcut-o. Dar nu din plăcere. El era într-un timp cel care îmi găsea clienții. Are relații în lumea interlopă. Cunoaște de la curve, la ucigași plătiți. Țsta e el, și ăsta e mediul în care se învârte. Recunosc că l-ai schimbat în bine, de când e cu tine, dar nu suficient de mult. Acum, lucrează într-un cazinou. O va lua de la capăt. Ai să vezi. Când era băuț, toate ne feream de el. Devenea agresiv. În rest, era de treabă. Nici măcar dragostea ta nu-l poate schimba, Georgia. Trecutul îl urmărește încă, și nu știi cât pare de dispus să-și uite cu totul trecutul. Tu nu ai nevoie de așa ceva. Tu trebuie să-ți continui facultatea, să ai grijă de fată... Știi ce mă bucură cel mai mult? Faptul că voi locui împreună cu fiul meu, îl voi putea strânge în brațe de câte ori vreau. Sunt mamă, Georgia. Nu vreau ca Sebi să înceapă școala fără mine. Eu voi fi acolo, să-l sprijin. Nu va mai repeta greșelile mele. Dacă va face febră, nu îmi voi mai suna mama de zece ori pe noapte să văd dacă i-a trecut. Voi fi acolo, lângă el. Sper să te ajute ce ți-am spus. Cu siguranță, ne vom revedea. Ei, și acum, te las. Îmi cumpăr un dicționar de franceză să mă pot înțelege mai bine cu Alberto. Măcar asta am mai învățat la liceu. Voi învăța și italiana, dar cu timpul.

— La revedere, Dana. Îți mulțumesc. Să te ajute Dumnezeu.

Urcă în casă gânditoare. Nu putea spune inimii pe cine să iubească, dar viața are atâtea urcușuri și coborâșuri! Dorul de fată o chinuia. Aici aveau dreptate toți. Nimic nu era mai înălțător decât dragostea de mamă. Și ea tocmai acest lucru minunat îl călca în picioare! Va trebui să vorbească cu Marius, și deja se temea de un răspuns negativ. Așteptă în tăcere venirea bărbatului. Nici televizorul nu-l deschise. Prefera să rămână așa. Acum, era liniște, liniștea dinaintea furtunii. Știa că doar ea e de vină pentru ce i se întâmpla, știa că pe oricine ar fi sfătuit să plece, să dispară, dar ea continua să rămână, continua să-și poartă crucea în numele unei iubiri de care până și ei îi era frică. Își alese cu grijă momentul când îi va spune. Așteptă ca omul să mănânce, să se relaxeze, apoi, în timp ce îl mângâia, îi spuse:

— Aș vrea să-mi văd fata, Marius.

— Am înțeles. Vrei să pleci.

— Poți veni cu mine, îi spuse femeia.

— Dar știi bine că eu lucrez! De aceea ai venit cu propunerea!

— Sâmbătă erai liber. ...

— Sâmbătă lucrez, Georgia. Am o propunere. Așa cum ne descurcăm noi, așa va putea și ea. Adu-o aici. Poate nu va mai dura mult până ce găsim o locuință mai mare. În felul acesta, vei fi cu amândoi, și nici eu nu voi mai avea ce să-ți reproșez. Va mânca exact ce mâncăm și noi. Ce zici?

— Știi bine că am mai încercat o dată, și n-a mers.

— Așa nu, așa nu. Moaca nu mă place și tu îi cânti în strune! Acolo e Dinu, e baba, vine mama.... Ce ar vrea ea, un țânc de la mine? Să fiu Moș Crăciun? Să fiu Dinu? Nu sunt decât Marius, Georgia, și vreau să mă accepte așa cum sunt!

— Nu țipa. Te rog!

— Nu țip! Mă enervezi! Vezi cum mă enervezi, Georgia? De aceea îți trag, și pe urmă tot eu sunt de vină! Hai, du-te! Te așteaptă Dinu! De aceea lași copilul acolo, să te vezi cu el! Ce ai zice dacă nu mai am bani de plimbările tale? Costă!

O lovise scurt, peste buze, fără motiv.

— De ce m-ai lovit?

— Am vrut să vezi cine e șeful!

— Ar fi mai bine să plec, Marius.

— Ar fi bine pe dracu, Georgia! M-am enervat! Știi că te iubesc. Încerc mereu să fiu altul, dar tu nu mă lași. Cât timp va exista cineva între noi, așa va fi.

O ajută să-și pună o compresă rece peste buza lovită.

— Cred că nu sunt sănătoasă dacă încă te mai iubesc, spuse sec femeia.

— Ba ești, Georgia. Ba ești. Nu întâlnești la tot pasul pe cineva care să moară pentru tine.

— Și tu ai face-o?

— Pune-mă la încercare. Nu ,mă cunoști încă, Georgia. Am suferit atât de mult! Dragostea mea! Iartă-mă!

— Nu se pune problema să te iert eu. Te enervezi prea repede, Marius. Ar fi bine dacă cineva te-ar vedea. Am început să mă tem de tine și de ieșirile tale.

— Cu alte cuvinte, sunt nebun? Hai, spune, domnișoară psiholog! Sunt nebun? Da, sunt nebun după tine, asta recunosc! Fie! Să facem cum vrei tu! Când te întorci, voi consulta un psihiatru, un psiholog, ce vrei tu. Poate că ai dreptate. Nici eu nu mă bucur de felul în care reacționez uneori, dar știu un lucru: vreau să rămâi lângă mine! Am nevoie de tine, Georgia! Învăță-mă să te iubesc așa cum vrei tu...Te rog!

— Pentru început, învață să nu mă mai lovești, Marius. Nu rezistă nicio dragoste în fața pumnului. Dacă îmi va fi frică mereu de tine, dragostea mea se va transforma în ură, și nu vrei asta. Învăță să ai încredere în mine. Din moment ce am ales să fiu cu tine, înseamnă că te iubesc. Nu îți demonstra forța în fața mea. Nu ajută nimănui. Eu am nevoie de Marius, acel Marius care știe să îmi spună vorbe frumoase, acel Marius sensibil, timid, bun....

— Învăț, învăț orice! Te iubesc, Georgia!

Sâmbătă a ajutat-o să-și pregătească lucrurile pe care ea le va lua la țară. Îi spuse vorbe frumoase, făcură dragoste...

Poate că va fi bine. Trebuia să fie și bine. Femeia se temea să recunoască greșeala alegerii făcute. Nu putea greși de fiecare dată. Nu putea iubi mereu omul nepotrivit. Va încerca să lupte pentru dragostea ei sau ce mai rămăsese din ea. Încerca să se convingă singură că îl va putea schimba pe Marius în bine. Trebuia să aibă această putere!

— Nu vreau să merg acolo! Marius e un om rău, mami! Știu că te bate! Vrei să ne bată pe amândouă? Asta vrei? Mi-e bine aici, cu buni Dora.

— Dar cu mine cum rămâne? La mine nu te gândești? Ce voi face?

— Ce ai făcut și până acum, replică sec fetița, apoi, îi întoarse spatele și o luă la fugă.

— Mai bine las-o aici, o rugă bătrâna. M-am învățat cu ea. O iubesc ca pe copilul meu, nu vezi? De când stau cu ea, parcă am întinerit. Nu mai este nevoie să merg la cimitir, să trăiesc din amintiri. Ea e însăși viața. Te rog, mai las-o aici, măcar până începe școala. Poate, până atunci, îți vei pune ordine și în viața ta.

— Ce vrei să spui?

— Ce se vede cu ochiul liber, Georgia. Cum vrei să-l iubească pe acel om dacă omul respectiv îi lovește mama? Ce crezi că e în sufletul ei?

— Poate că mă voi căsători cu el, tanti.

— Mare greșeală, mamă. Atunci să te ții bătăi și tot tacâmul! Deschide ochii, Georgia! Vezi dacă cel de lângă tine nu e chiar dușmanul tău... Dar eu să te învăț? La școala aceea ce te-a învățat, maică? Dacă tu nu te poți ajuta pe tine, cum vei ajuta pe alții?

— Fie, va rămâne aici.

— Dar tu?

— Încerc să-mi găsesc drumul, dar nu e ușor. Încă îl iubesc, tanti Dora.

— Asata nu e iubire. Parcă ai încerca să te pedepsești pe tine pentru ceva rău! Dacă e așa, lasă-l pe cel de sus să-ți stabilească pedeapsa. O singură viață ai... Vei veni să o vezi?

— Cât de des pot. Dinu a fost azi pe aici?

— Nu. A sunat și a spus că va veni mâine. Părea obosit, maică. Și el muncește prea mult. Zici că s-ar hrăni cu două linguri, zău așa. Mă tem să nu se îmbolnăvească. Dar să revenim la tine. Ai mare grijă, puiul mamei. Dacă te-ar vedea cum mama ta, s-ar răsuci în mormânt! De ochii unei femei bătrâne, nu poți scăpa, oricâte machiaje ți-ai face. Îmi plânge sufletul.

Georgia nu spuse nimic, nu avea ce. O găsi pe Claudia postată în fața televizorului. Era supărată.

— Claudia?!...

Răspunse târziu, anemic:

— Poftim?

— Vei rămâne să locuiești aici. E bine așa?

— Și tu?

— Va fi ca până acum. Voi veni cât de des posibil. Nu uita că nu tot timpul voi putea.

— Nu îmi dai tu voie să uit asta, mamă, răspunse trist fetița. Bine. Cum vrei tu.

— Cum vreau eu... Tu ai vrut să rămâi aici.

— Ai altă alegere mai bună pentru mine? Spune! Tu ești adultul!

— Ai dreptate, Clau. Dar nu uita că te iubesc. Nu te grăbi să mă judeci. Acum, plec. Nu mă săruți?

O sărută mecanic, pe obraz, apoi își reocupă locul în fața televizorului. Georgia mai vorbi puțin cu bătrâna, doar banalități, un fel de scuză idioată pentru plecarea sa precipitată. De-abia după ce se îndepărtă de casă, Georgia plânse în voie. O mare răceală își făcu loc în suflet. Îi zvâcneau puternic tâmplele, îi ardeau obraji. Știa că pierduse în fața fetei, știa că Marius se va supăra, și, dintr-o dată, se simți îngrozitor de singură. Acasă nu găsi pe nimeni. Se reculese câteva minute, apoi porni spre cazinoul unde lucra Marius. Simțea nevoie să-i vorbească, să-l sărute... Nu putea să mai aștepte singură în casă. Avea mare nevoie să creadă în această dragoste, doar atunci se meritau toate sacrificiile. Intră cu o spaimă reținută și nu îi trebui mult timp pentru a-l vedea. Era într-un colț, discutând aprins cu o tipă brunetă, tunsă scurt, cu o fustă de piele deasupra genunchilor, și un tricou mulat, negru. Georgia nu știa ce să facă. Se opri în loc. Nu era bine să meargă la el. Se întoarse la bar, postându-se pe un scaun, așteptându-l, spionându-l. El continua să vorbească, să râdă, pentru ca nu peste mult timp, să o tragă pe fată spre el, doar pentru a-i mușca nasul.

« Ce nevinovat e! Iată omul pe care-l iubesc și iată mediul care-i priește! »

Plecă. Era mai bine să-l aștepte acasă. Trebuia să vorbească serios cu el. Simțea că sfârșitul poveștii de dragoste e aproape. Se întristă. Greșise din nou. La început a fost Claudiu, acum, Marius... Pregăti în fugă ceva de mâncare, apoi își făcu o cafea. Simțea că-i pocnește capul. Era obosită, terminată. Marius își făcu zgomotos intrarea în casă, fredonând o melodie. Era puțin amețit, dar părea dispus. O sărută lung, prinzând-o în brațe, căutându-i sânii mici, zdrobindu-i în mâini; îi mușcă buzele destul de tare și se pregăti s-o dezbrace. Georgia îl îndepărtă brusc, aproape că-l forță să se așeze pe fotoliu, ștergându-și buzele involuntar, scârbită! Era pentru prima oară când răspundea astfel dovezilor lui de dragoste.

— Nu! Stăpânește-te puțin! E cazul să discutăm serios.

— Să discutăm atunci, răspunse el râzând și căutând să-și strecoare mâinile între coapsele ei.

— Vreau să discutăm! țipă ea, bruscându-l.

Păru mirat, dar faptul că era respins începu să-l enerveze.

— Unde e Claudia?

— La țară, îi răspunse Georgia cu un calm stăpânit.

— Nu te cred! Era vorba s-o aduci aici!

— Era, dar fata mea se simte mai bine acolo. Pricepi?

— Nu, nu. Deloc. E doar un motiv pentru a nu te despărți de Dinu! Ești i târfă împuțită! Asta ești! Nu e greu să înțeleg de ce îți lași fata acolo! Ești o târfă și o mamă denaturată, doar atât! Doamne, cât te iubesc și ce prost sunt să mă las fraierit de tine!

— Destul! Explică-mi cine e tipa brunetă care te-a făcut să râzi cu atâta poftă! Dar blonda de la petrecere, unde mai e? Ce se întâmplă cu noi, Marius?

— Se întâmplă să iubesc pe cine nu trebuie. Tu, iubita lui Dinu, îmi ceri mie socoteală? Fără prea multe studii am rămas, dar prost nu sunt! Îmi dau seama când cineva încearcă să mă ducă de nas!

Se apropie de ea și o bruscă, îndoindu-i mâna dreaptă la spate. O imobiliză doar pentru a reuși s-o lovească mai ușor. O lovi peste buzele-i păcătoase, apoi peste față. I se păru că e prea mică pedeapsa , și atunci, continuă să o lovească nervos în abdomen; o trase de păr, doar pentru a-i da o lecție. Se liniști doar atunci când văzu sânge. Îi fu rușine pentru tot ceea ce se întâmplase, pentru tot ce făcuse, și începu să o sărute ca un nebun, îi șterse sângele, îi mângâie părul, continuând să mângâie pielea fină și catifelată a Georgiei. O iubea ca un nebun și se purtase ca atare. Îi tremurau mâinile, lacrimi curgeau involuntar pe obrazul ars de soare, ar fi vrut să spună ceva, orice, dar de-abia articula cuvintele. Își lovi capul de perete, apoi dădu cu pumnul până ce nu mai suportă durerea. Se autoflagela în încercarea disperată de a se înțelege pe el și comportamentul său de brută aplicat persoanei iubite. Îl enerva tăcerea ei, privirea sa distantă. Se dusese dracului toată chimia dintre ei! Încercase să se schimbe. Învățase să uite cât de ușor se fac banii în cartier, uitase prietenii, muncea atât cât se pricepea și unde găsisse până la urmă. Încercase să devină manierat, să adopte o vestimentație elegantă, în măsura bugetului, dar cel mai important era faptul că aproape se învățase cu ideea că trebuia să devină tatăl unui copil. Ceea ce nu vroia să accepte era prezența lui Dinu în viața Georgiei.

— Iartă-mă! Am fost un nebun! Știu că tu poți ierta. Nu se va mai întâmpla niciodată! Promit. Sunt gelos! Gelos și nebun după tine! Te iubesc! Spune-mi că m-ai iertat! Spune-mi!

Georgia îl privea distant și rece. Ce avea să-i spună? Pentru ce l-ar mai ierta? Își abandonase fata, prietenii, doar pentru a fi cu el. O durea stomacul, o usturau buzele.

— Trebuie să te odihnești acum. Ai nevoie de odihnă. Dragostea mea! Dragostea mea! Ce ți-am făcut?

O purtă în brațe până la pat. Plângea, plângea cu adevărat.

— Doamne, ce ți-am făcut?

Aduse o compresă cu apă rece pentru buzele femeii. Găsi un algocalmin și o imploră să-l ia. Ea îl privea nemișcată, mută, distantă.

— Spune-mi ceva! Mă omoară tăcerea asta, Georgia! Te iubesc! Iartă-mă! Dacă asta îți va face bine, lovește-mă! Sunt aici. Trage fără frică! Mă omoară tăcerea ta!

Își așeză spășit capul pe abdomenul ei, dar și-l luă imediat. Ea tremura, doar atât. Unde era dragostea? Ar fi vrut să-l ierte, dar durerea îi aminti că cel care plângea acum, în urmă cu câteva minute, o lovise ca o brută, fără milă. Și-atunci? Ce mai numea ea dragoste? Georgia se resemnă să rămână cu spatele la el; Deveni imună la mângâierile lui; nu mai simțea nimic decât un mare gol, o mare durere. Acceptă dragostea lui târzie, ciudată; îi cedă pentru ultima oară. Făcură dragoste fără cuvinte, dureros și straniu. Nu-i vorbi nici la sfârșit, se mulțumi să-i zâmbească fals. Nu știa dacă cedase din frică, dintr-un ultim licăr de iubire, sau doar pentru a-l face să înțeleagă mult mai târziu, când ea va fi plecată, ce a pierdut. A doua zi, se prefăcu adormită până la plecarea lui. O învelise grijuliu, o sărută pe frunte, apoi plecă, neîndrăznind s-o trezească. Dacă ar mai fi stat, ar fi cedat, povestea s-ar fi repetat de n ori. ... Trebuia să plece! O făcea pentru ea, pentru Claudia, pentru restul vieții, câtă ar mai fi fost ea. Și iar plecă lovită de dragoste, cu un simplu bagaj și o experiență amară. Aruncă într-un container cheia de la garsonieră. Se simțea liberă, dar goală pe dinăuntru.

— Bună.

— Bună. Ce ai pățit? Ce-i cu fața ta, Georgia?

— Nimic. Pot să intru?

— Doamne! Ce prost sunt! Te țineam la ușă. Merit o pedeapsă. Ce e cu bagajul?

— De parcă n-ai ști că-i al meu?!...

— L-ai părăsit?

— Da.

— Nu, dar va afla.

— Arăți ca un mort viu.

— Îmi face bine când primesc un astfel de compliment de la prima oră.

— Cafea?

— Nu. Mai degrabă aș dormi. Mi-e rău.

— Poate că ar trebui să te vadă un medic, Georgia.

— Nu, Dinu. Dacă aveam nevoie, îți spuneam, crede-mă.

— Va trebui să mînânci ceva, de-abia pe urmă vei dormi.

Ea se așeză pe scaun în bucătărie, în așteptarea mâncării. Îl privea ca atunci când îi ceruse ajutor și găzduire prima dată. Ar fi fost bine să nu fi existat un Marius în viața ei, ar fi fost minunat ca Dinu să vadă de la început femeia din ea, femeia care îl dorise în nopțile lungi, singuratic, când patul părea rece și dur. Acum, defila prin fața ei, în pijamaua de mătase, descheiată în față. Nu inspira virilitate, nu era nici pe departe tipul bărbatului seducător. Inspira mai degrabă încredere, prietenie... Se așeză lângă ea și o mângâie pe păr. Ea simți nevoia să țipe, să se descarce:

— E nebun! Înțelegi? Nebun! Mă lovea fără milă, într-una! Eu plângeam, încercam să mă apăr, îl rugam din priviri să mă ierte! Mă doare totul. Pricepi?

— De ce, Georgia? De ce?

— M-a acuzat că îl înșel cu tine! Puteam să-i spun vreodată că am încercat să mă culc cândva cu tine, iar tu m-ai refuzat? E o brută! În felul lui mă iubește. În felul lui.

— Ar trebui să plătească, Georgia.

— Nu, Dinu. Nu mai am puterea să îl întâlnesc, nu am încă puterea să îl înfrunt. S-a terminat. Acum, vreau doar liniște, multă liniște.

El îi sărută tâmpla, și, ciudat, Georgia uită pentru moment de Marius.

— E o nebunie, șopti ea, sărutându-l pe buze, timidă. Acceptă buzele lui acaparatoare, dulci, apoi îl bruscă, oprindu-i avântul: Nu te merit!

— E o prostie ce spui tu.

— Prostie, spui? Atunci, cum îți explici faptul că după tot ce mi-a făcut, l-am acceptat? Am făcut dragoste, Dinu... Ar trebui să mă privești doar din milă, cu scârbă... Sunt o proastă.

— Destul. Nu te acuza mereu. Toți greșim.

— Mă mai iubești, Dinu?

— Da.

— Dă-mi timp.

— Avem o viață. Te aștept, dar nu voi lăsa pe nimeni să mi te ia! Pe nimeni!

Georgia oftă. Era obosită, tristă, încă speriată. Se gândea că nu e singură în aceste momente. Dinu era aici, lângă ea, gata s-o ajute. O durea faptul că trebuia să recunoască greșeala de a alege cu inima și fără pic de judecată. Și totuși, l-a iubit mult pe Marius. Poate încă îl iubea, nu își dădea seama. Instinctul de supraviețuire funcționa, la fel și frica. Nu, nu trebuia să-i pară rău că a fugit. Aceasta nu se putea numi dragoste. Era mai degrabă un soi de dependență dementă. Marius era bolnav, dar ea? Ea cum era? Își neglijase copilul, se neglijase pe ea, renunțase la a mai visa, deși semnale veniseră de la începutul relației. Se încăpățânase să creadă că ea poate schimba lumea, și mai ales pe cel ce-l iubea. Se încăpățânase să rămână prizonieră, să creadă într-o iubire imposibilă, o iubire în care sexul avea rolul de liant, și nu discuțiile. Poate că Dana era într-adevăr, mult mai deșteaptă decât ea. Trebuia măcar de acum înainte să deschidă ochii, să învețe să raționeze. Adormi cu capul pe masă și se trezi luată pe sus și purtată spre pat.

Dinu avea ochii în lacrimi și-l dureau vânătaiele femeii. Cu greu se abținu să nu sune la poliție. Acest vagabond trebuia să plătească, dar dorința Georgiei de a nu-l mai implica pe Marius în viața lor trebuia respectată. Nu înțelegea cum putea un om să lovească o astfel de femeie. Să ai parte de dragostea ei și să nu știi să o păstrezi?!...Era strigător la ceruri! Tristețe, dragoste, milă și ură, se citeau pe chipul lui crispat. Știa cât de mult îl iubise Georgia pe Marius și cât de greu îi va fi să uite totul. Și el vroia iubire, poate că nu va fi niciodată iubit precum acest tânăr, dar o vroia. Doar pe Stela o iubise, fosta soție, dar nu cu așa o intensitate; drept dovadă fiind despărțirea lor precipitată după moartea fetei. Cu Dana a fost un joc, a început și s-a terminat repede, cât ar ține un foc de tabără, după părerea ei. Dar Georgia... Dinu se mulțumise până acum cu prietenia ei, dar spera la mai mult, avea tot dreptul să sper. Era bărbat, ce dracu! O va determina să-l iubească, trebuia! Bărbatul își înghiți pastilele pentru inimă, apoi se așeză din nou să vegheze somnul agitat al femeii. Era suficient ca ea să-i ceară ceva, orice...

Cântecul tău era asemeni

*somnului,
Și poate că am adormit într-un târziu,
Rupt de nimicul lucrurilor.
Te-am simțit mai întâi,
Te-am iubit mai pe urmă,
Și cântecul, el, cântecul
a rămas.*

13

Iarna coborî timidă peste sat, cu puțină zăpadă, dar Claudia găsi puterea să se bucure de ea. Era timpul să se joace, să domine grupul de fetițe, ea, jumătate orășeancă, jumătate țărăncă, câteodată rea, câteodată bună... Nu mai credea în poveștile cu Moș Crăciun, și totuși aștepta cu nerăbdare cadourile. Așa știa cei din preajma lor să-i arate că o iubesc. Accepta, cu toate că de fapt, dorea mai mult. Dar, poate că așa era în viață, și ea, copil, nu realiza. Se bucură totuși că mama ei nu mai era cu Marius. Acum, poate că va fi o altă relație între mamă și fată.

Mai erau două zile până la Crăciun și tanti Dora nu dovedea să facă tot felul de bunătăți. Se amesteca în treburile bătrânei, murdărindu-se de făină, furând cozonac fierbinte și cocă. Se întrebă în gând ce va face când buni Dora nu va mai fi. Scutura speriată din cap. Așa ceva nu se putea întâmpla. O pusese pe bătrână să jure că va muri de-abia la o sută patruzeci de ani și bătrâna jură răsând de năzbâtiile fetei. Își șterse pe furis, cu un capăt de pestelcă, lacrimile. Era bine să poți trăi veșnic. Își reluă activitatea lăsând-o pe Claudia în grija celor două fete: Maria și Magda.

— Dacă vei mai avea un frate sau o soră, părinții nu te vor mai iubi la fel.

— Ba da, replică nervoasă Claudia.

— Mama ta e tânără. Dacă se va căsători cu nenea Dinu, cu siguranță va mai face încă un copil. Te va iubi mai puțin. Așa s-a întâmplat și la mine când a apărut Rebeca. Rebeca în sus, Rebeca în jos! Am luat și bătaie din cauza ei! E mai bine de tine, Claudia. Crede-mă!

— Vorbești numai prostii, replică dur Claudia. Mama e prea bătrână pentru a se mai gândi la copii. Are de terminat o școală, nu de schimbat pelinci! Mai bine să ne jucăm de-a școala! E mai distractiv decât să bați câmpii cu frații tăi!

Totuși, ideea de a mai împărți cu cineva dragostea celor din jur, o sperie. Așa ceva nu se va întâmpla. Avea mare nevoie de dragostea lor și nu avea puterea s-o împartă cu nimeni. Își continuă jocul, încercând să uite.

— Tatăl meu a fost anul trecut Moș Crăciun la grădiniță, spuse bucuroasă Magda. Era atât de frumos! I-am făcut și o fotografie! Mâine o aduc, s-o vedeți.

— Tatăl tău era? De-abia acum îmi dau seama de ce îi cădea barba și o ținea cu mâna! Nu te supăra pe mine, dar dacă ar fi trăit tatăl meu, ar fi fost cel mai frumos și convingător Moș Crăciun!

— Mereu vrei să fii tu prima! Mai bine plec. M-am săturat să o faci pe șefa! Dacă ar fi trăit tatăl tău, ar fi fost rege, nu? La revedere! Să mergem, Maria! Ești o răutăcioasă, Claudia! Meriți să te joci singură!

— Mai rămâneți, vă rog! Îmi cer scuze, Magda. Și-apoi, trebuie să apară mami care mi-a promis că va cumpăra ceva și pentru voi, dar cum vreți! Eu nu vă pot obliga, spuse fetița pândind cu coada ochilor reacția fetelor.

— Să rămânem, Magda. Și-a cerut scuze! Vrei?

Se învățase să se aștepte la orice de la mama sa, dar sărbătorile nu aveau farmec dacă nu le petreceai în familie. Așa îi spuse buni Dora și avea dreptate. Aveau de rezolvat niște probleme. Asta era scuza lor. Acceptă cadourile, admiră bradul, și-atât. Nu putea să râdă la comandă. Nu putea să se prefacă la nesfârșit că îi este bine. Se trezi plângând, nici ea nu știa de ce. Se retrase în camera ei furioasă pentru că arătase în fața prietenelor că e slabă. Ele nu trebuiau să o vadă plângând, și au văzut-o. .. Auzi pe buni Dora mormăind în barbă, doar ea să audă: Săraca fată bogată. Nu înțelegea însemnătatea acelor vorbe, dar îi rămaseră întipărite în minte. Sunau ciudat. A cântat colinde alături de familia Magdei care, pentru prima dată, își vedea cu alți ochi prietena. Toate răutățile Claudiei nu o vor mai atinge de azi înainte. Știa că fata era cu totul altfel decât lăsa să se vadă.

Declarația de dragoste a mamei o făcu să-i treacă supărarea. În fond și la urma urmei, vor declara ziua de azi Crăciunul. Nu era atât de greu! Dinu le ajută să împodobească cel mai frumos brad, doar bătrâna plângea pe pat, alături de paltonul primit. Era încălțată încă în cizmele de la Dinu. Niciodată, dar niciodată, nu primise ceva mai de preț.

Lângă brad, încă mute de uimire, Magda și Maria, își desfăceau cadourile. În camera mirosea a gutui coapte, iar Georgia își aduse aminte de mama. Zâmbi printre lacrimi și își strânse cu putere fata în brațe. Pentru Claudia, acesta era cel mai frumos cadou.

— Crăciun fericit, șopti Claudia, sărutându-și mama.

— Crăciun fericit, puiule.

Ei, da, de-abia acum venise Crăciunul, gândi fetița. Azi erau toți adunați, deci era sărbătoare.

Georgia se plimba prin cameră, într-un du-te-vino, doar pentru că nu știa încă ce să îmbrace în această primă seară, la restaurant. Iarna, la munte, o cină în doi, într-un decor elegant... Mergea de minune rochia neagră, de mătase. Altceva, ce ar putea lua? Trebuia să lase o impresie plăcută. Avea emoții. Era ceva timp de când nu se mai îmbrăcase elegant. Nu îi ceruse nimeni. Îl auzi pe Dinu muștrând-o pentru întârziere. Acesta escaladă rapid micul grilaj ce despărțea terasele celor două camere și se strecură în încăperea înainte ca Georgia să aibă timp să protesteze. Femeia îl fugări spre ușă și îi spuse că acesta nu e cel mai indicat mod de a pătrunde în camera unei doamne.

— Și-apoi, nici nu am terminat. Încă nu sunt machiată, nu mi-am aranjat părul... Aș vrea să mă aștepti în camera ta. Nu durează mult, promit. Voi bocăni în perete când e gata. Ești de acord?

— Mai pot să spun ceva? Te aștept cuminte în camera mea. Să știi că nu pot fi la nesfârșit cuminte!

— Te alinți, Dinule! Hai, acum, du-te!

Se machie discret, își alege pantofii, iar părul îl lăsă să cadă pe spate. Bocăni ușor, în perete. Acum era gata.

— Se poate? Îmi permiteți să intru, domnișoară?

— Vă rog.

Dinu rămase în fața ușii și nu îndrăzni să se apropie. Era atât de frumoasă!

— S-a întâmplat ceva?
— Doar atât. Ești deosebită.
— Îți mulțumesc. Și tu arăți bine.
— Pe lângă tine, sunt mic copil. Mai bine aș cumpăra niște cătușe. Te voi lega de mine, doar așa vei fi în siguranță. Glumeam. Am încredere în tine, și nu aș vrea să consideri relația noastră o colivie.

Râseră. Trecuse parcă o veșnicie de când fugise de la Marius, o veșnicie de când era cu Dinu. Nu o forță cu nimic. Îi dăduse timp să-și lingă rănilor, să uite, să învețe să-l iubească. Acum, în munți, într-un dumnezeiesc peisaj, Georgia simți că ziua în care i se va dărui, nu e departe. Avea emoții, de parcă n-ar fi iubit niciodată. Vroia ca totul să fie special pentru un om deosebit. Și nopțile care urmau, le petrecu singură, în camera ei. Obișnuia să privească pe geam, în întuneric, spre vârfurile înalte ale munților, spre zăpada cu reflexe argintii, spre cerul înstelat pierzându-se printre brazii încărcăți, triști, spre aleile pustii din fața hotelului. Redescoperirea iarăși și iarăși mici frumuseți oferite ochilor muritorului, adormind, hăt târziu, în noapte. Diminețile, datorită lui Dinu, nu pierdea niciun răsărit de soare. Îmbrăcată sumar, cu un capot mai gros deasupra cămășii de noapte, ciufulită, cu ochii încă umflați de somn, ieșea în balcon, și el o găsea adorabilă.

— Știi? Niciodată nu mă voi plictisi lângă tine, îi spuse, în timp ce admira explozia de lumini din spatele creștelor pleșuve. E minunat, șopti în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte. Îți mulțumesc că exiști, Dinu.

— Nu m-ai sărutat încă astăzi, spuse el trist.

— Nu?

— Nu. Am fost cumva obraznic?

— Nu, deloc. Azi vei primi două pupicuri. Unul e pentru întârziere.

— Se acceptă! strigă el sărind peste grilaj.

— Ce faci?

— Vin să mi le iau singur.

— Vrei să...

— Vreau mai mult, Georgia, șopti bărbatul.

— Și ce mai aștepti? Întrebă încet femeia.

— Aștept să-mi spui: da. E ultima zi din an, Georgia.

— Știu.

Îl sărută lung. Tremura. Înghețase pe terasă, dar emoția momentului îi accentuă tremurul.

— Te vreau, te doresc, dragostea mea.

— Sunt aici. E suficient să întinzi mâna.

— Am întins-o. Mai departe?

Ea se așeză în fața lui, palidă, cu părul despletit, nepieptănată încă, provocatoare în cămășuța ei transparentă, tremurând ca o școlăriță.

— Ești atât de frumoasă!

Ea nu răspunse nimic, continuă să-i poarte mâna peste pieptul ei, îl ajută să se dezbrace, apoi, i se dărui încet, parte cu parte.

— Cât timp am pierdut! Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să-mi scapi printre degete. Ești unică!

— Nu. Unică sunt doar pentru tine și-ți mulțumesc.

Un timp, doar se priviră, nu își spuseră nimic. Era doar iubire și ...liniște.

De asta aveau nevoie amândoi. Georgia învăță să iubească din nou. Era cu totul altfel. După o mare zbuciumată, după furtuni urmate de scurte reprize de soare, acum, marea era calmă și cu atât mai frumoasă.

Restul zilei o petrecură plimbându-se prin stațiune, iar în noaptea dintre ani, el o ceru de soție, în restaurantul elegant și plin de lume, printre baloane atârând din tavan, tăvi cu băuturi, mâncare, și perechi ce-și urau orice. Îmbrăcată într-o rochie lungă, de-un verde diafan, cu spatele gol, femeia acceptă și își dori ca această noapte să nu se mai termine.

Trăia într-un vis, și pentru prima dată în viață, nu mai privi înapoi.

El o sorbea din priviri, uită de durere, de singurătate, de muncă, și îi mulțumi într-un târziu că a intrat în viața lui și a făcut-o mai frumoasă.

O privea mut de durere, o durere surdă, știind că mila înlăturase între timp, în mare parte, dragostea. Acum, a învoit-o pentru câteva zile. Nu știa dacă era bine, nu știa dacă era rău, dar el nu putea s-o ajute. De aceea a internat-o, în speranța că medicii o vor putea ajuta mai mult. Îl privise mută când se depărtă de pat, amenințând cu gesturi și cuvinte bizare, cu fața trădând când ură, când teamă. Îmbrăcată în cămașa spitalului, nu mai era Maria de altădată. Trăia acum într-o lume stranie, vedea ce nu vedeau alții, auzea, și nu avea cum să explice de unde vin vocile. În momente de liniște, îl chema pe Claudiu, striga că-l iubește, plângea disperată, așteptând apoi, umilă și cuminte, venirea lui.

— Astăzi, te iau acasă. E Anul Nou, Maria.

— Știu. Îți mulțumesc. Știam că vei veni.

— Cum te simți?

— Mai bine, mult mai bine.

— Mai ești supărată pe mine?

— Nu. Știu că sunt bolnavă, dar mai știu că te iubesc și mă voi face bine.

— E foarte bine atunci.

Acasă o așteptau o masă încărcată cu bunătăți, un brad înalt, frumos împodobit, un pat pregătit pentru doi, dar ea, tristă, palidă, abia dacă observă, luă picăturile și pastila, apoi, în scurt timp, adormi.

O dezbracă încet, pentru a nu o trezi, o băgă în pat, învelind-o, apoi își turnă coniac, pahar după pahar, până reuși să se îmbete, adormind într-un târziu, îmbrăcat, la picioarele Mariei, murmurând: « La mulți ani! » tavanului întunecos. Nu era drept să fie așa, dar ce era drept? Simțea că el va fi cel care va striga curând după ajutor. Nu-l mai ajuta nici băutura, nu-l mai mulțumeau nici femeile ușoare, nimic. Murise pe jumătate sau mai mult atunci când își internase nevasta în spital. La orice s-ar fi așteptat, dar nu la un astfel de final. Din avocatul frumos și faimos de odinioară, vor rămâne doar amintiri sau poate nici acelea. Un bețiv și o schizofrenă, mai gândi el, în stare de veghe, apoi, filmul i se tăia.

Deschiseră ușa apartamentului, și Dinu o opri brusc:

— Stai. Bine ai venit în casa ta, Georgia. Voi pași peste prag cu tine în brațe.

— Dacă poți să mă mai cari, după atâta desfrâu culinar...Ai curaj, nu glumă.

Mai târziu, în fața ceștilor de cafea, își amintiră de munte, de noaptea dintre ani.

— Pentru mine, e ca și cum aș începe o viață nouă. Nu voi lăsa să treacă timpul în defavoarea mea. În ianuarie, ne căsătorim.

— Deci luna asta?

- Da.
- Mă tem că nu vom reuși să punem la punct totul!?!...
- Lasă-mă pe mine. Tu ai alte griji. E suficient că ai spus < da >.
- Îi vom invita pe Mircea și pe prietenul său?
- Dinu râse:
- De ce nu? Astfel se va vedea că nu am nimic împotriva homosexualilor.
- Răutăciosule! strigă ea.
- De ce răutăcios? Am spus ceva ce nu trebuia? Apropo! Tu nu mai ai rude, prieteni?
- Nu.
- Dar ai o soră.
- Nu contează.
- N-am vrut să te supăr, Georgia.
- Te cred, dar crede-mă și tu. Vreau să uit trecutul. Sora mea e trecut.
- Am înțeles. Tu hotărăști. Rochia ta o vom comanda zilele astea. E posibil să dureze ceva timp până e gata.
- Dinu?!... Cum ar trebui să arate rochia mea?
- E o întrebare de baraj, deoarece ție trebuie să-ți placă.
- Totuși aș vrea să știu. Pentru mine contează mult părerea ta.
- Albă, lungă, cu broderii manuale. Ceva de genul ăsta, dar fă abstracție de părerea mea. E puțin subiectivă.
- Știi? Gândim la fel. E ciudat. Am visat o astfel de rochie.
- Nimic nu e ciudat și nimic nu e întâmplător, Georgia. Toate sunt scrise dinainte de a ne naște. Ne-a fost dat să fim împreună.
- Atât de târziu?
- Atât de târziu. De ce spui asta? Te crezi bătrână? Atunci, eu de ce am întinerit? Probabil că am fost puși la încercare. Dragostea noastră nu e un simplu foc de paie ce arde repede, cu flacără mare, e mai degrabă un foc ce arde mornit, mult și bine.
- Câteodată mă tem, Dinu. Mă tem pentru fericirea mea, pentru tot ce e frumos în viața mea... Mă tem că se poate termina într-o clipă totul. Parcă m-am învățat cu necazurile.
- Și mie mi-e frică, și altora... Nu poți trăi în frică. Ce are să se întâmple, se va întâmpla. Crezi că dacă ai ști viitorul, ți-ar fi mai bine? Nu. Și chiar dacă mâine se va termina, e bine să îți trăiești clipa. Mă bucur că ai intrat în viața mea, vreau să fim împreună până la sfârșit, dar nu-ți pot garanta care este acesta. Totul e până la urmă, destin. Învinge-ți temerile, Georgia. De-abia atunci vei fi cu adevărat fericită.

*

Claudia rămase mai întâi surprinsă văzându-și mama sărutându-se cu Dinu; avu puterea să zâmbească, dar nu să înțeleagă. Pe ea nu a întrebat-o nimeni, nimic. Ei aveau să devină curând soț și soție, iar ea pierduse un prieten, câștigând un tată. La urma urmei, nu era chiar atât de rău. Îl iubea, dar el nu putea fi tatăl ei. Și cât ar fi vrut să fie! Își iubea tatăl fără să-l fi cunoscut, și nu l-ar fi înlocuit cu nimeni. Avea multe semne de întrebare de când mai crescuse, și chiar își apostrofă mama că vorbește prea puțin despre tatăl ei, nu i-a arătat niciodată mormântul, nu purta numele lui... Ezitarea mamei o făcu să sperie că poate acesta nu murise, și acum, acum femeia încerca să-i explice noua situație. O luase deoparte, în cealaltă cameră și îi spuse că ea va veni să locuiască cu ei, și o rugă să

se gândească și la varianta schimbării numelui de familie în Conceea. Erau prea multe informații pentru o zi, prea multe schimbări pe care cei din jur se așteptau să le accepte peste noapte. Era doar un copil, ce Dumnezeu! Și mama ei avea pretenția că o iubește și o înțelege!

— Nu vreau să port numele lui! Mie îmi place numele meu. Nu vreau să-l schimb! Și dacă tatăl meu nu a murit cum spui tu, nu s-ar supăra dacă aș accepta un nume de împrumut?

Georgia rămase surprinsă, apoi se întrebă cât o mai iubea Claudia. Recunosc pentru sine că a greșit forțând cumva nota și se grăbi să-i răspundă pentru a nu o face pe fetița să citească adevărul din privirea ei derutată:

— Bine. Nu insist. Oricum, e alegerea ta și o respect. Iar tatăl tău a murit, nu înțeleg de ce ai dubii în legătură cu acest subiect. Crezi că eu te-aș minți, puiule? Cu noi vei veni, nu?

— Nu, mami, și nu te supăra. Voi rămâne cu tanti Dora ca și până acum.

— Dar de ce? Credeam că vei fi fericită dacă mă voi întoarce la Dinu?!....

— Credeai, spuse sec fetița. Tu schimbi repede bărbații. Mă întreb dacă pe tăticul meu l-ai iubit cu adevărat... Așa e că nu?

Georgia înlemni, apoi izbucni în plâns și se retrase în grabă spre ușă ca într-o mare evadare.

— Ești nedreaptă cu mine, Claudia! La vârsta ta n-ar trebui să-i judeci pe cei mari. Mă urăști și nu cred s-o merit într-atât! L-am iubit pe tatăl tău! Află că a fost prima mea dragoste! Prima! Ești rea! De aceea plâng! Tu încă nu poți înțelege.

— De ce? Pentru că nu sunt încă la școală? Bine. Nu plânge. Voi rămâne aici doar până la începerea școlii. E bine? Mi-e frică de oraș, mami. Acolo, nu am prietene, înțelegi?

— Când vrei, ești un copil dulce.

— Știu.

— Trebuia să-mi închipui. Prietene?

— Da.

— Vezi tu? Mami ar vrea să fie fericită. Indiferent ce bărbat ar fi în viața mea, tu ești prima mea iubire, ești micul meu înger. Știu că ți-am greșit, dar te rog să mă ierți, puiule.

Georgia o ridică în brațe, o sărută tandru, apoi o repuse pe pat, își șterse lacrimile, mulțumind în gând fetiței că acceptă dragostea ei, îmbrățișarea ei... Poate că într-o zi o va înțelege, îi va ierta fuga, abandonul, micuniile....Ieșiră împreună în curte. Era frig, un cer senin, o puzderie de stele... Pentru un timp, domni tăcerea. Câinele veni spre ele tăcut, gudurându-se la picioarele lor. Era plin de zăpadă, zgribulit, dar schelălăi fericit. Era lângă stăpânele sale.

— Mi-e frică de singurătate, Claudia. Nu vreau să rămân singură. Dinu este un om extraordinar. Te rog, nu mă judeca prea aspru. Trebuie să mă înțelegi. Pe tine te iubesc într-un fel, pe el în altul. Să nu crezi că dragostea mea pentru tine se va schimba. Ești copilul meu, și, deși mi-a fost greu uneori, tu mi-ai adus speranță și frumusețe în viața mea. Semenii mult cu tatăl tău. Ai ochii lui, părul lui, ești frumoasă, mândră, inteligentă... Alții, la vârsta ta nu se desprind de lumea basmelor. Știu că tu ești precoce și mi-e frică de judecata ta.

O sărută pe obraji și o ciupi de bărbie. Fetița semăna atât de mult cu Claudiu! Chiar și replicile acide erau ale lui. Intrară în casă tremurând de frig.

« N-am să-i spun niciodată de el. Ea știe că a murit. E mai bine așa pentru toți. Îl va păstra veșnic în minte, îl va iubi în absență și-atât. »

Fetița cuprinse cu palmele mici fața Georgiei, îi zâmbi și-i întoarse sărutul. Era totuși mama ei. Poate că și ea va greși atunci când va fi mare, poate că într-adevăr, era prea aspră cu ea.

— M-ai făcut fericită, fetița mea.

— Mă gândesc mami, că dacă trăia tata, am fi fost cu mult mai fericite și apropiate.

Femeia amuți. Cât timp va mai rezista să o mintă?

Urmă pentru toți o primăvară liniștită. Maria lua în fiecare zi tratamentul prescris de medic, vegetând acasă, în așteptarea lui Claudiu. Georgia învăța neuitând o clipă de Claudia și de prietenele acesteia. Trecuse nunta și rochia era doar o amintire frumoasă a unei seri de neuitat, o nuntă de poveste, fără mulți invitați, fără mult tam-tam... Venise și Mircea din Olanda, veniseră Alberto, Dana și băiețelul acesteia, câțiva cunoscuți de-a lui Dinu... Georgia învăță că fericirea e formată din clipe pe care trebuia să le adune ca într-un puzzle, încercă să-și învingă temerile și să-și trăiască clipa. Singurul care încă nu-și găsea locul, era Claudiu. Se apucase serios de băut, întotdeauna gășind o scuză pentru a întârzia acasă. Angajase o menajeră care uneori o făcea și pe dădaca pentru Maria.

*

Se întorcea fericită de la cumpărături. Îi cumpăraseră un pulover lui Dinu și o rochiță albă Claudiei. Era încă ziua, dar strada pustie o sperie, și atunci, grăbi pasul. Nu realiză când se trezi cu Marius în fața ei. Era acolo, amețit, palid, îmbătrânit, cu fața răvășită, aidoma unui animal turbat. Îi bară trecerea și o obligă să-l privească în ochi:

— Întoarce-te la mine. Te iubesc, Georgia. M-am schimbat, dar am nevoie de tine, dragostea mea. Nu vezi că suntem făcuți unul pentru altul? Nu vezi cât de mult te iubesc?

O forță să-l urmeze într-un loc mai retras. Pe fața lui se citeau dragoste și ură, nebunie și disperare. Nu mai rămăsese nimic din ce iubise ea, sau nu mai putea ea să vadă. Îi trecuse acea dragoste nebună. Era vindecată. El, nu.

— Vei merge cu mine! Îmi aparții! Ești a mea!

Își strecură mâna sub fusta femeii, pișcând-o de coapsă, iar cu cealaltă, trase de bluză, și aproape reuși s-o rupă.

— Nu, Marius! Nu aici! Te rog! Nu vreau!

— Cu Dinu vrei? Ce are el și eu nu am? Nu e mult timp de când ne rostogoleam pe covor și ne iubeam! Ai uitat atât de repede? Atunci, nu îți mai păsa de bani. Mă iubeai! Nu pot să cred că ai uitat totul! Am încercat să mă schimb pentru tine! Am renunțat la multe! Te iubesc ca un nebun! Știu că am și greșit, dar ai fugit și nu m-ai lăsat să îndrept răul făcut! De ce, Georgia? De ce?

Încercă să o sărute fără succes, și atunci furia bărbatului nu mai avu limite. Începu să o lovească nebunește, la întâmplare. O împinse în scara unui bloc în construcție, aproape că o trânti jos, peste cărămizi, praf și moluz.

Se gândi în fracțiuni de secundă la Claudia, la Dinu, la destin, apoi, durerea loviturii o făcu să leșine. Marius se sperie și lașitatea din el învinse. Asemeni unui animal rănit, alergă printre blocuri, nebun de durere și neputință. S-ar fi întors s-o ajute, dar dacă murise? Avea încă în față imaginea ei, părul încleiat de sânge, costumul rupt, murdar, fața palidă, ca de mort, a Georgiei.

— Am omorât-o! Eu am omorât-o!

Îi era ciudă pe el și pe furia aceasta de necontrolat. Nu ar fi vrut să o bată, doar să o roage să-l primească în viața ei. Era bolnav, o boală ce nu-și găsea vindecare. Acum, într-un fel sau altul, o pierduse pentru totdeauna. Și chiar dacă ar mai trăi, nu l-ar mai putea ierta în veci. Ajuns acasă, se apucă de băut pentru a uita, dar ochii ei de ciudă speriată, îl urmăreau peste tot, în casa devenită dintr-o dată prea strâmtă. Simțea că nu are aer și realizează că ceea ce făcuse nu mai putea fi iertat de nimeni, niciodată. Se și vedea închis pe viață, între patru pereți, condamnat la o moarte lentă și sigură. Căută peste tot ceva de care să agațe frânghia găsită în bucătărie, și, până la urmă, o legă sus, de țeava caloriferului, petrecându-și-o pe după gât și dându-și drumul în gol. Moartea veni greu, dar veni într-un sfârșit peste trupul schimonosit de durere al tânărului. Murise în credința că nebunia lui omorâse frumosul sufletului său. O iubise așa cum știa el să iubească, sălbatic, dureros, nebunește, și nu ar fi putut trăi cu gândul că el a distrus dragostea. Nimic nu mai era lumea fără Georgia. Nimic.

Femeia își reveni târziu, în jur de unsprezece noaptea; o durea puternic capul, și, cu ultime forțe, porni spre casă. Mulțumi lui Dumnezeu că a fost lăsată în viață. Parcă renăscuse a doua oară. Norocul ei s-a chemat un șofer de taxi care întâmplător trecea pe acolo. El a ajutat-o să ajungă acasă. Intră aproape leșinată, reușind să-l sperie serios pe Dinu. Acesta mulțumi șoferului, plătindu-i cu vârf și îndesat cursa, o așeză pe Georgia pe un scaun și începu să-i examineze plaga. Nu era mare, dar el insista să o ducă la un medic. Nu o obosi cu întrebări până la spital. Era speriată, palidă, cu privirea pierdută în noapte. Ofta uneori și-atât. Nu era capabilă să îngaime ceva. A doua zi, răspunsul ei pentru toți a fost același: nu l-a recunoscut pe atacator. Polițistul care se ocupa de caz îi promise că îl va prinde, iar ea ridică din umeri. Se agață de Dinu, ca de un colac de salvare:

— A încercat probabil să-mi fure geanta și l-a speriat leșinul meu. Aș vrea să uit, Dinu. Dacă ai ști cât îmi doresc asta! Ajută-mă să uit, Dinu! Te rog! Vreau să mergem la țară, să-mi văd fata! Mă simt bine. Pe cuvânt. Mi-e dor de Claudia!

— Când am venit acasă și nu te-am găsit, am spus că mor. Te-am sunat, dar tu nu aveai cum să-mi răspunzi, biata de tine. Mai era puțin și sunam la poliție. Promite-mi că vei fi mai atentă! Nu vreau să ți se întâmple ceva! Nu aș putea trăi fără tine. Sper ca poliția să-l găsească, deși nu prea văd cum.

— Ți-am spus! Eram prea speriată să mai rețin figura lui. Și-apoi, totul s-a petrecut în fracțiuni de secundă. Vreau să uit. E mai bine așa. Nu vreau să fac fiece pas cu frică sau să mă închid pentru tot restul vieții în casă. Ajută-mă să uit! Lângă tine pot uita! Te rog!

După plecarea lui Dinu, începu să plângă. Nu putea să conceapă că a greșit, îndrăgostindu-se de un nebun. Se trezi rugându-se la Dumnezeu pentru familia lui, pentru Marius...Avea nevoie de ajutor psihiatric. Îi păru chiar rău pentru frumosul nebun ce îi dăruise laolaltă bucurie, speranță, dragoste, durere și suferință.

— Este mai bine să rămâi la țară, vara aceasta.

— Ai dreptate. E bine în primul rând pentru Claudia.

— La tine nu te uiți? Ești palidă, Georgia. Aerul de țară îți va prii.

— Și tu?

— Voi face naveta.

O sărută pe buze apăsate. Mușcă de buza de jos, încet, cu milă, dezvelindu-i gingiile. Era frumoasă îmbrăcată cu această rochie mulată, crem, plimbându-și alene picioarele lungi, cu coapse rotunjite și piele mătăsoasă. O luă în brațe și o purtă astfel până la pat. Georgia răspunse îmbrățișărilor bărbatului cu alte îmbrățișări. Îi mângâie pântecul și-i spuse râzând:

- Gravidule.
- Sunt gras? Spune-mi.
- Ești perfect. Îmi placi așa cum ești.
- Ești o rea.

Și Georgia rămase la țară. Dinu aflase de la poliție de moartea tragică a lui Marius, atacatorul Georgiei, dar nu-i mai spuse nimic. Femeia vroia să uite, iar el o va ajuta.

Claudiu se apropie încet de Maria. Acolo, pe bancă, în bătaia soarelui, cu părul pieptănat, zâmbind dulce unei alte femei, îmbrăcată cu o cămașă vernil, împrumutând parcă din culoarea ochilor ei, Maria părea ireal de frumoasă, iar bărbatul tresări după atâta timp în care simțurile adormiseră cu totul. Acum, aici, într-un loc în care timpul funcționa după alte reguli, într-un loc în care puteai să faci orice, numai tu însuși nu mai puteai să fii, Claudiu încercă disperat să mai acorde o șansă iubirii sale.

Maria își zări soțul și alergă să-l întâmpine. Avea un buchet de flori în mână și mirosea discret a parfum. Parcă s-ar fi dat timpul înapoi cu ani de zile. Claudiu se trezi cu lacrimi în ochi și cu Maria în brațe.

— Ai venit? Mă bucur enorm, dragul meu drag. Doctorul spune că mă simt mult mai bine după schimbarea tratamentului și că aș putea chiar să lucrez după un timp. Acum, știi și eu? Nu vreau decât să fiu acasă, lângă tine.

Era atât de frumoasă, atât de aproape și se comporta ca un om normal. O mângâie pe față, apoi îi spuse:

— Indiferent ce ar spune doctorul, te iau acasă, Maria. E casa pustie fără tine. Și-apoi, chiar tu spui că te simți bine.

— Claudiu. Îmi pare rău pentru tot. Te rog să mă crezi. Simt că mai poate fi ceva salvat din căsnicia noastră. E de ajuns doar să mă lași să încerc.

Și Claudiu o lăsa să încerce, deși doctorul considera prematură externarea femeii. Deși părea să fie o.k. pe moment, omul considera că Maria trebuia supravegheată pentru un timp, dar cedă rugămintelor vechiului său prieten.

— Uită-te la ea, Dragoș. Este atât de frumoasă! Pare atât de liniștită! Trebuie să fie bine! Am nevoie de asta! Înțelegeți? Dacă nu, peste puțin timp, vei mai avea un pacient.

— Claudiu?!... Eu continui să am încredere în judecata ta. Maria nu va fi niciodată vindecată complet. Riști mult prin faptul că o iei tocmai acum când pare să fie mai limpede în gândire. Suntem la începutul tratamentului. Cine o va supraveghea când tu ești la tribunal? Cine o va supraveghea de ea însăși în ceasuri lungi de singurătate? Tu?

— Avem o menajeră. Dacă trebuie, voi mai angaja pe altcineva, iar dacă voi observa că se schimbă în rău, o voi aduce chiar eu înapoi. De unde știi că dacă nu o iau acum, durerea acestei neîmpliniri nu o va aduce înapoi la stadiul de legumă?

- Nu am de unde să știu, murmură doctorul.
- Atunci?

— Dragul meu, cum ți-am mai spus, schizofrenia e o boală a oamenilor inteligenți. Mulți lucrează, au o viață de familie apropiată de normal, dar depinde de n factori.

— Nu vreau decât s-o ajut. Da. Poate că sunt egoist, dar vreau să mai trăiesc în trecut cu acea Maria.

— Acea Maria nu mai e de mult, și nici măcar tu, acel Claudiu. De ce vrei să te îmbeți cu apă de ploaie?

— Ca să pot merge mai departe? Ar fi un răspuns plauzibil, doctore? Sunt undeva, între cer și pământ, ca o ploaie spânzurândă. Ce idei... Te rog. Să încercăm câteva zile, de dragul prieteniei noastre.

— Ar trebui să începi prin a-i acorda mai multă atenție. Are nevoie de afecțiune. Crezi că simți pentru ea mai mult decât milă?

— Asta încerc să aflu, doctore.

Și Claudiu află destul de repede când stările și trăirile Mariei îl zăpăceau, când se considera prea obosit să mai încerce să se agațe în trecut, când prezentul era aici, cu vocile Mariei, cu tratamentul interminabil, cu reproșurile femeii și fața ei uneori răvășită.

Claudiu știa acum: era doar milă. Încă nu-l sună pe doctor, dar intenționa să o facă. Ceva îl oprea, dar nu știa ce, poate teama de singurătate, poate obișnuința...

Și tremurul inimii din acea zi de vară nu se mai repetă. Nu mai văzu aceeași femeie de care s-ar fi putut reîndrăgosti. Începu s-o neglijeze, s-o evite...Ea avea momentele ei de luciditate în care cerșea iubire și înțelegere pentru o minte în derivă, dar el nu mai avea harul s-o asculte.

*O lume nebună, nebună...
Un scamator pe-o bucată de lună,
El plânge, noi râdem.
E bună!*

14

« Și iarăși încep lungul drum al meditației. Pe prispă, în fața casei, o noapte grozavă de vară, risipă de stele, doar eu și fetița. Brusc, mi-e frică, mi-e frică de moarte. Trăiesc o poveste și mă tem că vraja se va risipi. Poate că nu merit ceea ce am, dragostea lui Dinu, banii ce în sfârșit prisosesc, păpușa minunată ce doarme în brațele mele...

De ce mi-e trist sufletul dintr-o dată? E ca o premoniție a ceea ce va să vie, sau doar imaginația mea bogată îmi joacă feste? Și ochii aceia de pisică, pândind în întuneric, care mă determină să mă ridic, aproape să fug în casă? Fiecare om este o poezie; trăiește și moare cu ea. Fiecărui om în dragoste, i se potrivește un cântec, și fiecărui om în moarte, îi moare cântecul. El sau ea, povești frumoase sau triste, cântând și recitând versuri a două mari teme: viața și moartea. Vreau să cânt cât mai mult și vreau o poveste lungă. Îmbătrânesc. Fire de păr alb mă anunță de trecerea timpului. Și ce vreau de fapt? Să se oprească timpul pentru mine? Eu sunt doar apa ce spală piatra veche de mii de ani, puțin murdară, agitată uneori, calmă câteodată. Eu sunt o curgere într-un timp, și am să curg și dincolo, într-o lume paralelă, doar că aici, nimeni nu va mai cunoaște versurile cântecului meu. Am nevoie să cred în viața de dincolo de moarte, am nevoie să cred în Dumnezeu, am nevoie de reguli, de credință. Cuibărită în pat, mi-e dor de Dinu, deși știu că mâine va fi aici, lângă mine.

Și de-mi mușc buza uneori,/ Așa îmi vine./

Ei nu știu, / Eu te mușc pe tine./

Adorm cu Claudia cuibărită în brațele mele, încercând să alung gândurile negre, încercând să învăț să accept că am tot dreptul din lume să fiu fericită.»

*

« Obosesc de atâta așteptare! Eu nu sunt nebună! Nu! Doar ei sunt! »

Cu părul răvășit și ochii umflați de nesomn, Maria măsură în lung și în lat încăperea.

« Trebuie să acționez! Trebuie! Răul trebuie distrus de la rădăcină. Voi începe cu scârba aia mică și voi continua cu Claudiu. A avut un tupeu extraordinar pentru a-mi da de înțeles că sunt încă nebună! Vor să mă reinterneze? Foarte bine! Mă vor interna din nou, dar numai atunci când eu voi termina cu ei. »

Își șterse palmele transpirate de halatul slinos. Nu-și putea scoate din cap vorbele lui Claudiu, vorbe care dureau, o dureau tocmai pentru că ajunsese să-l iubească de-abia acum, când nimic nu mai exista între ei. Maria nu avea nevoie de milă, vroia doar dragoste. Dar dragoste nu mai era. Îl întrebasese aproape fără nicio legătură dacă viața lor ar fi fost alta alături de un copil.

— Desigur, Maria. Copilul ne-ar fi apropiat.

— Și în momente ca cel de față, ar fi salvat căsnicia, completă Maria.

— Cred că da, deși nu vom afla niciodată. Dar nu e cazul să te îngrijorezi, Maria. Nu voi divorța. Ai nevoie de mine, mai ales acum. Ești soția mea și așa vei rămâne.

— Dar dacă ai avea un copil cu altă femeie? Lucrurile ar mai rămâne astfel?

Claudiu rămase surprins, și, deși încerca să afișeze aceeași nepăsare, Maria văzu dincolo de aparențe; citi încordare pe fața bărbatului. Deci nu știa încă de Claudia, sau poate că...

— Nu spun că ți-am fost fidel, ar fi o minciună, dar nici copii prin vecini nu am făcut. Iubesc copiii, aș fi vrut să fiu tată, am fi putut adopta unul, dar tu n-ai vrut.

— Acum ar fi prea târziu?

— Cred că da. Ascultă, Maria. Schimbă subiectul. De ce cauți să mă superi? Mă doare să vorbim de greșeli, de trecut, de lucruri pe care le-am fi putut face și nu le-am făcut. Să încercăm să trăim în prezent. Ești de acord?

— Da. Primește-mă în patul tău, Claudiu.

Se apropie de el, încercând să-l îmbrățișeze, dar el o respinse rapid, tăindu-i elanul. O durea răceala lui. De când îi făceau rău îmbrățișările ei? Unde era marea și inegalabila dragoste?

— Deci, nu mă vrei?

— Știi bine cine-i de vină.

— Prostii! Dacă încerci să mă acuzi doar pe mine, ești un incapabil! Privește-mă! Spui că sunt nebună? De acord. Dar atunci, pentru a mă ajuta să ies din această situație, tu ce faci?

— În cazul tău este nevoie de tratament, de specialiști... Eu nu sunt medic, spuse el calm.

— Prostii! Debitezi doar bazaconii! La dracu cu tine și cu medicii tăi! Am nevoie de dragoste, numai de dragoste, spuse femeia coborând tonul.

Începu să plângă și se retrase pe un scaun, lângă fereastră. Era înmăsurat.

— Singurul tratament de care am nevoie, e dragostea ta, iubitele.

Claudiu ieși din bucătărie puțin emoționat, nervos; se închise în dormitor, încercând să uite. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, dar cum? Declarația de dragoste a Mariei venea

prea târziu, mult prea târziu. Ce simțea el acum nu mai era sigur că se poate numi iubire. O auzi plângând încă mult timp în bucătărie. Semăna cu un copil căruia i se furase jucăria preferată. Își stăpâni cu greu impulsul de a merge să o mângâie. Ea nu avea nevoie de milă, ci de dragoste, dar de unde să îi dea dragostea? Dintr-un suflet secăt?

Există o singură moarte, dar drumul până la ea, e întotdeauna altul.

Pământul băltea de apă; era greu pentru ea să înainteze, dar trebuia să ajungă aici, la casa Georgiei. O dezgusta căsuța aceasta vopsită în alb, bătrânească. Nu îi plăcuse nici când era mică, nu îi plăcea nici acum. Intră cu ușurință. Poarta era deschisă. Liniștea aproape nefirească o făcu să dea înapoi pentru fracțiuni de secundă. O găsi pe Claudia postată în fața televizorului, într-un fotoliu confortabil. Fetița tresări la vederea ei, dar reuși să-și stăpânească acea senzație stranie, de frică. Recunoscă în frumoasa străină pe sora mamei, deși o văzuse doar o singură dată. O rugă să se așeze și o întrebă dacă nu îi este foame după un astfel de drum. Femeia zâmbi fetei în timp ce mintea ei clocea asemănări între fetița și Claudiu. Erau prea multe. Gândea asemeni unui criminal, la rece, repede, fără sentimente, fără prejudecăți. Claudia reprezenta răul, și, ca orice rău, trebuia exclus. Nu luă în seamă farmecele fetiței, istețimea și bunătatea care i-o arătase. Reducând-o pe Claudia la tăcere, se răzbuna pe Claudiu, dar și pe Georgia.

— Păcat că n-ați ajuns mai repede. Ați fi găsit-o aici și pe mama. Așa, va fi nevoie să așteptați ceva timp.

— Dar am tot timpul din lume s-o aștept, nu? Mi-e dor de mama ta. Nu am mai văzut-o de ceva timp. Suntem totuși surori.

O rugă pe Claudia să-i arate satul pentrua trece mai ușor timpul.

— Desigur. Numai să vină buni Dora.

— Cine e Dora?

— Nu știți? E buna mea, femeia care m-a crescut. O iubesc mult.

— Înțeleg. De ce s-o așteptăm dacă venim repede? Nici nu va ști că am fost plecate. Va fi micul nostru secret. Ți-e frică de mine?

— Nu.

— Atunci?

— Așteptați să mă îmbrac și mergem.

— Ești o dulce.

Porniră împreună pe șoselele în parte asfaltate ale satului. Din cauza ploii și a frigului ce se lăsase prea repede pentru acest început de septembrie, oamenii își găsiseră probabil îndeletniciri prin case, și de aceea, satul părea pustiu la acea oră. În drumul lor o întâlneau doar pe bunica Mara rătăcită pe uliță. Fetița o salută și femeia răspunse blând la salut, apoi, o întrebă curioasă unde merge.

— Îi arăt satul mătușii mele.

— E mătușa ta?

— Da.

— Frumoasă femeie.

Maria reuși să-și mascheze nerăbdarea și zâmbi fals.

— Numai la podeț să nu o duci, că de când cu ploile astea, a cam crescut apa și e periculos.

— Mulțumim de sfat.

— Ei, atunci plimbare frumoasă. Sper să vă placă la noi.

Maria nu îi răspunse și grăbi pasul, forțând-o pe fetiță să o ajungă din urmă.

— Urăsc babele astea care nu fac decât să dea din gură toată ziua. Ne-ar fi ținut până mâine de vorbă. Și-apoi, secretul nostru? Dacă nu ajungem la timp înapoi?

Bătrâna rămase un timp privind-le pe cele două. Era ciudată privirea femeii cu ochii verzi. Parcă ar fi trecut prin tine ca printr-o sticlă, dar poate că bătrânețea îi juca feste.

Mintea Mariei lucra. Norocul îi surâse foarte repede, aproape neașteptat. Își aduse aminte de podețul de lemn pe care trecea când era mică. Știa că atunci, doar apariția bunicului o salvase pe sora sa, dar acum, printr-o minune, cu același pod de scândură, putred și îngust, cât să meargă numai un om, avea să scape de fata care incomoda. Faptul că toate se legau nesperat de bine, de la lipsa Georgiei din sat, până la plimbarea lor, o îndreptățiră pe Maria să creadă că într-adevăr, aceasta este calea de urmat. Vorbiră nimicuri până în apropierea apei. Aici, mimând curizitatea și dorul de apă, dorul de copilăria pierdută, se apropie destul de mult de podeț. Avea grijă să o țină pe fată strâns lângă ea. Știa că deși îngust, pârâul era destul de adânc și periculos. Fata dădea semne de neliniște, dar Maria o forță să vină mai aproape de mal. Pășiră pe podeț și în următoarea clipă făcu vânt fetiței în apa învolburată. Se dezechilibra, iar scândura cedă sub greutatea femeii. Maria realizează că este la un pas de moarte. I se făcu frică și începu să strige după ajutor. Nu știa să înoate. Căută din priviri fetița și rămase dezamăgită, zărind-o agățată de o scândură, probabil cea care cedase sub ea. Strigătul ei sfârși sub apă, și, cu o ultimă putere, încercă să ajungă la Claudia. Nu vroia să moară singură. Nu așa plănuiuse totul. Nu era drept.

Claudia fu salvată de vecinul bătrânei Dora, care alarmată de lipsa fetiței, o căutase cu acest om prin tot satul. Norocul ei a fost că a întâlnit-o pe Mara pe drum, care îi povesti de femeia aceea frumoasă, dar rece și stranie, mătușa fetiței.

Claudia își reveni cu greu după această spaimă teribilă, dar Maria fu scoasă prea târziu din apă pentru a mai putea fi salvată. Murise, și în chipul ei de dincolo de moarte, se citea ură. Murise singură, nerealizându-și scopul, acela de a scăpa de Claudia. Se adunase multă lume, și mai toți își dădeau cu părerea despre cele întâmplate.

— Dinu!

— Poftim?

— Aș vrea să ne întoarcem.

— Amânăm cumpărăturile? Suntem aproape la jumătatea drumului.

— Da, știu, dar... E ceva ce nu pot explica. Vei râde de mine.

— Nu ai de unde să știi.

— Simt că fata mea are nevoie de mine.

— Așa, deodată?

— Ți-am spus că vei râde de mine.

— Cum vrei, spuse el, dând neputincios din umeri. Trebuie să fii nebun să mă supun capriciilor tale.

Ea se posomorî.

— Sunt nebun din dragoste. Ne întoarcem. Ești mulțumită?

— Da, spuse femeia șoptit.

Zâmbea.

— Ești atât de bun cu mine! spuse ea sărutându-l.

Pe drumul de întoarcere, neliniștea Georgiei se amplifică. La intrarea în sat îi opri un localnic. Părea speriat:

— Duceți-vă la pârau! S-a întâmplat ceva groaznic! le mai spuse omul.

Mai mult nu știa nici el. Îi mulțumiră, pe când Dinu accelerează. Nu era timp de pierdut.

Georgia se ghemui pe bancheta mașinii ca o fetiță neștiutoare. Oare ce putea fi groaznic? Ajunseră lângă podeț. În tot acest timp, Dinu, tăcut, conduse ca nebunul pe drumul anevoios de țară. Numai să nu se fi întâmplat ceva cu prințesa lui, Claudia! Refuză să gândească negativ și își făcu în gând semnul crucii.

Lume multă, jale, tristețe, sora ei, Maria, așezată cu fața în sus, udă, murdară, moartă. Ceva mai încolo, Claudia tremura de frig și de frică sub pătura adusă de o femeie.

— Mamă?!.. De ce n-ai fost lângă mine? A vrut să mă omoare, mamă! De ce? Nu-i făcusem niciun rău!...

— Dar sunt lângă tine, puiul meu! Sunt aici, lângă tine.

O strângea în brațe, disperată, plângând. Era fericită că fetița ei trăia. Cu permisiunea poliției din sat, Georgia își duse fata acasă. Dinu îl sună imediat pe Claudiu la numărul dat printre hohote de plâns de Georgia. Nu puse întrebări, oricum n-avea cine să-i răspundă.

Georgia lăsa într-un târziu în grija bătrânei fetița încă speriată și se reîntoarce la podeț.

Acolo, pe mal, încă frumoasă, zăcea sora ei. Cineva îi aprinse o lumânare. Uită pe moment de toate păcatele Mariei, de ura dintre ele, se aplecă și își sărută sora, o mângâie pe obrazii palizi, apoi, se retrase brusc, cu frică, căutându-l din priviri pe Dinu. Venea încet spre ea, îngândurat.

— Ai vorbit cu el? Întrebă ea șoptit.

— Da. Era acasă. Va veni cu medicul legist. Îl cunoaște.

Tăcură amândoi. Nu erau prea multe de spus. Georgia se considera în mare parte vinovată de moartea Mariei. Greșise atunci când încercase să-i despartă. Claudia era fructul acestei iubiri imposibile, și, poate în mintea bolnavă a Mariei, constituia un pericol. Georgia se gândi că mai devreme sau mai târziu va plăti pentru păcatul ei. Mulțumi lui Dumnezeu că îi lăsase fetița în viață. Dacă cineva trebuia să tragă pentru acest păcat, ea era cea mai indicată. Dar oare iubirea e un păcat? E vinovată că l-a iubit pe Claudiu într-atât încât să treacă peste orice principiu sau lege, doar pentru a-l avea?

*

Întâmplarea făcu să-l găsească pe Claudiu acasă. Pe fix îl sunase Dinu. Doar acest număr îl mai știa încă Georgia. Claudiu venise să-și convingă soția pentru o reinternare în spital. Știa că greșise atunci când o luase acasă într-o fază de început al noului tratament. Simțea că nu mai are puterea să lupte cu ea și cu această boală nenorocită care o transformase într-o legumă. Tot ce vroia să facă era spre binele ei. Cu o urmă de dragoste, și-ar fi dorit să-și îmbrățișeze soția, măcar de dragul trecutului. Știa că pe lângă acel factor genetic declanșator al bolii, avea și el partea lui de vină. Acum, în ultimul timp, depășit și confuz, o abandonase în uitare. Era timpul să-i întindă o mână de ajutor. Maria nu ar fi cerut-o niciodată, dar ce mai știa Maria? Claudiu avea câteva zile de când nu mai mirosise alcoolul. Nu asta era soluția, să bea ca să uite. Ajutând-o pe Maria, se ajuta pe el. Telefonul îl primise nepregătit de o eventuală veste rea. Vocea de la celălalt capăt al firului îi sună familiar. Recunoscu în ea vocea omului de afaceri la care își întâlnise cumnata, acum ceva timp în urmă. Nu știa cât. Nu mai avea demult noțiunea timpului. Pierduse mulți clienți, dar Dinu îl considera încă avocatul său. Nu vroia, nu

putea să creadă ce auzea. Era imposibil. Ce ar fi căutat Maria în sătucul acela, într-o dimineață ca asta?

— Să trimit o mașină după dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc. Voi găsi eu una, probabil cea a legistului, mai spuse el șoptit.

Își prinse capul între mâini și plânse ca un copil. Nu-și va ierta niciodată faptul că a externat-o la cerere doar pentru a o abandona cu zilele singură în casă, ea și vocile sale enervante.

Ajuns la fața locului, rămase iar surprins. Spre el venea Georgia.

— Îmi pare rău, Claudiu, că ne întâlnim astfel.

Georgia își deschise brațele pentru a-l îmbrățișa, dar Claudiu o lovi ușor, peste mâini. Avea nevoie de explicații. Nu mai înțelegea nimic. Văzu corpul Mariei întins pe o targă, dar creierul refuza să primească această informație. Era mult prea mult.

Se repezi la Maria; părea că doarme, și începu să plângă într-un tremur nervos.

Georgia se apropie și ea. Întinse pentru a doua oară mâna spre el, dar și strângerea de mână îi fu refuzată. Dinu rămase retras, privind această scenă și încercând să lege informațiile. Era bulversat. Îngenuncheat lângă cadavru, Claudiu își ridică privirile rătăcite spre Georgia:

— Tu ai omorât-o!

— Nu.

— Ba da! Altcineva cine ar urî-o în acest sat uitat de lume?

— Ești jalnic, șopti Georgia.

— Te acuz de moartea soției mele, îi spuse el rece. Până la urmă, voi afla ce s-a întâmplat aici.

— Nu e nevoie să te obosești căutând adevărul. Îți spun eu.- Glasul ei de-abia șoptit, se ridica acum asemeni apei care curgea zgomotos, alături. — Soția ta, sora mea a încercat să-mi omoare fata. Pardon! Să ne omoare fata!

Georgia fugi plângând spre Dinu. Acesta o primi în brațele sale puternice, îi mângâie părul și îi sărută fruntea.

— E vorba de tatăl Claudiei. Am dreptate?

Georgia dădu din cap afirmativ, plângând în continuare.

— Gata. Să mergem. Ai nevoie de odihnă, iar Claudia are nevoie de noi.

Îl privi pe Claudiu și încercă brusc un sentiment de gelozie. Acesta repeta dezorientat: Fata mea, fata mea... Pierduse o soție și câștigase un copil. Ce trebuia să facă? Să râdă? Să plângă? Ce destin era acesta care nu i-a hărăzit să aibă parte în viața de amândouă deodată?

*

După înmormântare, Claudiu se apropie de Georgia:

— Aș vrea să-i vorbesc Claudiei, spuse el direct, fără ocolișuri. Te rog!... Am nevoie să știu că nu sunt singur. — O privi trist. Se adresa acum la amândoi într-o disperare fără de margini. Avea nevoie de ceva pentru a mai găsi puterea să lupte cu viața și acel ceva era copilul său.- Vă rog, dați-mi voie să-mi strâng fetița în brațe! Vă rog! Vă implor!

— Ar fi o problemă. Ea știe că ai murit.

— Am nevoie de ea! strigă nervos Claudiu. Nu mă interesează ce i-ai spus! Ea are un tată și trebuie să-l cunoască!

— De ce te bagi în viața mea? Îl întrebă nervoasă Georgia. Ce mai vrei acum? Să-ți lingi rănile? Bun! Fă-o! Dar nu cu ajutorul fetiței mele! Când am avut nevoie de tine,

unde ai fost? Când am născut... gândind că voi muri, unde ai fost? Dar când a învățat să meargă și să vorbească? Unde ai fost? Lângă Maria! Mi-ai distrus tinerețea! Nu își ajunge?

— Mă întrebi ce caut în viața ta? Uiți că tu m-ai inclus în ea acum câțiva ani în urmă? Nu poți șterge trecutul. Nu eu te-am gonit. Când am venit eu acasă, tu erai plecată.

— Dar nu ai încercat vreodată să mă cauți, șopti Georgia.

— Știai cât de mult o iubesc pe Maria. Știai de la bun început. Erai tânără. Aveai o viață înainte. Eu aveam deja o familie. Ce puteam eu să-ți ofer? Știai că o înșel, știai. Știai că totuși pentru mine, ea e totul. Nu te-am mințit cu nimic, doar că m-a zăpăcit tinerețea ta.

— Și atunci, de ce vrei acest copil? E tot ce mi-a rămas din trecut, e tot ce mi-a rămas de la tine...

— Nu înțelegi? Nu vreau să o fur; vreau să o cunosc, vreau să-i dăruiesc dragostea unui tată...

— Dar ea are deja un tată.

— De ce te minți, Georgia? Știm amândoi că am nevoie de ea și că are nevoie de mine. Unde eram când mergea pentru prima oară? Cine m-a privat de acest drept? Cine?

— Terminați-vă! Suntem la circ, ce naiba? A murit un om! Așa cum a fost ea, trebuie respectată!

Se uită fix la Claudiu:

— Îți vei vedea fata și-i vei vorbi. Promit. Dar dă-i voie Georgiei să-i spună. Te rog! Poți să mai aștepți? Ai așteptat atâta timp. Mai așteaptă puțin.

Claudiu îl privi recunoscător:

— Fie. Îți mulțumesc, mai spuse el și se îndepărtă grăbit.

*

— Îmi ascunzi ceva, mamă?

— Nu, puiul meu. Nu. Dormi acum.

Georgia ieși din dormitorul fetei și se întoarse spre Dinu:

— Nu pot să-i spun.

— De ce?

— Mi-e frică, Dinu. Mă va urî.

— O va face și dacă nu-i vei spune că tatăl ei trăiește. Spune-i. Chiar dacă te va urî acum, mai târziu îți va mulțumi.

— Cum de mă mai suportți?

— Simplu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Dinu.

— Știu.

O cuprinse râzând:

— Știam eu că într-un fel sau altul, Claudiu a făcut parte din viața ta.

— De când?

— De atunci, de la petrecere. Mai ții minte? Ai răsturnat un pahar de vin pe pantalonii săi. Spuneai că nu a fost nimic intenționat, dar eu nu te-am crezut.

— Nimic nu-ți scapă.

Telefonul le întrerupse discuția. Răspunse Dinu. Era Claudiu.

— Bună, Dinu. Sunt eu, Claudiu. Pot să-mi văd fata? A vorbit Georgia cu ea? Cât timp mă veți ține departe de ea?

— De ce te enervezi, Claudiu? Astfel de lucruri cer într-adevăr, timp.

— Dar eu nu mai am timp! Risc să fac o depresie. Te rog, Dinu!

— Bine. Măine îți vei vedea fata.

— Acum ce face?

— Doarme. Doar nu vrei s-o trezesc?!...

— Nu sunt absurd.

— Mă gândeam.

— Dinu?!...

— Poftim?

— Îți mulțumesc. Altul, în locul tău nu s-ar fi oferit să mă ajute.

— Și eu am fost tată. O bucurie mai mare decât cea de părinte, nu există pe lume. Țin la Claudia ca la propriul meu copil, dar am știut mereu că ea are un tată.

Închise telefonul în timp ce amintirile dădeau năvală. Îi era dor de Andreea.

— Te gândești la fetița ta?

— Mi-e dor de ea. Nu pot să uit un moment că eu am omorât-o.

— Știi foarte bine că nu a fost vina ta.

— Nu ai fost acolo, Georgia. De unde știi? Poate că dacă aș fi fost mai atent, mai experimentat...

— Ai fi evitat nebunul care ți-a ieșit în cale. Nu cred.

— Trebuia să mor eu, nu copilul.

— Dinu, te iubesc. Sufăr când tu suferi. Andreea te păzește și ea de undeva, de sus.

— Ce bine ar fi să fie așa cum spui tu! Nimeni nu-mi mai aduce înapoi copilul, deși aș fi în stare să plătesc cu viața, doar să mai fiu o zi cu ea... Mi-e greu și să vorbesc, Georgia. Îl înțeleg pe Claudiu. Trebuie să vorbim cu fata când se trezește. Orice ar fi, sunt lângă tine. Nu ești singură, Georgia. Eu o voi considera ca și până acum, copilul meu drag. O văd pe Andreea în ochii frumoși ai fetiței tale. Poate că pe moment nu te va înțelege, dar e fetiță deșteaptă și își va da seama că ai procedat cum ai crezut că e mai bine.

— Dinu... Îți mulțumesc.

— Te iubesc, Georgia.

— Ești cel mai bun om din lume.

— Dacă spui tu...

Partea grea a urmat la trezirea fetiței. La aflarea veștii că tatăl ei trăiește, începură să-i joace ochii în lacrimi. Se uită cu ură la Georgia. După un timp, reuși să-și controleze plânsul.

— De ce, mami? De ce? Am crezut atâta timp că tatăl meu e mort! De ce îmi spui acum? Nu vezi că mă doare? De-a ce ne jucăm acum, mami? Nene Dinu, de ce?

— Claudiu vrea să-ți vorbească. E trist, bolnav, și singur. Are nevoie de tine.

— Unde a stat ascuns până acum, când eu aveam atâta nevoie de el?

— Nu i-am spus niciodată de tine, recunosc umilă Georgia.

Femeia plecă încet capul în fața privirilor de gheață ale fetei.

— De ce?

— Ar fi cam multe de povestit.

— Și crezi că eu nu sunt în stare să înțeleg?

— Ești încă mică.

— Trebuie să aștept niște explicații de la mama mea până când voi crește mare? Nu înțelegi mami că acum trebuie să vorbim și nu mai târziu? Zile întregi așteptam venirea ta și tu nu veneai. Aveai alte probleme. Mă gândeam la tatăl meu, vorbeam în gând cu el, plângeam apoi, crezându-l mort.... Acum, când m-am învățat cu nenea Dinu, vii să-mi spui că tatăl meu trăiește! Te urăsc!

Fugi în camera ei pentru a putea plânge în voie. Nu-i plăcea să plângă de față cu cei mari. Georgia încercă să meargă la ea, dar Dinu o opri:

— Las-o acum. E doar un copil.

— Dar mă judecă precum un adult! Doamne, ce am făcut? Dacă m-ar înțelege...

— Va veni și vremea aceea.

— Când, Dinu, când?

— Răbdare. Atât îți cer. Toate se rezolvă la timpul lor.

— Cât timp mai am eu să rezolv? Știi? Știe cineva? Mă tem că am pierdut-o. Am nevoie de dragostea ei! Am atâta nevoie de ea!

*

— Tu ești tăticul meu? Întrebă timid Claudia.

— Mă iubești?

— O, da, desigur.

— Numai pe mine? Poate vei găsi și tu o doamnă...Poate că vei mai avea copii...

— E suficient că te am pe tine, Claudia.Îți place ce ți-am cumpărat?

— Da, îți mulțumesc.

— Îmi dai voie să te țin în brațe? Întrebă bărbatul cu tremur în glas.

Fetița nu așteaptă să fie întrebată din nou. Sări în brațele omului, aproape răsturnându-l:

— Tu ești tăticul meu! Simt eu asta! Ești așa cum te-am visat! Mă bucur că trăiești și nu ai murit așa cum m-a lăsat mama să cred atâția ani.

— A avut motivele ei să-ți spună așa. Îmi pare rău că am pierdut acești ani, dar nici ei nu i-a fost ușor. Și noi putem recupera, ce spui?

Fetița râdea și plângea , cuprinzându-și tatăl, apoi începu să se joace în cârlionții acestuia.

— Am părul tău, constată ea.

— Da.

— Și ochii tăi.

— Gura e a Georgiei.

— Nu-mi place.

— De ce?

— Așa, nu-mi place.

— Trebuie să știi un lucru, puiule. Mama ta e o femeie minunată, te iubește, te adoră... Nu trebuie să se schimbe ceva în relația voastră. Chiar dacă am apărut eu, ea rămâne mama ta. Cred că ne vom înțelege de minune. Dacă nu era curajoasă, nu te-ar fi dorit atât de mult să faci parte din viața ei, acum, eu aș fi vorbit pereților. Era un copil cu un copil, și totuși a reușit să treacă peste toate obstacolele. Nu o judeca prea aspru. Am greșit amândoi: și eu, și ea. Te iubesc, dulceată!

Bărbatul dansa cu fetița în brațe, râzând și cântând în mijlocul parcului.

— Te iubesc, tată.

— Mi-a spus <tată>! Doamne! Sunt tată!

Georgia era mulțumită. Acest serviciu era binevenit. Simțea că în sfârșit e împlinită. Aici, în acest centru de asistență, prevenire și combatere a violenței conjugale, putea să ajute, se simțea de folos. Își luă în serios rolul de psiholog și nici Dinu nu mai insistă în ideea lui de a-i deschide un cabinet particular. Se făcu plăcută din primele minute și părea să se simtă bine în cadrul acestui colectiv. Îi găsisese și Cameliei un post de femeie de serviciu cu jumătate de normă. În rest, femeia continua să lucreze la firma lui Dinu. În prezența celorlalți, Camelia nu i se adresa decât cu doamna psiholog, doar când erau singure își permitea să îi spună pe nume. Uneori îl lua și pe Cristi cu ea. Îl lăsa să se joace cu copiii femeilor care găsiseră adăpost în centru. Îi plăcea aici, și ar fi ajutat și fără bani, numai că, în ultimul timp, Ion nu prea mai găsea de lucru. O admira pe Georgia pentru ceea ce făcea, îi plăcea să o pândească pe când aceasta era cufundată în lectură și se simțea bine știind că e prietenă cu un astfel de om. I-ar fi plăcut și ei să fie cineva, dar, poate că băiatul va reuși să facă în viață mai mult decât a reușit ea.

— Camelia....

— Poftim?

— Te văd preocupată în ultimul timp. Ai pățit ceva? o întrebă Georgia în momentul în care rămăseră singure în încăpere.

— Vroiam să te întreb de ceva timp. Sunt curioasă, Georgia. Ce le înveți pentru prima dată pe aceste femei desperate?

— Întâi le învăț să supraviețuiască. Le amintesc ce știau, și anume că au doar o viață. Au drepturi, sunt oameni... Nu pot trăi după legea pumnului. Asta nu e viață. Le învăț să facă diferența între dragoste și supunere.

— Și îți reușește?

— Nu de fiecare dată. Ai văzut și tu. Multe s-au întors la cei care le agresau fizic, verbal...

— Poate că speră să fie mai bine. Poate că acești bărbați se mai pot îndrepta...

— Puține speranțe, Camelia. Știi probabil că și eu am trăit un astfel de coșmar. În fiecare zi speram să fie mai bine. Îl iubeam, Camelia. Vedeam la început doar ceea ce vroiam să văd. Dragostea nu e așa. Nu poți iubi mult timp o brută. Cele care se întorc, s-au învățat atât de mult cu acest stil de viață, încât nu sunt convinse că pot trăi și altfel. Sunt asemeni animalelor care trăiesc mult timp în captivitate și apoi li se dă drumul. Ce știi să faci? Mai nimic. Le vezi privirile speriate și te întrebi dacă vor supraviețui.

— Și au șanse?

— Da. E bine să fii liber. Te obișnuiești mai greu, te uiți mult timp în urmă, ți-e frică, dar trec toate și tu ești liberă.

— Tu ai avut unde să fugi, Georgia.

— De ce spui asta? Crezi că dacă n-ar fi existat Dinu în viața mea, nu l-aș fi părăsit pe Marius? O făceam nu atât pentru mine, cât pentru Claudia care suferea când mă vedea bătută. Sunt o supraviețuitoare, Cami. Așa ar trebui să gândească orice femeie. Apropo. Ce face Ion?

— Cum îl știi, neschimbat. Vreau să-ți împărtășesc un secret. Mă apasă de atâta timp încât mă doare. Ai timp și pentru mine? Nu te deranjez?

— După cum vezi, pe azi am terminat. Am timp să te ascult. De ce nu te așezi?

— Cristi nu e copilul lui Ion, începuseră simplul femeia. Mătușa ta m-a recomandat familiei Anghelescu.

— Familia arhitectului Anghelescu?

— Exact. De două ori pe săptămână mergeam și făceam menajul în această casă. Doamna Anghelescu mă simpatiza. Avea și ea trei fete și îi era milă de mine. Uneori, îmi dădea haine, alteori, bani în plus. Era o fire bolnăvicioasă, fragilă. Totul s-a terminat când m-a prins în patul soțului ei, Doru. Mi-a fost atât de rușine, încât îmi venea să mor atunci, pe loc. Nu a țipat, nu a făcut scandal, m-a rugat doar să nu ne mai vedem niciodată. Mi-a mulțumit pentru cum am știut eu să-i răsplătesc prietenia. Doru n-a spus nimic și eu am fugit ca împrăștiată din acea casă. Nu mă întreba ce a fost în capul meu când am acceptat să mă culc cu el. L-am iubit, dar asta nu-mi dădea dreptul să despart o familie. Mătușa ta nu a aflat nimic. În felul acesta, doamna Anghelescu a știut să-mi arate ce înseamnă să fii o mare doamnă. Și acum îmi pare rău, dar nu pot da timpul înapoi. Atunci am aflat că sunt însărcinată și l-am găsit pe Ion pe care îl credeam potrivit pentru rolul de tată. Dar m-am înșelat din nou. E o brută, dar asta mi-e crucea. Știu că am greșit și trebuie să plătesc.

— Și te pedepsești singură....

— Exact.

— Dar la Cristi te-ai gândit? El are cel mai mult de suferit, Cami. Și tu ai unde fugi. Nu uita că sunt prietena ta. Întotdeauna există alternative. Cât ai de gând să te mai pedepsești, femeie? Știai că domnul Anghelescu a murit?

— Da, Dar asta nu schimbă nimic. Doru are trei fete. Ce nevoie ar avea acestea de Cristi? Nu vreau să-l strige lumea bastard. Cu ce tupeu m-aș duce la femeia pe care am trădat-o să-i spun că soțul ei mai are un moștenitor? El a murit. Ea la ce l-ar accepta? Nu, oricum nu vreau eu. Ce a fost, a fost.

— Și ai de gând să-i spui vreodată adevărul?

— Da. Atunci când va împlini 18 ani; mai devreme, nu. Am vrut să știi și tu. Acum, mă simt mai bine.

— Oricând sunt aici pentru tine. E suficient să vrei. Dacă viața alături de Ion e grea, atunci nu ezita, părăsește-l. Gândește-te și la tine. Trec anii, Camelia. Îmbătrânim. La ce bun? Dacă ai greșit într-adevăr, are cine să te pedepsească. Nu fii tu judecătorul și călăul tău. Gândește-te. Un păcat asemănător am și eu. Și atunci, asta înseamnă că nu mai am dreptul să fiu fericită? Când ești tânăr, comiți multe păcate în numele iubirii.

Georgia se uită cu atenție în jur. Azi, Camelia ar fi trebuit să vină la muncă. Niciodată nu întârziase, dimpotrivă. Se luă cu treaba și uită să-și sune prietena. Ceva îi spunea că nu e bine. Avea aceleași temeri ca atunci când a murit Maria. Sună, dar nu îi răspunde nimeni. Spre după-amiază, primi un telefon de la poliție. Reușise de când lucra aici să se împritenească cu unii din ei, le cunoștea reușitele, temerile... Luptau pentru moment de aceeași parte a baricadei.

— E vorba de o angajată de-a dumneavoastră, doamna Georgia. Spune că vă cunoaște și solicită să vă vadă.

— Pot să știu despre cine e vorba?

— Se numește Camelia Ene. Vă spune ceva acest nume?

— Da. E prietena mea. S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat ceva groaznic, doamnă. Și-a omorât soțul aseară, apoi s-a predat singură. E distrusă.

— Dar cum?

— Veniți la secție? Nu pot să vă dau toate amănuntele prin telefon.

— Încerc să ajung cât de repede pot. Domnule Tibi, vă mulțumesc că m-ați anunțat.

— N-aveți pentru ce, doamnă. Mi-ar fi plăcut să vă anunț ceva mai frumos. Când e vorba de o crimă, nu-i nimic frumos în ea.

Georgia începu să tremure în timp ce forma mecanic numărul lui Dinu:

— Te rog să vii să mă iei. Trebuie să ajung neapărat la poliție. E vorba de Cami. Ți voi spune ce știu pe drum, bine?

— În zece minute ajung. Să fii pregătită.

La secție găsiră o Camelia terminată, îmbătrânită peste noapte, palidă, cu ochii încercânați. De-abia putea să vorbească. Le povesti încet, cu întreruperi mari cum s-a întâmplat totul. Venită de la firma lui Dinu, obosită, flămândă, Camelia l-a găsit pe bărbat încercând să-i violeze fiul. Era țeapăn, vorbea greu, mai mult înjura. Îl înghesuise pe Cristi într-un colț al bucătăriei, îi dăduse deja jos pantalonii și încerca să-l facă pe băiețel să tacă și să nu se mai miște atâta. Femeia n-a mai putut să rabde. A luat într-un acces de furie necontrolat ciocanul de bătut carnea pentru șnițele și a început să aplice lovitură după lovitură în ceafa bărbatului. Acesta nu a mai avut timp să riposteze, căzând secerat la pământ.

Sânge era peste tot și Camelia se îngrozi de ce putu să facă. Își luă în brațe băiatul și începu să-i cânte un cântec de leagăn.

— Acum suntem liberi, puiule, liberi. Nimeni nu îți va mai putea face rău. Mami e aici, lângă tine.

Îi șterse sângele care sărise pe băiat, îi schimbă tricoul, apoi sună la poliție să-și mărturisească crima. Băiatul plângea încet, cu picioarele strânse sub el și privirea pierdută. Nu spunea nimic, doar plângea. Era încă sub stare de șoc când mama îi fu luată la secție, tatăl transportat la morgă și el dus la secția de neuro-psihiatrie, pentru supraveghere. Greu puteai să uiți așa ceva, greu.

Acum, Camelia îi privea disperată. Nu știa ce se va întâmpla cu ea, mai că nu-i păsa de nimic, doar de Cristi care avea nevoie de ajutor.

— Știu că sunt o criminală, dar copilul meu nu a greșit cu nimic. E singur acolo, în spital, speriat, și eu nu am cum să-l strâng în brațe, nu am cum să-i spun cât de mult îl iubesc. Te rog, ajută-mă, Georgia. Tu știi cum era Ion. Tu mă poți înțelege, nu?

— Ești liberă, Cami, dar cu ce preț? Trebuia să mă ascuți.

— Acum e prea târziu. Te rog, ai grijă de Cristi. Știu că voi putezi în închisoare, dar așa fi ceva mai liniștită știind că băiatul e la tine.

— Ți vom angaja un avocat, spuse Dinu. Omul acela a fost o brută cu chip de om.

— Da, dar tot crimă se cheamă, șopti Georgia. Ar trebui să-l chemăm pe Claudiu. El va ști ce să facă. Azi, îl voi lua pe băiat la noi. Nici nu era nevoie să mă rogi. Copilul e șocat, dezorientat. Are nevoie mai mult ca oricând de afecțiune. Tu trebuie acum să te liniștești. Totul va fi bine.

— Eu am ucis un om și tu spui că poate să mai fie bine? Ai grijă de Cristi. Nu vreau să crească la cămin, ca mine. Nu asta am visat pentru el.

— Vorbești de parcă ai muri mâine.

— Și nu merit să mor?

— Să mergem. Măine vom veni cu un avocat. Îți promit că facem tot ce e omenește posibil.

— Aici, nu prea aveți ce face. Sunt un nimic, dar un nimic ce-și iubește copilul mai presus de orice. Acolo, da, aveți ce face.

Copilul tresărea în somn. Asistenta o rugă pe Georgia să mai aștepte.

— De-abia a adormit. Pomenește mereu de mama lui. Sunteți rudă cu el?

— Da, am venit să-l iau acasă.

— În cazul acesta, trebuie să vorbiți cu doctorița. Aveți ceva la mână care să dovedească ce ați spus?

— Da. Am o declarație a mamei și dacă mai trebuie vreun document, îl voi aduce.

— Să dea Domnul să se termine cu bine. Copilușl acesta e traumatizat psihic. Va trebui să dați dovadă de multă răbdare.

— Am răbdare, spuse simplu, Georgia.

— Aveți copii?

— Sunt mama unei fetițe.

— Să vă trăiască.

— Vă mulțumesc.

Cristi tresări auzind vocea femeii. Recunoscu în ea pe tanti Georgia, prietena mamei. Somnul fugi de pe pleoapele băiatului. O îmbrățișă plângând:

— Mama! Ați văzut-o pe mama?

— Da, Cristi.

Băiatul spuse aproape șoptit:

— Mama l-a omorât pe tata. O vor omorî și pe ea? Spuneți drept!

— Nu, puicule. Am vorbit cu mama ta. E bine și veți fi cât de curând împreună. Până atunci, vrea să rămâi un timp la mine. Ce zici? Vrei?

— Vreau să vin cu dumneavoastră.

— Acum, odihnește-te. Puțină răbdare și plecăm.

Ajunși acasă, Georgia îl puse pe Cristi să mănânce, apoi, îi dădu voie să se uite prin jucăriile Claudiei. Băiatul, încă tremurând, își alese un urs mare, frumos. Adormi rapid cu capul sprijinit de acesta. Se trezi de-abia la strigătul nervos al Claudiei:

— Lasă-mi în pace ursul! Ce cauți tu aici?

— Dar nu i-am făcut nimic! Jur!

— Ce știi eu? Am fost plecată atâta timp.

Băiatul se retrase speriat spre ușă, apoi alergă în camera Georgiei:

— Vreau la spital, tanti Georgia! Nu mai vreau să rămân la dumneavoastră!

— De ce? Îl întrebă blând Georgia. Pot să știu și eu?

— Pentru că așa vreau eu! țipă băiatul în timp ce o privea speriat pe Claudia care tocmai intra în încăpere. Ea nu mă place. Eu nu pot să o oblig, spuse șoptit băiatul.

— Claudia! Copilul acesta are nevoie de noi, are nevoie de liniște, de înțelegere, iar tu ce faci? Ești răutăcioasă și asta nu-mi place. Cristi va rămâne un timp aici, iar tu te vei comporta ca un copil bine-crescut, nu unul răzgâiat!

— De ce trebuie să rămână Cristi aici? Nu are casă?

— Ba da. Am casă. Mă duc acasă și nu te mai supăr.

— Claudia, cere-ți iertare de la băiat! Mama lui e bolnavă și nu ne are decât pe noi. Nu e cazul să arăți cine e șeful! Îi voi spune lui Claudiu cum te porți.

— Poți să-i spui! Nu-mi pasă! strigă fetița, apoi fugi în camera ei. Aici, prima ei grijă fu să-și ascundă ursulețul după bibliotecă.

Băiatul mai plânse un timp, apoi se liniști în brațele primitoare ale lui Dinu care constată că încă se pricepe să-și apropie un copil. Îl așeză în altă cameră, față în față cu camera fetei, îl culcă în pat, rugându-l să se odihnească puțin, apoi veni în sufrageri unde Georgia pleda în fața lui Claudiu cazul Cameliei.

Cristi rămase mult timp cu ochii închiși, apoi, începu să plângă încet. Știa că pentru ceilalți e un străin ce le încurcă planurile. I se făcu dor de mama lui , și atunci, începu să plângă în hohote. Doar Claudia auzi plânsul lui Cristi. Bocăni ușor, la ușă, și cum nu primi niciun răspuns, se hotărî să intre.

— Știi? Poate că ai dreptate. Poate că mami are dreptate. Sunt rea. Știu. Voi încerca să fiu cuminte. Nu-ți voi spune nimic, dar nu-mi sta în cale și lasă-mi jucăriile în pace. Sunt ale mele. Nu trebuie să plângi din cauza mea. Nu cred că sunt chiar atât de rea cum crede lumea. Cu timpul, poate vom deveni prieteni. Nu se știe. Acum, te las. Mă duc la tata.

Claudia încercă să intre în vorbă cu tatăl ei, dar acesta încă discuta cu Dinu și Georgia despre Cristi și mama acestuia. Fata nu înțelese nimic, dar îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Bietul băiat.

Se supără pe toată lumea și fugi în camera ei. Refuză să-i vorbească lui Claudiu. Se prefăcu adormită când acesta intră în cameră. Cristi o deranja. De ce se făcea atâta caz de prezența lui? Îl ura. Băiatul venise să-i fure dragostea părinților ei , la care numai ea avea dreptul! Ce nevoie aveau să-i plângă de milă băiatului? Mama lui nu era singura mamă bolnavă din lume.

*

Sunt lucruri uneori peste care nu poți trece sau nu vrei să treci. Rămâi ancorat într-un timp mort, fără prezent, fără viitor, doar un trecut dureros, în care vina este ucigaș de apăsătoare. Știi că de aici poți scăpa doar într-un singur mod: să mori. Și femeia știa acest lucru. Simțea că grățiile o apasă, o strâng ca într-o menhină, și nici măcar gândul la băiatul ei nu o mai putea liniști. Greșise și trebuia să plătească, dar era atât de lașă încât nu avea puterea să-și ia singură viața. De aceea, îl implora în fiecare zi pe Dumnezeu în care crezuse și mai credea, să o cruțe de acest chin. Avea mereu în față imaginea lui Ion, un Ion culcat la pământ și plin de sânge. Știa că greșise atunci când alesese să rămână alături de el, chiar și după ce i se întinse o mână de ajutor. Inima Cameliei cedă înainte de terminarea procesului și nimeni nu înțelegea de ce. Femeia nu fusese niciodată bolnavă, mai ales de inimă. Claudiu își dădu în tot acest timp silința să determine judecătorul să-i acorde Cameliei minimul de pedeapsă, și avea șanse mari de reușită. Moartea femeii i-a bulversat pe toți, dar pentru ea venea ca o eliberare dintr-un iad. Își văzuse băiatul chiar în ziua în care a murit. Se pieptănase cu grijă, se fardase chiar, pentru a nu arăta nimănui chinul ce se citea pe fața ei. Nu dormise de ceva timp, nu avea cum să doarmă. Ar fi vrut ca Ion să o poată ierta. Ea era cea care ar fi trebuit să-l părăsească de mult timp, dar nu a făcut-o. Fericiți cei săraci cu duhul, iar omul ei se număra printre aceștia. Atât știa să facă, atât îl ducea mintea. Dar nu trebuia să moară, și mai ales așa. Vorbise mult cu băiatul, se îmbrățișaseră îndelung, apoi, Camelia o rugă din nou pe Georgia să aibă grijă de băiat. Parcă simțea că sfârșitul e aproape. Își ceruse scuze de la băiat că nu a știut să-l protejeze, își ceru scuze de la Georgia că o băga într-o astfel de poveste urâtă, apoi se retrase în celulă să-și plângă soarta pe care singură și-o chemase. Cei mari nu știau cum să-i spună, dar el auzise întâmplător trăgând cu urechea la ce spuneau ei. El nu vroia să

asculte, știa că nu e bine ce face, dar vroia doar să știe când va fi din nou cu mama lui. Plânse atâta de mult în ultimele zile, încât acum, când ar fi trebuit să plângă, nu mai avea puterea s-o facă. Își acuza în gând mama că îl lăsase singur într-o lume străină lui. Nu știa ce va face de acum încolo. Fugi fără să-l audă nimeni și fu găsit de-abia spre seară, adormit pe o bancă, în parc. Camelia a fost îngropată în alt loc decât în cel în care era îngropat Ion. Merita aici, după moarte, să fie liberă.

Dinu a fost cel care l-a făcut pe băiat să râdă, să se joace asemeni băieților de vârsta lui, să uite că e singur, să-și accepte destinul. Mergeau zilnic la mormântul Cameliei și îi aprindeau lumânări care s-o ajute să-și găsească lumina dincolo, poate chiar iertarea.

Cristi, mai în glumă, mai în serios, îi spuse < tată >, iar omul se simți dintr-o dată responsabil pentru soarta acestui băiețel blond, cu ochii căprui, cu genele întoarse, firav și plâpând asemeni unei trestii.

Într-una din zile, auzi fără să vrea discuția pe care o purtau cei doi copii, în care Cristi încerca fără succes să-și apere părinții. O chemă pe fată la el și îi reproșă faptul că vorbește urât cu băiatul.

— Băiatul cui?

— Ei bine, al meu dacă asta ți-e neliniștea. Tu m-ai făcut să hotărâsc soarta băiatului.

— Uiți din ce părinți provine? Dacă într-o zi ne va lovi pe noi așa cum făcut mama lui?

Dinu o scutură zdravăn pe fată:

— Cine te-a învățat să spui așa ceva? Tu realizezi ce-ți iese din gură?

— Toată lumea vorbește.

— Și tu apleci urechea la bârfe? Spune-mi! Vrei să cred că n-ai pic de suflet? Cristi e un criminal sau doar un biet copil orfan care are nevoie de noi? De câte ori te-a jicnit măcar și de câte ori i-ai făcut tu viața un iad? Ești încă mică, Claudia, prea mică pentru a judeca pe cineva. Nu mă lăsa să-mi schimb părerea despre tine.

— Iartă-mă, nene Dinule! Îmi pare rău. Eu țin la Cristi, dar...

— Trebuie să înțelegi, Claudia. Nimeni nu poate să-ți ia locul în inimile noastre. Nici măcar Cristi, dar îl iubim și pe el. Avem puterea aceasta de a iubi. Nu trebuie să-l consideri mereu ca pe un competitor, ci ca pe un prieten sau chiar ca pe un frate. Tu ești îngerul meu, prințesa mea, dar nu-l pot lăsa pe Cristi să treacă singur peste durere, pur și simplu, nu pot.

Nu-i fu greu lui Dinu să-l treacă pe băiat pe numele lui. Acum, Cristi avea prezent, avea viitor. Georgia fu mândră de decizia bărbatului și își iubi soțul mai mult. Se întreba dacă dragostea pentru acest om avea granițe. Alături de el, viața era frumoasă, alături de el se descoperise pe ea, cea care era acum, o femeie puternică, frumoasă, inteligentă.

Singura nemulțumită rămânea Claudia. Încercă să-i spună tatălui ei ce simte, dar acesta nu știa să asculte, ba chiar o certă și o rugă să nu devină rea și egoistă. Îl acceptă pe Cristi, nu îl mai necăji, dar nici nu se chinuia prea mult să-i vorbească. Era convinsă că are dreptate, îl urî, își urî mama pentru că acceptă mult prea ușor să i se spună < mamă > de către un străin. Claudia îi iertase aproape totul mamei sale, dar acest lucru nu mai putea fi iertat. Căută să rămână cât mai mult în preajma tatălui ei, care nu știa cum să-și dezmierde fata și ce să-i mai dea pentru a se face iubit. Îi plăcu băiețelul, dar Claudia continua să-i ocupe întreg sufletul.

Dinu îl avea mereu în preajmă pe Cristi, care se dovedea a fi un copil iubitor, cuminte, sânguincios. Copiii aveau acum câte un aliat de nădejde în cei doi bărbați, iar Georgia

avea tot timpul din lume să le acorde atenție, să îi iubească pe amândoi și să-și continue serviciul. Trebuia ca răul să se oprească aici. Prea mulți morți, prea multă durere, prea multe amintiri urâte. Viața trebuia să continue. Aveau cu toții nevoie de această perioadă de calm relativ. Aveau nevoie să-și lingă rănilor, să-și plângă în liniște morții, aveau nevoie să trăiască. Claudia era acum în clasa a doua, iar Cristi în clasa a patra. Ea nu avea răbdare să stea prea mult închisă în casă și să învețe. Nu vroia să fie prima la școală. O lăsa rece faptul că băiatul ajunsese cel mai bun din clasa lui. Ce o enerva, era faptul că mereu îi era dat ca exemplu. Sâmbetele și duminicile se refugia la buna Dora, care începuse să se plângă în ultimul timp de bătrânețe. Fata o încuraja și îi spunea că ea continua să rămână cea mai frumoasă și cea mai tânără bunică din lume.

— Tu nu ai voie să mori încă o sută de ani de aici încolo. Mi-ai promis. Punct.

Și femeia o asculta. Nu trebuia să se lase dusă de val. Moartea o mai putea aștepta. Ea, oricum, nu pleca din sat. Ce atâta grabă? Claudia își târa tatăl după ea prin sat, pe câmp, la pădure...

— V-am spus că am cel mai frumos tată din lume? M-ați crezut? Nu! Ar fi cel mai frumos Moș Crăciun din lume? Spune, Magda! Da sau nu?

— Da, recunosc fata spre satisfacția Claudiei.

Fetele o priveau pe Claudia cu invidie și admirație, mândre de faptul că au rămas în continuare prietenele ei cele mai bune.

— Nu-mi plac fițoasele și la oraș sunt cu ghiotora. Ele nu deosebesc o capră de o vacă, dar se dau interesante cu știința lor. Voi sunteți de departe cele mai bune, le încurajă Claudia.

În acest univers nu avea loc și Cristi, iar acesta înțelese. Fiind crescut la oraș, nici nu îl trăgea inima la țară.

*

— Ți-am spus cât de mult te iubesc? Ți-am spus?

— Da, Georgia. Mă tem că ai spus-o azi mai mult decât mine. Dar tu știi că eu te iubesc mai mult. Vroiam să-ți propun ceva. Mă gândeam că serviciul tău nu e unul care să te epuizeze. Acum, că suntem o familie numeroasă, cu multe nevoi, ar trebui să mă ajuți și în afaceri. Nu te strâmba. S-ar putea să-ți placă. Astăzi vreau să-ți arăt ceva. Ai timp?

— Dacă nu am, îmi fac. Sunt curioasă ce surpriză mi-ai pregătit. Auzi, eu și femeia de afaceri?!...

— Nu râde încă. Așteaptă să vezi mai întâi despre ce e vorba.

Coborâra din mașină în fața unui super-market. Clădirea era cu o arhitectură modernă, îndrăzneță. Intrară. Vânzătoarele tinere îi salutară cu respectul cuvenit față de șefi.

— E al tău, Georgia.

— Al meu? Din ce bani?

— Din banii pe care mi i-ai dat la începutul prieteniei noastre.

— Nu-mi spune că banii care nu ajungeau nici pentru o garsonieră, au fost suficienți pentru o astfel de afacere.

— Nu. Nu au fost suficienți, dar eu i-am riscat la bursă și am câștigat. Te rog să mă crezi că acest magazin nu mi-a afectat cu nimic bugetul.

— Și dacă pierdeai?

— Uiți cu cine vorbești. Nu aveam cum.

— Bun. Și eu ce trebuie să fac?

— Ce face o șefă. Dă indicații, verifică personalul, angajează, își face publicitate, se extinde... Câte nu sunt de făcut? Ce zici? Reziști?

— Sper. Acest lucru îl fac pentru Claudia. Va fi al ei într-o zi. Pentru ea am rezistat și nu am cheltuit din ei până acum. Dacă nu știu uneori, mă ajuți?

— Pentru ce sunt făcuți soții? Să se ajute între ei. Crezi că prima dată mi-a fost ușor? Înveți din mers. Consider-o ca pe o nouă provocare.

— Îți mulțumesc. Mă simt atât de importantă. Simt că-mi cresc aripile.

— Ești importantă pentru mine. Frumoasă, bogată, inteligentă.... Vor roi bărbații în jurul tău, Georgia.

— E posibil, dar eu iubesc un singur om și acela ești tu.

— Ce faci?

— Te sărut.

— Aici, în magazin?

Ea zâmbi dulce:

— Aici. Ți-am stricat vreun plan?

— Da. Tocmai convinsesem fetele că sunt un burlac notoriu.

Ea râse.

— Ești un dulce.

— Numai dulce, nu.

— De ce?

— Mă vei mânca.

— Ce-i drept, am o poftă de dulce, de nu te văd.

— Să nu zici că....

— Nu știu nimic. Pur și simplu, am poftă de ceva dulce. Te gândești că aș putea să fiu însărcinată?

— Nu te-ai bucura?

— Enorm. Aș muri de fericire.

— Eu sunt mai bătrân și mai dement. Aș muri primul.

— Eu nu pot să mai cresc un copil fără tată. Așa că.... Mai gândește-te.

Nu trecuseră nici două săptămâni de când ea preluase controlul magazinului. Era greu, dar și frumos. Ca patron, nu trebuia tot timpul să fie acolo. Avea un economist de încredere și personal angajat pe sprânceană. Putea să nu renunțe la serviciul ei și avea suficient timp și pentru casă. Dinu era din nou plecat în țară la o licitație, iar ea vărsă pentru a doua oară pe ziua de azi. Cu testul în mână, râdea și plângea. Era însărcinată. Își aduse aminte de prima sarcină, de primul test făcut în baia barului în care lucra Mircea.

Atunci nu a știut dacă trebuia să se bucure, nu avea cu cine. Mai degrabă, era speriată. Acum, avea o situație, un soț care o iubea.... Totul se schimbaseră în bine. Cu testul în mână, formă numărul lui Dinu. Avea telefonul închis. Probabil că se afla la o întâlnire de afaceri, dar ea va avea răbdare. Ce o îngrijora la Dinu, era faptul că deși ajuns la o anumită poziție când și-ar fi putut trimite doar unul din directori, continua să ia în serios fiecare oportunitate de afaceri și să meargă la negocieri alături de oamenii săi de încredere. Femeia spera ca venirea copilului să schimbe puțin din dorul omului de a călători. Avea o vârstă la care ar fi trebuit să pună odihna pe locul întâi.

Se gândi chiar să aștepte până ce acesta va veni acasă. Nu spuse nimic copiilor. Consideră că primul care trebuie să afle vestea e Dinu. Îl sună târziu. El răspunse pe jumătate adormit, obosit.

- Îmi pare rău că te-am trezit din somn, dar am o poftă nebună de dulce.
- Tu râzi de mine, Georgia? Nu ai găsit nimic în tot orașul, să înțeleg? Vrei să-ți cumpăr eu de aici, de aceea m-ai trezit, hoțo!
- Sunt însărcinată, Dinu. Nu mai puteam să aștept până mâine. Vei fi tătic.
- Nu-mi vine să cred! Ți-ai făcut testul?
- Am defilat o zi întreagă cu el în mână.
- Mâine vin acasă.
- Dar spuneai că mai ai treabă până la sfârșitul săptămânii...
- Dă-o încolo de treabă! Trebuie neapărat să vin acasă! Auzi? Neapărat, Georgia! M-ai făcut cel mai fericit om de pe planetă. Ți mulțumesc.
- Acum, te las să te odihnești.
- Dacă se va mai prinde somnul de mine.... Îmi vine să urc la volan chiar acum.
- Liniștește-te! Și mâine e o zi, Dinu. Acum, dormi tăticule! Noapte bună.
- Noapte bună, Georgia.

Femeia închise fericită telefonul. Dinu îi dăruise totul: casa, prietenia, încrederea, mai târziu dragostea. Acum, era rândul ei să-l răsplătească pe acest om. Puiul de om care creștea în ea va avea cel mai bun tată. Se gândi la multele fețe ale iubirii și găsi că aceasta pe care o trăia acum, e dumnezeiască. În fiecare zi învăța să-l iubească, în fiecare zi învăța să-l respecte pe omul care o făcuse să creadă mereu că e unică. Mulțumi lui Dumnezeu pentru acest dar. Adormi târziu, în noapte, după ce verificase somnul copiilor și îi sărută pe rând, ușor, pe frunte.

În zadar spera ca cel care îi dăduse vestea să se fi înșelat. Dinu murise. Făcuse infarct în acea cameră de hotel. Murise singur, probabil fericit. Probabil. Era vina ei că-l sunase. Nu putea să creadă că-l omorâse pe omul căruia i-ar fi dat și viața dacă acesta i-ar fi cerut-o. Degeaba încerca să-i explice medicul că oboseala, preinfarctele din trecut și o hipertensiune netratată au fost cauzele acestui deces. Georgia repeta mereu:

— Eu și numai eu l-am omorât. Puteam să aștept, dar n-am făcut-o. Nerăbdarea mea l-a ucis, ignoranța... Vedeți? Eu nu am știut nimic de preinfarct, nici nu am bănuțit că ar avea probleme cu inima. Când îl întrebam, îmi spunea mereu că el îi îngroapă pe toți din generația sa și că se simte ca la douăzeci de ani, iar eu, proasta, îl credeam. Credeți că îmi voi putea ierta asta vreodată?

La înmormântare veniseră și Dana cu Alberto. Femeia era însărcinată în luna a cincea, iar băiețelul cel mare vedea în sfârșit. Îi spuse că îi pare rău pentru moartea lui Dinu. Astfel de oameni se nășteau o dată la o sută de ani, după părerea ei. Era mândră că făcuse parte din viața acestuia, chiar și meteoric. Fără bunătatea și înțelegerea lui Dinu, viața acestei femei ar fi fost un lung șir de dezastre. Nu putea uita că Dinu a fost cel care a ajutat-o să-l găsească pe Alberto. Acum, trăia într-un vis și viața era frumoasă.

- Întâi Marius, acum, Dinu... Îmi pare rău.
- Marius? Marius a...?
- S-a spânzurat, Georgia. Dar credeam că știi. A vuit orașul un timp. Eu am aflat de la Alberto, de aceea credeam că știi. Nu trebuia să-ți spun. E ceva timp de când...
- Nu mai contează, Dana. Chiar nu mai contează.
- Cândva, te-am invidiat. Ți-am purtat pică. Mi-era ciudă pe frumusețea ta, pe tot ce aveai tu. Păreai că poți obține orice, doar pocnind din degete. Păreai că obții prea ușor totul. Acum, mi-e greu să-ți vorbesc. Îmi pare rău, Georgia. Zău că-mi pare rău. Am ținut la Dinu. Pentru toți e o mare pierdere.

— Îți mulțumesc, șopti Georgia.

Nu mai avea puterea să se regăsească. Acesta nu mai era frumosul ei vis. Era un coșmar. Nu îl vroia. Îi era ciudă pe faptul că până și premonițiile nu au apărut. Poate că ele l-ar fi salvat pe Dinu. Claudia mergea alături de tatăl ei și se bucura pentru moment că l-a găsit înainte de pierderea lui Dinu. Acum, îi era mai ușor să treacă peste toate. Își privi mama și îi păru rău pentru ea. Dinu era omul care o ajutase necondiționat, o iubise fără limite. Acum, femeia părea deabusolată, terminată chiar. Se grăbi să o sprijine, îi șterse lacrimile, îi declarase dragostea ei de copil și femeia îi mulțumi fetiței că există. Cristi stătea lângă sicriu, terminat de lacrimi, fără speranțe. Ele muriseră odată cu bărbatul căruia îi spusese tată. Știa că nimic nu va mai fi la fel fără acest om. Își aduse aminte de mama lui și atunci se porni din nou să plângă. Claudia urcase lângă el, îl prinse de mână și îl rugă să nu mai plângă. Dinu va trăi mereu prin ei, în fiecare zi, în fiecare amintire.

— El m-a iubit, spuse încet băiatul.

— Și noi te iubim, Cristi. Sunt aici, lângă tine, spuse micuța vitează.

Părea neajutorat acum și mai mult ca sigur că avea nevoie de ea. Așa gândi fata. Claudiu își admiră copilul, tăria de caracter a fetiței, și fu mândru că e părintele ei. Era ca o zvărlugă, gata mereu să ajute, ba pe mama ei, ba pe Cristi.

După înmormântare, Dana veni la Georgia să-i prezinte propunerea de afaceri a lui Alberto. Omul vroia să cumpere acțiunile lui Dinu la firma unde aceștia erau parteneri.

— Nu te-ai schimbat deloc, îi șopti sec, printre dinți, văduva. Crezi că eu pot să gândesc acum la ceva? Dinu e acolo, în groapă, poate că încă se mai toarnă pământ peste el, și tu îmi vorbești de afaceri?

— Mai devreme sau mai târziu va fi cineva care să-ți propună acest târg, nu se lăsa Dana. Alberto a fost prietenul lui și nu te-ar înșela.

— Afaceristă din cap până în picioare. Știi să vorbești. E bine că m-ai abordat, vorbi rece Georgia. Ei bine, afacerile au fost viața lui Dinu. Va trebui să vă obișnuți că nu au murit odată cu el. Va fi cine să ne reprezinte în consiliul de administrație.

— Mă faci curioasă.

— E vorba de Claudiu.

— Tatăl fetiței tale?

— Exact.

— Ești sigură că asta ar fi vrut Dinu?

— Mai mult decât sigură. Și acum, dacă îmi permiți, mă voi retrage. Consider că s-a spus tot ce era de spus. Afacerile sunt afaceri, șopti tăios Georgia.

Nu vroia decât să fie singură și să plângăfără să supere pe cineva. Nu o interesau afacerile. Îi fu scârbă de Dana, de lume, de soartă... O durea că nu mai era Dinu. Își mângâie mijlocul. Acolo, înăuntru, creștea poate un Dinu mic. Încercă să se regăsească. Acest mormoloc avea nevoie de ea, copiii aveau nevoie de ea... Vorbi minute întregi cu un Dinu imaginar, apoi renunță. Ea nu trebuia să înnebunească precum sora ei. Mai avea încă motive să trăiască. Așa ar fi vrut Dinu, așa trebuia să se întâmple.

La scurt timp, pierdu sarcina. Refuză să se mai ocupe de magazin, de acțiuni...Lăsa totul în seama lui Claudiu și a unui contabil pe care îl găsisese acesta. La servicii mergea zi de zi, refuzase concediul. Trebuia să se facă utilă. Trebuia să asculte suferințele altora pentru a le uita pe ale ei. Neglija copiii, neglija casa. Era un talmeș-balmeș în capul ei. Atunci fugi Cristi de acasă. Claudia repeta într-una că nu e vina ei, și, că deși nu o arăta

prea des, ținea la Cristi. Georgia se trezi la realitate. Copiii aveau încă nevoie de ea. Nu putea să dea timpul înapoi, dar putea să ajute ca prezentul să fie frumos. Anunță poliția de dispariția băiatului, și, la propunerea lui Claudiu, împânzi orașele cu fotografia băiatului și promisiunea unei recompense grase.

*

— De unde ești tu? îl întrebă un băiat mai răsărit.

Era îmbrăcat curățel, cu un pulover turcoaz. Blugii erau decolorați în câteva locuri, dar încă mergeau. Cu pantofii stătea ceva mai rău. Unul se desprinsese în vârf, iar celălalt avea deja o cusătură laterală ce-l deranja. Sprijinit de peretele de beton, copilul nimănui, venit de niciunde, încerca să-și mențină autoritatea greu dobândită între cei de vârsta lui. Aceasta presupunea să ai puțină cultură generală, să știi să scrii, să citești, să bați, să cerșești cât mai convingător posibil și să furi fără să fii prins. Costel era un mediator între cei mari și gașca lui. El era cel care ținea evidența noilor veniți, le descoperea aptitudinile... Tot el era cel care realiză imediat că băiatul din fața sa, era acum unul de-a lor, un fugar fără identitate, fără viitor.

— Din provincie, răspunse Cristi cu jumătate de gură.

— Ai părinți?

— Nu.

— Ai fugit de la o casă de copii?

— Ești de-al meu. Aici, sunt propriul meu stăpân, acolo erau alții. Vreau să fiu liber. Ți-e foame?

— Da.

— Hai cu mine. Azi mi-a mers bine. Am șterpelit de la o babă ceva bănuți. Ce să facă ea cu banii? E bătrână.

— Tu nu respecti bătrânii?

— Ascultă. Eu rar respect pe cineva, dar tu crezi că vom apuca să ajungem bătrâni în condițiile astea? Cei ca mine și ca tine se curăță de tineri. Nu dă nimeni un ban pe tine, nu plânge nimeni după tine. E ca și cum n-ai existat.

Costel privi cu invidie pantalonii de stofă ai lui Cristi. Nici puloverul nu era de lăsat.

— Ai țoale faine. De unde?

— Mi le-a dat cineva.

— Îmi plac. Vrei să facem schimb? Eu te învăț să furi dacă ești de acord cu schimbul, iar eu le spun la toți că ești văr cu mine. Apropo, eu sunt Costel.

— Iar eu sunt Cristi și sunt de acord să-ți dau hainele mele.

— În ce clasă ești?

— Într-a patra.

Eu am terminat doar trei. E bine și așa. Noi nu avem nevoie de prea multă carte. Doar trebuie să învățăm să supraviețuim. Hai să mergem undeva să facem schimbul. Fii atent la curcani. Nici nu știi când unul dinăștia îți încurcă planurile. Pe mine au pus mâna de două ori și m-au dus la o casă de copii, dar am fugit. E mai bine aici.

— Crezi?

— Sunt sigur. Îți place salamul?

— Da.

— De câte zile n-ai mâncat?

— De o zi.

— Stai bine. La cum arăți, mă gândeam la mai mult. Uite aici porția ta. Să-ți dau și niște pâine. E cam veche. Stăm prost cu finanțele și nu ne putem permite să aruncăm ceva.

Cristi mănăcă tot ce i se dase. Oftă. Aici, nu era acasă, unde Georgia îi ruga să mănânce, unde pâinea rămasă era aruncată în fiecare zi, unde totul prisosea.

— Unde ai dormit ast' noapte?

— Într-un marfar.

— Nu e bine. Poliția gării se supără. Azi vei dormi cu mine.

— Unde?

— Vei vedea. Ai mai coborât vreodată într-un canal?

— Nu.

— Dar ai coborî?

— Am alte opțiuni?

— Se pare că nu.

În numai câteva zile, Cristi deveni unul de-a lor. Într-o seară a suflat în punga adusă de Costel. Atunci, lumea i se păru mai bună, mai roz.

— Felicitări. Acum ești și auroloc. Țsta e drogul pe care ni-l putem permite, numai cei bogați prizează ceva mai bun, dar să știi că rezultatul e același.

Târziu, în noapte, copilului i se făcu dor de Georgia. Chiar și Claudia îi lipsea. Acum, era prea târziu. Nu mai era cale de întoarcere. Și cât de mult ar fi vrut să dea timpul înapoi! Cristi numi lumea celor din canale orașul de pe celălalt tărâm și nu își mai putu permite să râdă ca altădată de cei care locuiau aici. Pe pereții cimentuiți erau lipite postere cu femei goale, culturști și actori laolaltă. Făcuse cunoștință cu câteva prostituate minore și fu salvat de Costel în ultimul moment, atunci când un homosexual fără căpătâi încercă să-l inițieze în tainele amorului anal. Își aminti de tatăl său, Ion, de seara fatidică și plânse un timp, dar mami Cami nu mai era acolo să-l apere cu prețul libertății ei. Își șterse lacrimile și se gândi că viața trebuie să continue. Se învăță să înjure, învăță să bată și începu să fumeze. Era deja o cauză pierdută. Nimic din toate astea nu-i plăceau, dar nu mai putea fi considerat o fetiță plângăcioasă. Învățase să supraviețuiască mai repede decât se aștepta.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare?

Cristi își aduse aminte de Dinu și spuse răspicat:

— Om de afaceri.

Costel începu să râdă:

— Încă o suflare în pungă și îmi vei spune că vrei să ajungi cosmonaut. Privește în jurul tău. Adevărul e că aici înveți A.B.C.-ul afacerilor.

În noaptea aceea nu putea să adoarmă. Lângă ei se aciuase Daria, o prietenă de-a lui Costel. Fugise din nou de acasă. Era acoperită de vânătași și tușea foarte tare.

Cristi propuse să o ducă la spital. Aici, avea toate șansele să moară.

— Cine să o ducă? Noi? Și ce le vom zice? Că am găsit-o așa? Dacă nu ne crede nimeni? Dacă vor crede că noi am bătut-o? Suntem doar niște vagabonzi în stare de orice. Și-apoi, de-atâtea ori a venit în starea asta încât toți ne-am obișnuit cu ea. După un timp își revine. Ai să vezi.

— Mai bine spune că ești laș! Uite ce propun! O lăsăm undeva, la poarta unui spital și fugim. Te rog! Ascult-o cum respiră! Dacă nu mai prinde dimineața? Cineva va întreba de ea.

— Cine? întrebă sarcastic, între două căscături, Costel. Tatăl său care își bate joc de ea, sau nebuna de măsă care umblă numai beată și mănâncă din gunoaie?

— Dacă tu nu vrei să mă ajuți, o voi căra singur.

— Hai, fă-o pe eroul! Acolo, de unde vii, în provincie, poate prinde chestia asta, dar aici s-a fumat demult. Uite ce îți propun eu. Mă lași să mă odihnesc, iar mâine o ducem și la spital dacă vrei tu să o faci pe mama Dolores.

— Fie. Mă duc să-i pun o pernă. Poate că așa va respira mai bine.

— Să o vezi ce respiră la iarnă, la minus douăzeci de grade, mucosule!

Cristi nu îi răspunse. Îl lăsă să adoarmă, apoi se apropie de fata bolnavă. Îi puse perna primită de la Costel sub cap și îi dădu să bea niște apă. Acum, i-ar fi prins bine să fie lângă el și Georgia. Femeia ar fi știut să o ajute mai mult pe fată. El doar o privi neputincios cum zace zâmbind trist pe perna uzată. Îi mulțumi cu glas topit și adormi. Se trezea din când în când, după câte un acces de tuse. Poate că ar fi fost bine să încerce să o care singur, dar ceva îl opri în loc. Îi era cumva teamă de acest băiat ce adormise cu punga în care își turnase prenzand lângă el. Avea nevoie să fie în continuare acceptat și protejat de cineva. Adormi greu, în apropierea fetei și se trezi primul. Vroia să știe ce face Daria. Încercă să o trezească, dar Daria murise târziu, în noapte. Băiatul se cutremură tot și începu să care pumni în Costel care se trezi bezmetic și încerca să înțeleagă ce i se întâmplă.

— Te-am rugat să o ducem la spital, dar tu nu! Ți-a fost lene sau dracu știe ce ți-a fost! E moartă! Auzi? E moartă!

— De unde măsă să știu că ai dreptate? Ce sunt eu? Medic? Dacă mâine cad eu la pat, cine mă duce la spital? Încetează cu smiorcăitul! Asta e! Ți-am spus că cei ca noi nu apucă să vadă cum e să fii bătrân. Acum, e nașpa. Trebuie să ne găsim altă locuință, frate, până ce dispare asta de aici.

— Doar n-ai de gând să o abandonăm aici? Nu e uman!

— Puștiule, folosești cuvinte mari care nici nu știi ce înseamnă! Ai mare grijă! E moartă, nu pricepi? Ce dracu, vrei să-mi dau foc că am crezut că va trăi ca de fiecare dată? Cobe ce ești! Hai, lasă că găsesc eu o soluție să afle ăștia că e aici. Doar nu vrei să o car eu? E plină de păduchi! Și-apoi, Dumnezeu știe de ce a murit. Dacă avea ceva contagios? Eu nu pun mâna pe moartă. N-ai decât să o cari singur.

— Dar aici e plin de șobolani...

— Și ce pot să-i facă șobolani? Să o mai omoare o dată? Hai, ia și trage de aici din pungă. Poate te mai liniștești. Mă enervezi. Credeam că ești bărbat, nu fată!

— Din cauza mea a murit un om, mormăi Cristi, dar după un timp, aproape că uită de toți și de toate.

Rătăcea de nebun alături de Costel. Râdea fără motiv, apoi plângea tot fără o cauză. Știrile le văzură într-un bar sărăcăcios, mărginaș, unde vindea un prieten de-a lui Costel. Surpriza fu enormă pentru amândoi când văzură fotografia lui Cristi, îmbrăcat elegant, dată la cei dispăruți și căutați de poliție.

— Spuneai că ai fugit de la casa de copii.

— Așa este, îi răspunse încă amețit Cristi.

— Aș spune că minți. Recompensă oferă doar familiile, în special cele care-și permit asta, spuse Costel în timp ce încerca să rețină numărul de telefon afișat pe ecran.

— Prostii. Nu sunt eu cel căutat.

— Oi fi avut un frate geamăn?

— Oi fi avut, dacă spui tu.

A doua zi, pe la amiază, se trezi înhățat de doi polițiști. Costel era acolo, în fața lui, și dădu neputincios din umeri.

— Pe mine, nu mă caută nimeni, și-apoi, din recompensa primită trăiesc o lună și mai bine, fără să mișc un deget, fără să mă dau de ceasul morții, spuse băiatul într-un târziu. Nu te supăra pe mine. În fond, ți-am făcut un bine. Acum poți să ajungi afacerist și să uiți de Daria. Apropo, am rezolvat. O îngroapă cei de la primărie. Din banii ăștia pot să-i aprind și o lumânare. La revedere prietene, îi șopti Costel. Dacă stau mai mult, mă înhaț și pe mine gaborii ăștia.

La secție îl aștepta Georgia. Nu-l întrebă nimic, nu-i reproșă nimic, doar plânse cu el în brațe. Băiatului îi păru rău pentru tot și încercă să o liniștească:

— Iartă-mă, mami.

— Credeam că nu te voi mai găsi niciodată. Să mergem acasă. E casa ta. Dacă a murit Dinu, tu continui să rămâi băiatul nostru. Știi? Te-a iubit enorm.

— Și pe tine.

— Știu, puiule. De aceea trebuie să continuăm să trăim ca și când el ar fi printre noi.

— Voi încerca, mami.

— Știu că poți. Știu că mă iubești.

— Mă gândeam că sunt în plus...

— Niciodată, dar niciodată să nu mai spui așa ceva!

— Am atâtea să-ți spun!

— Am aflat de fetița aceea, puiule. Mi-a spus Costel. Îi pare rău că nu te-a ascultat, chiar îi pare rău. Te-a laudat mult. Eu am fost cea care a anunțat autoritățile și am dat și ceva bănuți ca să aibă parte de o înmormântare creștinească. Mai mult de atât nu se mai putea face. Nu te învinovăți. Tu ai făcut tot ce se putea. Oricum, murea și la spital.

— De unde știi?

— Autopsierul a spus că nu mai avea nicio șansă. Avea coaste fracturate, hemoragie internă și un hematom urât. Te voi ajuta să uiți, puiule. Voi fi mereu lângă tine.

Era din nou acasă. Boala îl lovi chiar de la întoarcere. Avea febră, făcea frisoane, delira chiar. Îl văzuse în acest delir pe Dinu care încerca să-l ajute.

— Vreau să vin cu tine, îi spuse băiatul, dar omul îl fugări, spunându-i că locul lui e lângă Georgia și lângă Claudia. O simți pe Claudia veghind lângă el, ștergându-i fruntea. Era îngerul său păzitor și își promise să nu mai ia în seamă micile răutăți ale fetei. Știa acum, că în spatele vorbelor urâte se afla un suflet mare. Auzi doctorul care îi spunea Georgiei de o pneumonie, cam așa ceva, și, acolo, lat, bolnav, se îndrăgosti pentru prima oară și irecuperabil de Claudia. Îi făcea bine să o audă vorbind, îi făcea bine să o știe lângă el. După ce și-a revenit complet, fata își reluă seria tachinărilor, a micilor răutăți, dar Cristi părea să nu mai bage de seamă, și atunci, Claudia se enervă și mai mult. Nu îl înțelegea. De unde atâta calm la cineva? Ea nu știa să fie calmă, nu avea când.

16

« Rătăcesc fără să știu dacă vreau să ajung acasă, eu, cea care peste ceva timp, nu voi mai fi eu. Îmi duc mâna la sânul drept fără să vreau, din instinct. Acolo, e cuibărit dușmanul meu, domnul cancer. Medicii au dreptul să se înșele. S-au înșelat! Sunt tânără! Am doi copii, am o casă... Nu vreau să mor.»

— De ce plângeți, doamnă?

- Poftim? Așa mi-a venit.
- Sunt bătrân. V-aș putea ajuta cu un sfat.
- Da? Spuneți-mi, atunci. Unde mă pot ascunde de moarte? Unde să fug?
- Eu o aștept.
- Așa?
- Așa, pur și simplu.
- Și?
- M-am împăcat cu ideea de a muri.
- Ei bine, eu nu pot! mai strigă Georgia, luând-o la fugă.

Era primăvară, primăvară....Se opri la mijlocul parcului pentru a-și trage răsuflarea.

« E atât de frumos aici. Și verdele, și albastrul... Atâtea culori! De-aș mai trăi măcar un an pentru a prinde încă o primăvară! Plâng aici, pe o bancă pustie, invidiind ciorile pentru lunga lor viață. Doamne, ajută-mă! Ce să le spun copiilor? Că mama lor se va duce lângă Dinu, lângă Camelia, lângă pruncul nenăscut... Aș vrea să cred că există viață după moarte, trebuie să cred, deși îndoiala mă termină. Nu sunt în stare să pun ordine în idei, gândesc aiurea, haotic, nu știu ce sfat ar trebui să dau cuiva în situația mea, și realizez că am nevoie de încurajare. Am nevoie să cred într-o continuitate pentru a-mi aștepta mai ușor sfârșitul. Stau cu rezultatul mamografiei în geantă și paraliziez fracțiuni de secundă.

Săptămâna următoare vor extirpa sânul și vor începe prima cură cu citostatice.

Nimeni nu-mi garantează nimic. Toată lumea speră și-atât. Îmi voi organiza fiecare zi ca fiind ultima. Voi cumpăra multe flori, voi citi ce n-am citit încă, îmi voi săruta copiii în fiecare seară și apoi voi adormi. Boala mea e o invenție a doctorilor. Da, așa e. Am dreptul la viață, iar moartea va veni când îmi voi spune eu să vină. »

*

Trecuse ceva timp de la operație. Nu a spus nimănui motivul adevărat al plecării ei în capitală. Era la un simpozion, și-atât. Nu trebuia să-i necăjească. Ce rost avea să le spună dinainte? Oricum, nu jucase și ultima carte. Dacă era câștigătoare? Își privi cu frică, ciudă și dezgust locul unde era odinioară un sân, sânul ei. Acum, în locul lui, stătea lăbărțată o cicatrice. Îi era rău mai tot timpul și părul începuse să-i cadă în stil barbar. Trebuia să-și cumpere o perucă. Nu putea să privească mult locul acela. Își trase bluza în jos și încercă să uite. Acum, lucra cu un patos ieșit din comun. Colega ei era cea care îi tempera activitatea, rugând-o să nu se mai chinuie în halul acesta. Avea nevoie de odihnă. Asta era părerea lor. Ea trebuia să muncească, avea nevoie de muncă, numai așa nu se gândea tot timpul la moarte. Vărsa mereu, obosea din ce în ce mai des, dar nu trebuia să se dea bătută. Nu-i spuse încă nimic lui Cludiu. Încă mai spera. Mai spera să trăiască. Era cea mai conștiincioasă pacientă și cea mai încrezătoare. O dispera să vadă moartea plutind prin saloane. După părerea ei, secția de oncologie era cea mai urâtă, cea mai sinistrală și avea un miros anume.

*

Erau numai ei doi acasă. Claudia dormea iarăși la tatăl său. Întins în pat, băiatul adormi repede. O visă pe mama lui venind încet spre el, și întrebând de Georgia.

— De ce mă întrebi, mamă? Nu știu. Poate că acum doarme. Să o trezesc?

— Nu, nu o trezi. Eu o voi revedea curând. Mai las-o. Să ai grijă de tine, puiule. Bietul meu orfan.

— Mai rămâi, mami. Mi-a fost atât de dor de tine! Te rog, rămâi.

— Acum, nu pot, dar te voi mai vizita. Mami te păzește de aici, de sus. Ai grijă de Georgia. E bolnavă, puiule.

Se trezi plângând în întunericul camerei. Își șterse lacrimile, apoi se strecură ușor până la ușa Georgiei. Aceasta avea lumina aprinsă. Bocăni și apoi intră.

— Ce faci, mami?

— Nu știu. Nu pot să dorm, Cristi. Dacă adorm și nu mă mai trezesc?

— Ce tot spui, mami? Ți-e frică?

Ea îl privi în ochi. Era bun și cuminte. Îl simțea aproape.

— Ți-e frică? o întrebă el mirat.

Ea încercă să pară totul o glumă și spuse zâmbind:

— Puțin.

— Și mie. Puțin.

Râseră amândoi.

— De ce nu te culci?

— Nu mi-e somn, mami. Și-apoi, mâine e duminică. Nu am școală. Dacă vrei, pot să rămân cu tine un timp...

— Nu e o idee rea.

— Ce-ar fi să punem puțină muzică?

— Ești un băiat deștept. Pune ce vrei tu.

— < Bolero > de Ravel, îți place?

— Da, puiule.

Băiatul puse c.d.-ul. Apoi, se așeză pe pat, lângă Georgia. Era frumoasă. Era cea mai frumoasă femeie din lume. Îi surprinse o lacrimă pe obraz.

— De ce plângi, mami? De ce? Eu te iubesc.

— Știu, Cristi.

— Și atunci?

— Nu pot să-ți spun.

— Ești bolnavă?

— Puțin.

— Așa mi-a spus și mama în somn. Mi-a spus să am grijă de tine.

Femeia tresări pe când băiatul continua să vorbească:

— Știi? Lui tati îi făcea bine această muzică. O pune de câte ori avea vreo problemă de rezolvat. Poate te ajută și pe tine.

Ea zâmbea într-o cămașă de noapte, albă, imaculată, cu părul despletit.

— Ești atât de palidă! Doamne, mami! Tu într-adevăr ești bolnavă. Mama a avut dreptate. Așa e?

— Cred că am răcit puțin. Nu e cazul să te îngrijorezi pentru mine. Orice răceală trece.

— Ești sigură că nu e ceva mai grav? Ai fost la medic?

— Da, puiule. Am fost. Ți-am spus că va trece. Sunt curioasă. Pe Dinu l-ai mai visat de când a murit?

— Povestește-mi, te rog. Mi-e atât de dor de el!

— La început, îl visam supărat. Întreba de tine, de copil... Apoi, într-o noapte, l-am visat că se plimba printr-o pădure cu mine.

— Descrie-mi pădurea, Cristi.

Băiatul, puțin mirat, luând apoi mâna femeii într-a sa, începu să-i povestească:

— Pădurea era de-un verde intens; auzeam niște păsări, dar cântecul lor era trist. Tati ferea din calea mea crengile, croindu-și drum prin iarba înaltă. Ne-am așezat aproape de un râu. Îi auzeam susurul, dar nu îl vedeam. Eu am început să mă joc cu o frunză, iar el continua să tacă. L-am întrebat dacă mai este abătut, iar el mi-a răspuns că nu. Îmi zâmbea. Vedeam soarele dincolo de coroanele copacilor, iar fața lui radia de fericire. Mi-a spus că niciodată nu voi fi singur, și că pentru el am fost și rămân copilul lui. Mi-a spus de tine. Cândva, veți fi din nou împreună, și l-am crezut. Eu simt că tati e în rai, mamă. Acolo nu putea fi decât raiul.

Georgia adormise lângă băiat. Zâmbea prin somn. Poate că vedea și ea pădurea, poate că îl vedea pe Dinu. Cristi o înveli pe femeie, stinse lumina și se retrase în camera lui, încet, pe vârfuri, pentru a nu o trezi. Trebuia să aibă grijă de ea. Așa îi promise mamei sale, așa îi promise lui Dinu, în somn.

În curând, va fi ziua Claudiei. Georgia continua să spere, continua să aștepte și vești bune. Medicii o încurajau spunând că pe moment, nu mai erau motive de îngrijorare.

— Tata vine astăzi la noi, în vizită. Mă auzi, mamă?

— Da, continuă. Te aud.

— Se pare că vorbesc singură.

— Te ascult, Claudia.

— Și?

— Ce-ai vrea să spun?

— Nu te bucuri?

— Ba da.

Femeia continua să prepare mâncarea. Cristi se oferi să curețe ceapa. Era, ca de obicei, în gardă. Trebuia să aibă grijă de Georgia.

— Faci și ceva dulce?

— Vrei să fac ceva anume?

— Mi-e indiferent, dar dacă tot ai adus vorba, mi-e dor de pandișpan.

— Dacă voi putea, îl voi face.

— Eram sigură că așa vei spune! Țipă fata. De ce m-ai întrebat? Doar așa, să te afli în treabă sau doar să vorbesc și eu de una singură?

Se încălță grăbită.

— Unde pleci?

— Unde crezi, prostule? Afară.

— Mai este atâta treabă de făcut, încercă să o înduplece băiatul.

— Fă-o tu....gâscă!

— Ai grijă cum vorbești!

— Nu mi-e teamă de tine! De bine, de rău, eu am fost înțârcată! Dar tu?

Ieși fără să mai spună ceva.

— Nu trebuie vă certați, Cristi. Știi că e ceva mai dificilă, dar nu e fată rea.

— Știu, mormăi băiatul.

Georgia se apucă de masă. Nu mai avea control pe picioarele sale.

— Ești tare bolnavă, mami, dar tu nu vrei să-mi spui nimic. Ține-te de mine.

O așeză pe canapea, apoi îi aduse o cană cu apă.

— Ți-e mai bine?

— Da. Nu te speria.

- Să nu mă sperii?
- Te rog! Vrei să-mi aduci geanta?
- Desigur.
- O așeză în poala ei.
- Mai dă-mi o cană cu apă, te rog.
- Ce pastile iei, mami?
- Pentru răceala asta blestemată. Nu vezi? Mai tot timpul fac febră, tușesc...Ei, acum că mi-am revenit, să-i fac pandișpanul Claudiei.
- Dar ți-e rău...
- Mi-a trecut.
- Știi ceva? Dacă mi-ai spune mie cum se face? Ai sta aici, pe canapea și m-ai urmări. Ce zici?
- Crezi că poți?
- Încerc.
- Fie. Începem?
- Începem.
- Separă mai întâi albușurile de gălbenușuri.
- Câte ouă folosesc?
- Șase.
- Gata! Acum, ce mai facem?

Cristi reuși să pregătească blatul de pandișpan exact cum l-ar fi făcut Georgia. Femeia îi mulțumi, și-l sărută părintește, pe frunte. O ajută să termine și crema, apoi, ornă singur tortul pentru Claudia.

Seara a decurs normal și tortul a avut succes. Claudia era mulțumită de felul în care mama sa pregătise masa, de ținuta tatălui său....

« Hai, prostuțule. Spune-i că o iubești. Spune-i. Te rog. E atât de greu? Mi-ar plăcea să fim o familie.» Însă Claudiu tăcea. Fetița știa secretul bărbatului. Pe ea nu mai avea cum să o mintă. Știa că acesta o iubește pe Georgia, dar nu înțelegea de ce nu avea curajul să i-o și spună. În fața femeii, bărbatul devenea timid, atent la cuvinte, emotiv. Claudia era atât de nerăbdătoare să-și vadă părinții împreună, încât ar fi spus ea totul. Se gândi că nu e bine să facă presiuni asupra lor și tăcu. Georgia alesese pentru seara aceasta o rochie simplă, de mătase, cu un decolteu micuț, aproape invizibil. Slăbise mult, dar nimeni nu părea să observe asta. Firișoare albastre-vineții se desprindeau de sub decolteul rochiei, și urcau în sus, spre gât. Era prea târziu pentru ea pentru a mai simți vibrațiile iubirii. Îmbătrânise subit, iar gândurile ei erau mai mult morbide. Moartea care venea încet, dar sigur, îi furase romantismul. Ea nu vedea privirile pline de dragoste ale lui Claudiu. El stătea acolo, la masă, în fața ei, tâmp și mut. Vorbiseră de afaceri, vreme, convențional și rece.

— E târziu. Trebuie să plec. Mulțumesc pentru această seară minunată, Georgia.

Îi sărută mâna lung, rugător. Cerșea o fărâmă de dragoste. Claudia observă tot, realizând situația dramatică a tatălui său. Plecă supărată în dormitor, fără să-i adreseze mamei niciun cuvânt. Era absurdă. Îl făcea pe tatăl ei să sufere. Dorea poate răzbunare?

«E o femeie rea, gândi ea adormind.»

Dar Georgia nu avea somn. În patul ei mare, singură în fața morții, se gândea la Dinu. În curând îl va întâlni, suflet călător, pe un tărâm străin, necunoscut celor în viață. Adormi cu lumina aprinsă. Auzi bocănitul în ușă. Se gândi pentru moment că e Claudia.

Probabil că îi trecuse supărarea, dar numai Cristi venise să-i spună « Noapte bună ». Fetița, nu.

« Dacă aș mai trăi...Iubesc viața, dar ea nu mă iubește pe mine. Iubesc lumina, dar în curând, voi avea parte doar de întuneric. »

— Claudia?!... Pot intra? Vreau neapărat să-ți spun ceva!

— Ce? Îl întrebă ea somnoroasă.

— Mama ta e bolnavă, îi spuse Cristi.

— Cine ți-a spus? Ea?

— Știu eu că e bolnavă. Crede-mă.

— Dacă ar fi bolnavă, ar fi în spital. Pentru asta vrei tu să mă trezești? Spune-i ei. Eventual, internează-o. De ce nu? Cine e băiatul mamei?

— Ești atât de rea, Claudia!

— Și tu atât de bun! Îl ironiză ea. Acum, noapte bună. Mâine vreau să fiu în formă la școală.

Băiatul plecă abătut în camera sa. Mâine o va ruga să se interneze. Nu avea de gând să o piardă și pe Georgia. Era prea mult pentru un copil, prea mult. Îi păru rău că fetița nu îl crezu.

De ziua Claudiei, Georgia a organizat o petrecere pentru copii și nu a ținut cont la bani. Au fost invitate și cele două fetițe de la țară, prietenele fetei, buni Dora; au fost invitați colegii Claudiei și prieteni din cartier. Casa era plină ochi, țipete, dans, jocuri, toate pentru ea. Erau acolo tatăl și mama ei pentru prima oară împreună la un astfel de eveniment. Georgia părea ceva mai mulțumită. Tocmai aflase că sunt speranțe să trăiască și savura din plin această veste. Poate că soarta nu îi va mai fi împotrivă de data asta. Poate că va fi bine. Fetița își pândea părinții, le studia gesturile, încerca să le audă vorbele. Era fericită. Nici în visele ei cele mai îndrăznețe nu era ca aici, în mijlocul atâtor copii, cu părinții alături, chiar și cu Cristi de care putea face abstracție măcar azi. Îi plăcu tortul, îi plăcu focul de artificii. .. Nu ami putu să spună absolut nimic, ea, cea mai criticistă dintre toți. Nu putea decât să fie fericită. Târziu, spre seară, în timp ce o ajuta, Claudiu îi mărturisii Georgiei dragostea pe care i-o purta, o dragoste de om matur, trecut prin atâtea greutăți, deci cu atât mai intensă. Georgia rămase blocată. Nu știa ce să spună. Nu avea ce. Îl privi pe Claudiu. Era același om de care s-a îndrăgostit, poate mai frumos, cu părul său grizonat, cu atitudinea sa de om trecut prin neazuri. ... Dar ea nu mai era aceeași. Nu mai simțea nimic. Poate că era ceva, dar vag, o urmă din dragostea din trecut.

— Nu e cam târziu, Claudiu? Dacă ai fi spus acest lucru acum câțiva ani, poate că alta ne era soarta. Acum, nici nu știu ce să spun. Mi-aș fi dat atunci ani din viață să mă iubești, dar n-ai făcut-o. Nu știu ce să-ți spun.

— Eu pot să aștept. Am timp.

— E posibil ca totuși eu să nu mai am timp, Claudiu.

— Ce vrei să spui?

— Am cancer. Urmează-mă. Vreau să-ți arăt ceva, dar să nu te sperii.

— Nu am doi ani.

— Bine.

Cei doi se retraseră în bucătărie. Aici, pe moment, nu era nimeni care să-i vadă. Femeia își scoase ușor peruca, arătându-i un cap cu două-trei fire de păr. Puse rapid peruca la loc, o aranjă în fața oglinzii micuțe, apoi spuse:

— Poți să faci abstracție de așa ceva? Nu te-a speriat deloc? Ești sigur?

Bărbatul zâmbi și îi prinse mâna firavă într-a sa:

— Nici dacă ai umbla cheală prin casă cât e ziua de mare, nu m-aș speria. Ești frumoasă și așa. Nu vezi? Crezi că un mic amănunt poate șterge o mare dragoste?

Femeia îi purtă mâna spre pieptul ei și bărbatul tresări atingându-l. În locul sânului drept, bărbatul pipăi ceva ce părea un simplu burete.

— Nici asta nu te sperie?

— Nu. Acum pot să-ți arăt și eu ochiul de sticlă, piciorul de lemn, și sântem chit.

— Nu râde, Claudiu.

— Nu râd. Mă doare că nu mi-ai spus asta până acum. Ai trecut singură prin toate aceste lucruri... Ești o femeie curajoasă și asta mă determină să te iubesc și mai mult. Acum, vom fi doi împotriva bolii. Te voi duce la cei mai buni medici.

— Am fost, spuse scurt femeia.

— Și?

— Acum, în ultimul timp, mi s-au dat mai multe șanse de viață. Nu știu ce să spun.

— Te iubesc, Georgia. Vom trece împreună peste toate.

— E ca și cum l-aș trăda pe Dinu.

— Nu! Nu e adevărat! Dinu e mort și cred că și el ar fi de acord că ai nevoie de dragoste!

— E mort, știu. Dar de ce mă simt eu mai aproape de lumea lui decât de lumea aceasta?

— Vorbești prostii. Mai ai multe socoteli de încheiat cu lumea aceasta. Crezi că te voi lăsa să te dai bătută? Am nevoie de tine! Nu vezi? Știu că e prea târziu să-ți spun că te iubesc, dar asta simt și nu pot schimba nimic în ceea ce mă privește. Te voi determina să mă iubești. Am nevoie să cred asta. Dă-mi o șansă! Te rog!

— O șansă are fiecare, Claudiu. Să nu crezi că nu mă încântă deloc ideea că tatăl copilului meu mă iubește, dar dă-mi timp, dacă îl mai am.

— Aștept. Am tot timpul din lume, spuse bărbatul, dar Georgia se îndoii. Nici chiar acum, după ce medicii i-au dat mai multe șanse, ea nu mai putea fi atât de încrezătoare. Totuși, nu spuse nimic.

Îl rugă ceva mai târziu pe Claudiu să nu spună nimic copiilor. Încă nu era timpul. Continuară să zâmbească amândoi toată seara, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câteva zile mai târziu, Georgia îl rugă pe Claudiu s-o ajute la întocmirea testamentului. Super-marketul îi rămânea Cludiei, iar restul acțiunilor fură împărțite celor doi copii în așa măsură, încât amândoi ar fi pornit în viață pe picior de egalitate. Casa lui Dinu era un bun comun. Spera Georgia ca măcar acest lucru să-i unească pentru un timp pe cei doi copii. Claudiu o ajută, deși îl încercă un sentiment de groază.

— E o măsură de precauție. Te-am înțeles, dar nu te las să te dai bătută. Copiii au nevoie de tine, nu de acțiunile tale, nu de banii tăi.

Georgia tăcu. Și ea spera acest lucru, dar îi fu teamă să-l exprime. Dacă totuși...

În vara aceea, Claudiu a fost lângă ea de câte ori a fost nevoie să plece în capitală. Își amână toate procesele, lăsa totul baltă și o urmă ca un câine credincios. Georgia nu trebuia să fie singură în lupta ei cu moartea. El era acolo de câte ori citostaticile îi făceau rău, era acolo când era slăbită. Căută tot felul de tratamente naturiste, consultă o mulțime de medici. Avu grijă ca ea să mănânce cât de cât. Era ca un fulg. Pe copii i-a trimis în tabără, la mare. Claudia radia de fericire. Planul ei de a-i vedea împreună, dădea roade. Plecă în tabără cu gândul că la întoarcere își va vedea împreună părinții, uniți de-o

dragoste nemuritoare, puternică. Doar Cristi acceptă mai greu ideea de a fi plecat de lângă Georgia. Ceva îi spunea că trebuie să rămână alături de cea care reușise să-i fie mamă de ceva timp. Și totuși plecă. Georgia îl rugase să aibă grijă de Claudia. Așa cum era ea, putea să intre oricând în conflict cu ceilalți. Nici nu era nevoie să-l roage. Cristi era de departe cel mai bun câine de pază pentru Claudia. Răutățile fetei nu-l mai impresionau de foarte mult timp.

*

Medicul încercă să-i explice lui Claudiu cauza tusei Georgiei, a febrei necontrolate, a dispneei care chinuia femeia în ultimul timp. Diagnosticul de cancer pulmonar secundar îl izbi pe bărbat în moalele capului. Era o metastază a cancerului la sân, și era destul de grav. Nimeni nu mai garanta cât mai avea de trăit femeia. Înainte de a o vedea, Claudiu se retrase într-o încăpere a spitalului și plânse cum nu a făcut-o niciodată până atunci. Cu Georgia murea dragostea lui, sufletul...Nu avu puterea s-o privească în ochi. De-abia vorbea. Ea era acolo, înconjurată de aparate, palidă, pierdută.

— E ca un animal ce pune stăpânire pe trupul meu. Așa văd eu această boală. El se întinde puțin câte puțin, cucerește puțin câte puțin, dar eu mai am sufletul, Claudiu. Îmi pare rău că se termină astfel.

— Nu ai dreptul să renunți! țipă bărbatul. Trebuie să lupți de dragul copiilor și de dragul meu!

— Chiar dacă nu vrei să-mi spui nimic din tot ce ți-au spus medicii, eu știu că timpul meu e pe sfârșite. E curios. Femeile din familia noastră nu trăiesc mult. Trebuie să ai grijă de fată. Trebuie să-mi promiți că vei trăi și o vei ajuta să treacă peste toate. Promite-mi, Claudiu! Acum!

— Promit, șopti sfârșit bărbatul. Promit.

Era toamnă, anotimpul cel mai drag ei. Ce ironie!

Oamenii spun/ Că aici e capătul pământului/ Dar eu spun că de aici/ Abia începe călătoria./

Lu Jian

« Mi-ar fi plăcut să trăiesc mai mult, să am timp să-mi repar greșelile, să am timp pentru încă un răsărit de soare sau chiar un apus. Sunt anumite lucruri pe care aș mai vrea să le fac. Aș vrea să-mi văd fetița în rochie de mireasă și să-mi plimb nepoțeeii pe aleile parcului. Aș vrea să ajut cât pot pe cei în suferință, pe cei ca mine... Dar, aceasta este viața mea, acestea sunt greșelile mele, nu mai mari și nici mai mici decât ale altuia. Dumnezeu să mă judece! Am gândit pe moment, am acționat din instinct, și, de cele mai multe ori, am greșit. Dar cea mai mare greșeală a fost că nu am știut să fiu mamă pentru copilul meu. De cele mai multe ori, am fost musafir, prietenă, și mai puțin mamă. Iartă-mă, Claudia!

Mi-aș cere acum iertare și de la Maria. Singura mea vină în fața ei, este că am iubit peste puterea de a înțelege. Am iubit și am plătit acest păcat, poate că îl mai plătesc și acum.

Mi-aș cere iertare și de la Marius. L-am iubit mult, disperat, apoi, l-am urât tot pe atâta. Într-un timp, l-am acuzat chiar și de cancerul meu la sân. Am fost lovită acolo. Dar nu pot eu să judec un om care a hotărât să părăsesească această lume, tocmai pentru a se

pedepsi cumva pentru că mi-a greșit. Îmi dau seama că m-a iubit așa cum știa el să iubească. Doar că dragostea lui era o dragoste de om nebun, iar eu nu am știut să văd de la bun început, eram oarbă și mută. Poate că i-am greșit prin faptul că el a știut să vadă dincolo de aparențe, a știut să observe sclipirea dintre mine și Dinu, a știut să vadă ceea ce eu nu vroiam să văd.

Nu pot să închid ochii. Mă tem că voi adormi de tot. Mă tem și în același timp mă rog să se întâmple ceva. Am obosit să mai lupt cu durerea. Nu, nu mă simt lașă, doar foarte obosită. Foarte obosită...>>

Claudiu rămase blocat în ușa salonului. Hotărâse să se întoarcă în aceeași zi la spital. Ceva îi spunea că nu e bine. Trebuia s-o revadă pe Georgia, trebuia să-i mai vorbească. Îi cumpăraseră strugurii, hrănise copiii, și... Georgia era acoperită cu un cearșaf alb. Murise. Afară continua să plouă și bărbatul scăpă sacoșa cu struguri pe jos. Nu mai avu puterea s-o oprească pe Claudia. Fetița realizează ce se întâmplase, dar refuza să creadă. Așa ceva nu putea fi crezut. Nimeni nu mai murea acum dintr-o banală răceală. Dezveli corpul femeii, și, într-un acces de furie și de neputință, începu să tragă de aceasta, lovind-o apoi peste față, cu putere.

— Trezește-te, mami! Tu nu poți să-mi faci asta! Ridică-te, trădătoare! Am atâta nevoie de tine! Nu ai voie să mori! Înțelegi? Nu ai voie!

Era ridicată cu totul peste mama sa, scuturând-o din toate puterile. Se sperie când peruca femeii căzuse. Acea nu putea fi mama ei. Mama ei era în altă parte. Aici era doar un manechin cu o perucă. Fugi din salon înainte ca bărbatul să o poată reține. Nici nu știa ce să facă, să plece în căutarea fetei, să rămână lângă Georgia...

— Du-te și o caută, nene Claudiu. Rămân eu cu mami, spuse încet băiatul. Afară plouă și va răci.

Rămas singur cu femeia care îi ținuse loc de mamă, începu să plângă încet, parcă pentru a nu deranja pe nimeni. Mângâie și sărută mâinile femeii, încercând să le încălzească în mâinile sale, de copil. Văzuse atâția morți, încât acum, nu-i mai era frică de nimic. El știa că mami îl întâlnește deja pe Dinu în pădurea aceea. Se vedea după zâmbetul pe care îl avea Georgia pe față.

Claudiu își găsi fata pe o bancă, în parcul spitalului, udă până la piele, plânsă, speriată. O mângâie ușor pe părul care se lipise de față, o sărută pe frunte, în încercarea de a o liniști.

— Promite-mi că tu nu ai să mori! Promite-mi! Vei trăi atâta timp cât eu voi avea nevoie de tine! Promite-mi!

— Promit, Claudia. Acum, hai. Ești udă până la piele și vei răci. Mama ta a fost o luptătoare, puiule, dar uneori, nu e suficient. Sunt boli care nu iartă.

— E o trădătoare. Nu vreau să mai vorbesc! Du-mă la buni Dora!

Ajunși acasă, Claudiu o lăsă pe fată în grija bătrânei și se întoarse la spital unde erau atâtea de rezolvat. Fetița sări în brațele bătrânei, aproape că o răsturnă:

— A murit mami, buno! A murit și m-a lăsat singură, să tânjesc după dragostea ei! Dacă m-ar fi iubit, ar fi luptat cu boala! Nu trebuia să mă lase singură, auzi? Ce voi face de-acum încolo? Tu cum de m-ai ascultat și n-ai murit încă? M-am rugat să se facă bine. Unde era Dumnezeu? Unde, bunico? Nici nu i-am spus cât de mult o iubesc! Am necăjit-o mereu! Asta am făcut eu! Asta știu să fac eu cel mai bine! Să supăr oamenii pe care îi iubesc!

Bătrâna luă fetița în brațe și spuse pentru a doua oară în viața ei:

— Sărmana fată bogată.

Îi era greu să vorbească. Nici nu știa ce să-i spună fetiței. Începu să plângă. Pentru ea, Georgia, chiar și Dinu au fost ca și copiii ei. Cărei mame îi este ușor să-și îngroape copiii și ea să continue să trăiască? Era o ironie a sorții. Nu era drept, dar ce a fost drept în lumea aceasta?

La câteva zile după înmormântare, Claudiu își aduse copiii în casa lui, casa în care a copilărit Georgia, casa în care s-a zămislit Claudia. Era mai bine așa. Bărbatul era conștient că destinul îi hărăzise creșterea celor doi copii. El nu mai avea voie să iubească vreo femeie, nu mai vroia. Își simți sufletul secătuit, doar dragostea pentru cei doi copii îl ținea la linia de plutire. Iubise disperat, pe rând, cele două surori, și, pe rând, le-a pierdut pe amândouă. Așa era dat.

— Nu ți-am spus încă, dar acesta a fost dormitorul mamei tale.

Claudia studie cu atenție micuța încăpere, deși era pentru a mia oară când intra în ea. Se îndreptă spre fereastră și o deschise larg:

— E frumoasă via, șopti Claudia.

— Și ei îi plăcea mult, șopti bărbatul.

— Am spus că-mi place? E o tâmpenie, spuse fata, închizând în grabă fereastra. Mai bine, ai tăia-o. Nu pot vedea soarele de după ea, completă fetița răutăcios.

Ea a murit târziu, în toamnă,/
Cu ploaia continuând să geamă/
Și să transpire prin ferestre./
Ea a murit puțin în toamnă./
Puțin mai moare și acum,/
Când umblu dezlegat, nebun,/
Să o gădesc,/
Dar nu mai este./

SFÂRȘIT